

I de siste dager: HEBREERBREVETS BUDSKAP

Bibelstudier

for sabbatsskolen

1. kvartal, 2022

I de siste dager: **HEBREERBREVETS BUDSKAP**

AV FÉLIX CORTEZ

UTGITT AV
SYVENDEDEGS ADVENTISTKIRKENS
SABBATSSKOLEAVDELING

Norsk Bokforlag, Røyse

UTARBEIDELSE

Utarbeidelsen av bibelstudiene ledes av en komité med medlemmer fra verdensfeltet. Komiteens medlemmer er rådgivende redaktører, og de studiene som utgis hvert kvartal, gjenspeiler komiteens synspunkter og representerer ikke bare eller nødvendigvis forfatterens hensikter.

HENVISNINGER

Der forfatternavn ikke er oppgitt, men bare tittelen på en bok eller en artikkel, er henvisningen til en av Ellen G. Whites skrifter. Der en norsk oversettelse foreligger, er henvisningen til denne, men i parentes står også henvisningen til den engelske originalen, med standard forkortelse for tittelen, for eksempel: *AA står for Acts of the Apostles*.

BIBELOVERSETTELSE

Det norske bibelselskaps oversettelse av 2011 er brukt der ikke annet er nevnt. Der det har vært ønskelig med en mer konkordant (bokstavtro) oversettelse, har vi brukt Bibelen Den hellige skrift, utgitt av Norsk Bibel A/S (forkortet NBK).

Originalens tittel: *In These Last Days: The Message of Hewbrews*

Studieforfatter dette kvartal: Félix Cortez

Redaktør: Clifford R. Goldstein (goldsteinc@gc.adventist.org)

Oversettelse: Egil Fredheim (egilfredheim@gmail.com)

Illustrasjoner: Lars Justinen

Sats: Norsk Bokforlag, Røyse 2021

Trykk: Polinor AS

Copyright © Norsk Bokforlag AS

BIBELSTUDIER utgis kvartalsvis, og kan abonneres på ved å ta kontakt med Norsk Bokforlag.

Telefon: 32 16 15 60 • E-post: ordre@norskbokforlag.no • Internett: www.norbok.no

Bibelen for alle

Det er mye god litteratur som gir oss visdom og selvvinnsikt, men vi tror at Bibelen er mer enn en god bok, for den er inspirert av Gud. Samtidig som Skriften er skrevet til meg personlig, blir den enda bedre hvis vi leser den sammen med andre. I Adventistkirken innbyr vi derfor til bibelstudium hver sabbat, før gudstjenesten. Hvert år tar vi utgangspunkt i fire forskjellige temaer. Hvert tema går over tolv eller tretten sabbater, og det blir utarbeidet studiehefter om det aktuelle temaet. Dette er et slikt hefte. Du er hjertelig velkommen. Kanskje kan du hjelpe andre til å forstå Guds ord klarere?

Vi tar også tid til bønn, for Bibelen gir oss mer enn kunnskap. Den er en dynamisk bok som også kan forandre vår livsstil, slik at vi blir litt mer lik Jesus. Jeg kan så å si ”skrive” meg inn i bibelfortellingene, de er ikke død historie. Teksten er gyldig hver eneste dag i mitt liv.

Jesus sier at vi får når vi gir. De som deltar i bibelstudiet får derfor anledning til å gi en frivillig gave, og på denne måten bidra til at våre naboer under alle himmelstrøk får et bedre liv, fysisk og åndelig. Etter ukens studium er det en såkalt misjonslesning for hver uke. Når vi hører om hva Gud kan gjøre gjennom alminnelige mennesker, er det sjanse for at vi blir inspirert til større generøsitet.

Det er Adventistkirkens ønske at du ved å delta, får et fellesskap som hjelper deg til å være en Jesu disippel.

Velkommen!

Har du spørsmål? Ta gjerne kontakt med sabbatsskoleavdelingen i Adventistkirken. Du kan skrive til nina.myrdal@adventist.no

REDAKTØRENS FORORD

I disse siste dager: Hebreerbrevets budskap

Det var i menigheten han første gang så henne. Han var ute et ærend og opptatt med andre ting da synet slo ham. Maleriet var litt under to meter høyt og tre meter bredt, men jenta hadde en merkelig dragende virkning på den unge mannen. Hvorfor kunne han ikke ta blikket fra henne? Hva var det? Han skjønte snart at det var øynene. Maleriet skildret bare ansiktet hennes, og blikket var festet på noe. Men hva, og hvorfor var hun så opptatt av det? Lenge kunne han ikke få maleriet ut av hodet. Flere år senere avslørte maleren, Arnold Jiménez, noen av dets hemmeligheter for ham. Maleriet ble laget for at seerne skulle betrakte øynene, men den virkelige hemmeligheten lå i pupillene. Så man nøye etter, reflekterte de det hun så på: Jesus på korset.

Hebreerbrevets bilde av Jesus kan ha en lignende virkning. Jesus ses først som universets hersker ved Guds høyre hånd. Englene omgir ham, tilber ham og tjener ham (Hebr 1,5–14; 12,22–24). Han har vunnet retten til å herske fordi hans død har sikret djevelens undergang (Hebr 2,14–16). Jesus er også den opphøyde øverstepresten. Helig og uten synd lever han evig for å hjelpe oss i telthelligdommen i himmelen (Hebr 7,26–8,5). Han har rett til det fordi han ofret seg selv som et fullkomment offer en gang for alle, for alle og for alle tider (Hebr 10,1–14). Jesus har også formidlet en ny pakt mellom Gud og hans folk som skal bestå for alltid (Hebr 8,6–13).

Men det som fengsler leserne, er ikke bare det Jesus har gjort, men hvem han er. Som oss ble han født av en kvinne, og han har blitt fristet og latterliggjort, som oss. Men likevel er han sentrum for universets makt. Når vi ser på den himmelske scenen og dens mange himmelske vesener, dras øynene mot ham som er sentrum i det hele og som utrolig nok ser ut som oss fordi han ble en av oss. Jesus, vår bror, er i himmelen og representerer oss, tross vår synd og falskhet.

I Jesu person møtes tre dimensjoner av frelseshistorien. Den første er den lokale, personlige dimensjonen. For lesere som er trette av kristenlivets motgang og vanskeligheter (Hebr 10,32–34), er Jesus troens opphavsmann og fullender. De trenger å se til ham som også fikk gjennomgå av syndere (Hebr 12,1–4). Den andre er den nasjonale dimensjonen. For Guds folk, som er på vei mot Guds lovede land, er Jesus den nye Josva. De skal følge hans ledelse (Hebr 3; 4; 11; 12). Den tredje er den universelle dimensjonen. Jesus er den nye Adam, Menneskesønnen som oppfyller Guds plan for menneskeheten (Hebr 2,5–10; 12,22–28).

Bildet av Jesus, som lodder bredden, lengden, høyden og dybden i Guds kjærlighet til oss, er emnet dette kvartalet. Og akkurat som bildet av Jesus i øynene på bildet fanget den unge mannens blikk, må bildet av Jesus i Hebreerbrevet ikke bare fange blikket vårt, men vår kjærlighet og beundring for Jesus, vår bror i himmelen.

Félix H. Cortez-Valles underviser i nytestamentlig litteratur ved Seventh-day Adventist Theological Seminary på Andrews University. Han er gift med Alma Gloria Alvarez og har barna Hadid, pastor i New Jersey, og Alma, arkeologistudent ved Andrews University.

Innhold

1 1. JANUAR	Brevet til hebreerne og til oss	8
2 8. JANUAR	Hebreerbrevets budskap	16
3 15. JANUAR	Sønnen som var lovet	24
4 22. JANUAR	Jesus, vår trofaste bror	32
5 29. JANUAR	Jesus gir hvile	40
6 5. FEBRUAR	Jesus, den trofaste presten	48
7 12. FEBRUAR	Jesus, sjelens anker	56
8 19. FEBRUAR	Jesus, mellommann for den nye pakt	64
9 26. FEBRUAR	Jesus, det fullkomne offer	72
10 5. MARS	Jesus åpner veien gjennom forhenget	80
11 12. MARS	Jesus, troens opphavsmann og fullender	88
12 19. MARS	Motta et urokkelig rike	96
13 26. MARS	Hold søskenkjærligheten levende	104
	Solnedgangstabell	113

Vend ditt blikk opp mot Jesus

Av George R. Knight

Denne andaktsboken gir deg anledning til å tilbringe et år sammen med Jesus, idet den tar deg steg for steg fra hans evige fortid, gjennom hans liv på jorden og hans himmelske tjeneste, og inn i den evige fremtiden som vi vil dele med ham.

Boken viser den sanne betydningen av Jesu liv, ikke bare som en fortelling, men som en inspirasjon for vårt hverdagsliv. Å ha blikket festet på Jesus både i hans jordiske og himmelske roller, vil bidra til at vi blir mer lik ham. Kan vi gjøre noe bedre enn å bruke ett år på å hvile blikket på vår fantastiske og nådige Herre og frelser?

Boken kan være et verdifullt supplement til bibelstudiet for 1. kvartal.

BESTILLES HOS NORSK BOKFORLAG:

www.norbok.no / Tlf. 32 16 15 60 / E-post: ordre@norskbokforlag.no

Norsk Bokforlag, Postboks 103, 3529 RØYSE

Ønsker du å lære mer om temaet dette kvartalet har vi følgende tilleggsmateriale som du kan få kjøpt på engelsk:

Adult Teachers Quarterly

Dette er den tradisjonelle engelske leksehjelpen for bibelstudier, med mye ekstra informasjon, flere henvisninger og utfyllende spørsmål som du kan bruke i gjennomgåelsen.

<http://sspm.gc.adventist.org>

Bible Study Guide

Det engelske bibelstudieheftet. 1. og 2. kvartal er i et hefte og 3. og 4. kvartal i et hefte. Det er forlaget i England som deler inn materialet slik.

E. G. White Notes

Dette heftet kommer også ut kvartalsvis og er en samling med Ellen G. White-sitater og henvisninger som er av betydning for temaet.

Companion Book

Hvert kvartal kommer det ut en bok som består av 13 kapitler (1 for hver uke) med mange gode tanker rundt de samme temaene som bibelstudiet tar opp. Boken er uavhengig av studieheftet, men kan også være et fint tillegg til det.

Collegiate Quarterly

Dette er en ungdomsversjon med kommentarer og henvisninger som passer til tenåringer/ungdommer/studenter. Det er mye brukt på universitetene, hvor studentene forstår og kan snakke engelsk.

Andre interessante internettadresser:

www.ssnet.org

www.GoBible.org

Den raskeste måten å bestille heftene på er via internett:

www.adventistbookcenter.com

Du kan også bestille hos Norsk Bokforlag,

Postboks 103, 3529 RØYSE Tlf. 32 16 15 60, faks 32 16 15 51 eller epost:

ordre@norskbookforlag.no

Brevet til hebreerne og til oss

Bakgrunnsstoff

Hebr 2,3.4; 1 Pet 4,14.16; Hebr 13,1–9.13; 1 Kong 19,1–18; Hebr 3,12–14; 4 Mos 13.

Minnevers

Dere trenger utholdenhet, så dere kan gjøre Guds vilje og vinne det som er lovet (Hebr 10,36).

Har du tenkt på hvordan det ville være å høre Jesus forkynne, eller en av apostlene? Vi har skriftlige utdrag og sammendrag av noen av talene deres, men de gir bare en begrenset idé om hvordan det var å høre dem. Men i Skriften har Gud bevart minst en fullstendig preken for oss: Paulus' brev til hebreerne. [Studiet følger tradisjonen om Paulus som brevets forfatter. Det kan også være skrevet av Barnabas, Lukas, Apollos, Priska eller andre.]

Paulus omtalte verket som «formaning og trøst» (Hebr 13,22). Dette uttrykket ble brukt om prekenen, både i synagogen (Apg 13,15) og ved kristne gudstjenester (1 Tim 4,13). Derfor har noen sagt at Hebreerbrevet er den tidligste «komplette prekenen» vi har. Det ble skrevet til troende som tok imot Jesus, men støtte på vanskeligheter. Noen ble offentlig spottet og forfulgt (Hebr 10,32–34). Andre fikk økonomiske problemer (Hebr 13,5.6). Mange gikk lei og hadde begynt å tvile på sin tro (Hebr 3,12.13). Er det noen som nikker gjenkjennende?

Denne prekenen utfordret dem (og oss) til å holde ut i troen på Jesus og rette blikket mot ham som nå er i telthelligdommen i himmelen.

EN STRÅLENDE BEGYNNELSE

For å forstå prekenen og anvende budskapet på oss selv, må vi forstå forsamlingens historie og deres situasjon da de fikk brevet.

Les Hebr 2,3.4. Hva opplevde hebreerne da de ble omvendt?

Dette antyder at Hebreerbrevets lesere ikke hadde hørt Jesus selv forkynne. De hadde hørt evangeliet av evangelister som hadde kunngjort dem nyheten om «frelsen».

Paulus sier også at evangelistene hadde «stadfestet» budskapet for dem, og at Gud selv hadde «gitt sitt vitnesbyrd, gjennom tegn og under». Gud hadde altså stadfestet evangeliet ved tegn og andre mektige gjerninger – deriblant utdeling av «Den hellige ånds gaver». NT forteller at slike tegn som helbredelser, eksorsismer og utøsing av åndelige gaver ofte ledsaget forkynnelsen av evangeliet på nye steder.

I menighetens første tid utøste Gud sin ånd over apostlene i Jerusalem, slik at de kunne utføre mirakler og forkynne evangeliet på språk de ikke kjente tidligere (Apg 2,3). Filip utførte lignende under i Samaria (Apg 8), Peter i Jaffa og Cæsarea (Apg 9; 10) og Paulus gjennom sitt virke i Lilleasia og Europa (Apg 13–28). Dette var praktiske bevis som stadfestet budskapet om «frelse» – opprettelsen av Guds rike, frelse fra fordømmelse og frihet fra onde makter (Hebr 12,25–29).

Ånden ga de første kristne overbevisning om at deres synder var tilgitt. Derfor var de ikke redde for dommen, deres bønner var modige og tillitsfulle, og deres religiøse erfaring var full av glede (Apg 2,37–47). Ånden satte også dem fri som var slaver under onde makter. Dette viste at Guds kraft var større enn Den ondes og at Guds rike hadde fått plass i deres liv.

Hva er din omvendelseserfaring? Hvordan har du blitt stadfestet i troen på Jesus Kristus som din frelser og Herre? Hvorfor er det godt å minnes hvordan Gud virket i livet ditt for å føre deg til ham?

KAMPEN

Da de troende bekjente sin tro på Kristus og ble med i menigheten, skilte de seg ut fra resten av samfunnet. Dessverre førte det til konflikt fordi de dermed felte en negativ dom over samfunnet og dets verdier.

Les Hebr 10,32–34 og Hebr 13,3. Hva opplevde leserne av Hebreerbrevet etter omvendelsen?

Leserne av Hebreerbrevet led trolig verbalt og fysisk under pøbelen som motstandere egget opp (f.eks. Apg 16,19–22; Apg 17,1–9). De ble også fengslet, og de kan også ha blitt slått, for tjenestemenn kunne pålegge straff og fengsling mens de samlet bevis (f.eks. Apg 16,22.23).

Les Hebr 11,24–26 og 1 Pet 4,14.16. Hvordan kan opplevelsene til Moses og leserne av 1 Peter hjelpe oss å forstå hvorfor de troende ble forfulgt?

Å «bære Kristi vanære» betød å identifisere seg med Kristus og tåle skam og mishandling. Offentlig fiendskap mot kristne fulgte av deres særegne religiøse liv. Folk kan bli fornærmet av religiøs praksis de ikke forstår, eller av mennesker med en livsstil og moral som kan få andre til å føle skyld eller skam. I midten av det første århundret mente Tacitus at kristne var skyldige i «hat mot menneskeheten.» – Alfred J. Church og William J. Brodribb, overs.: *The Complete Works of Tacitus*, (New York., 1942) *Annals* 15.44.1. Uansett årsaken til anklagen, som sikkert var falsk, led mange av de troende som dette brevet er rettet til, for sin tro.

Alle lider, kristen eller ikke kristen. Men hva betyr det å lide for Kristi skyld? Hvor mye av den lidelsen vi møter, er for Kristi skyld, og hvor mye skyldes vårt eget valg?

UBEHAG

Leserne av Hebreerbrevet klarte å bevare troen på Kristus til tross for avvísning og forfølgelse. Men lang tids konflikt krevde sitt. De kjempet en god kamp og kom seirende ut, men også trette.

Les Hebr 2,18; 3,12.13; 4,15; 10,25; 12,3.12.13 og 13,1–9.13. Hva var noen av utfordringene de troende sto overfor?

Hebreerbrevet forteller at leserne fortsatte å oppleve vanskeligheter. Verbale og andre slags angrep på deres ære fortsatte (Hebr 13,13). Noen satt ennå i fengsel (Hebr 13,3), og det kan ha tappet menigheten økonomisk og psykologisk. De var trette (Hebr 12,12.13) og kunne lett «bli motløse» (Hebr 12,3).

Det er vanlig at man blir mer sårbar for fiendens motangrep når gleden over seier går over og både psykologiske og andre forsvarsmekanismer svekkes. Den styrken som en person eller et samfunn mobiliserte for å møte en forestående trussel, er vanskeligere å mobilisere andre gang.

Les 1 Kong 19,1–4. Hva skjedde med Elia?

«Etter et oppbud av sterk tro og stor fremgang kommer det ofte en reaksjon. Slik også med Elia. Han var engstelig for at den reformasjonen som var startet på Karmel, ikke ville vare. Dette gjorde ham deprimeret. Han var blitt hevet til Piskas topp. Nå var han nede i dalen. Da han var under innflytelse av Den allmektiges kraft, bestod han den hardeste trosprøven. Men nå, da han var plaget av motløshet, idet Jesabels trussel ringte i ørene hans og Satan så tydelig regjerte gjennom denne onde kvinnens intrigemakeri, mistet han sitt holdepunkt i Gud. Han hadde opplevd stor heder, og reaksjonen var overveldende. Elia glemte Gud og var nå på flukt stadig lenger bort, inntil han befant seg alene på et trist og øde sted.» – *Alfa og Omega*, bind 3, side 56 [PK 161].

Tenk på de gangene du mislyktes i ditt kristenliv, og prøv å forstå hva som bidro til nederlaget. Hva kunne du ha gjort annerledes?

HOLD SAMMEN

Hva rådet apostelen leserne til å gjøre i lys av situasjonen? Hva kan vi lære av Hebreerbrevet? La oss se på hvordan Gud hjalp Elia å overvinne sin motløshet.

Les 1 Kong 19,5–18. Hva gjorde Gud for å gjenreise troen hos Elia?

Historien om Guds behandling av Elia etter Karmel er fascinerende fordi den viser den omsorg og visdom Gud viser dem som strever med å gjenvinne troen. Gud gjorde flere ting for Elia. For det første tok han hånd om hans fysiske behov. Han sørget for mat og lot ham hvile. Senere irectesatte han ham mildt i hulen: «Hvorfor er du her, Elia?» Og hjalp ham til en dypere forståelse av hvordan han arbeider og når sine mål. Gud var ikke i vinden, jordskjelvet eller ilden, men i den skjøre stillheten. Så ga Gud Elia en oppgave og beroliget ham.

Les Hebr 2,1; 3,12–14; 5,11–6,3 og 10,19–25. Hva foreslo Paulus at de troende skulle gjøre?

I Hebreerbrevet finner vi flere tips om hvordan leserne kunne gjenvinne sin første kraft og tro. Forfatteren legger vekt på de fysiske behovene deres trosfeller har. Han ba dem legge vinn på gjestfrihet og besøke dem som var i fengselet (underforstått for å sørge for deres behov). Apostelen formaner leserne til å være raus og huske at Gud ikke vil forlate dem (Hebr 13,1–6). Paulus både irectesatte dem og oppmuntret dem. Han advarte mot å «drive bort» (Hebr 2,1) eller bli «onde og vantro i hjertet» (Hebr 3,12), og han oppmuntret dem til å vokse i forståelse av troen (Hebr 5,11–6,3). Han nevnte også viktigheten av jevnlig oppmøte på menighetens møter (Hebr 10,25). Han foreslo altså at de skulle holde sammen, oppmuntre hverandre og vekke kjærlighet og gode gjerninger til live, men han pekte også på Jesus og hans tjeneste i telthelligdommen i himmelen for deres skyld (Hebr 8,1.2; Hebr 12,1–4).

DISSE SISTE DAGER

Les Hebr 1,2; 9,26–28; 10,25.36–38; og 12,25–28. Hva understreker Paulus i disse tekstene, spesielt når det gjelder tiden?

Det er et viktig poeng som apostelen understreker og som gjør hans formaning viktig: Leserne lever i de aller «siste dager» (Hebr 1,2), og løftene er i ferd med å bli oppfylt (Hebr 10,36–38). Det er interessant at hele dokumentet sammenligner leserne med ørkengenerasjonen som sto rett på grensen til Kanaan, klar til å gå inn i det lovede land. Han minner dem om at «ennå er det bare en kort stund, så kommer han som skal komme, og han skal ikke drøye» (Hebr 10,37). Og så oppmuntrer han dem: «Vi er ikke av dem som trekker seg unna og går fortapt; vi er av dem som tror og berger sin sjel» (Hebr 10,39). Denne siste formaningen minnet leserne og oss om farene som Guds folk historisk har opplevd rett før oppfyllelsen av Guds løfter.

4 Mos tar opp nettopp dette. Bibelen forteller at Israel to ganger, rett før de kom inn i det lovede land, led store nederlag. Første gang er omtalt i 4 Mos 13 og 14 og forteller om den tvilen flere ledere spredte i menigheten og fikk Israels tro til å svikte. Derfor bestemte menigheten seg for å utnevne en ny leder og dra tilbake til Egypt, akkurat idet de skulle inn i Kanaan.

Andre gang ble israelittene fanget av sensualitet og falsk tilbedelse i Baal-Peor (4 Mos 24, 25). Bileam klarte ikke å kaste en forbannelse over israelittene, men Satan brukte seksuelle fristelser til å lede Israel inn i falsk tilbedelse og synd, og til å bringe Guds misnøye over dem.

Hebreerbrevet advarer mot begge farene. Først formaner det dem til å holde fast ved bekjennelsen av deres tro og rette blikket mot Jesus (Hebr 4,14; 10,23; 12,1–4). For det andre advarer det dem mot umoral og begjær (Hebr 13,4–6). Til slutt formaner det dem til å betrakte og adlyde lederne sine (Hebr 13,7.17).

Tatt i betraktning vår forståelse av de dødes tilstand, og at så snart vi lukker øynene i døden, er Jesu gjenkomst det neste vi vet: Hvorfor kan vi si at alle har levd i de «siste dager»?

TIL ETTERTANKE

David A. de Silva forklarer tydelig hvorfor de første kristne ble forfulgt: «De kristne la seg til en livsstil som ... ble ansett som usosial og endog undergravende. Troskap mot gudene, uttrykt i oppmøte ved ofringer og lignende, ble betraktet som et symbol på lojalitet mot staten, myndighetene, venner og familie. Tilbedelse av gudene var et symbol på troskap mot de relasjonene som gjorde samfunnet stabilt og velstående. Ved å avstå fra førstnevnte ble de kristne (som jødene) betraktet med mistenksomhet som mulige overtredere av lovene og [som] undergravende elementer i imperiet.» – *Perseverance in Gratitude* (Grand Rapids, 2000), side 12.)

«Det finnes et effektivt botemiddel for dem som er motløse — tro, bønn og arbeid. Tro og arbeid gir en tillit og en tilfredshet som vil øke dag for dag. Er du fristet til å gi etter for angst og motløshet? Selv når dagene er som mørkest og utsiktene synes mest håpløse, skal du ikke frykte. Stol på Gud. Han kjenner ditt behov. Han har all makt. Hans grenseløse kjærlighet og omhu svikter aldri. Vær ikke engstelig for at han skal unnlate å oppfylle sine løfter. Han er evig sannhet. Aldri vil han forandre den pakten han har inngått med dem som elsker ham. Han vil gi sine trofaste tjenere den hjelp de til enhver tid trenger. Apostelen Paulus gjengir Guds svar på hans bønn: ‘Min nåde er nok for deg, for kraften fullendes i svakhet.’ Derfor vil jeg helst rose meg av min svakhet, for at Kristi kraft kan ta bolig i meg. Og derfor er jeg for Kristi skyld ved godt mot når jeg er svak, blir mishandlet, er i nød, forfølgelser og vanskeligheter. For når jeg er svak, da er jeg sterk.’ 2 Kor 12,9.10.» – *Alfa og Omega*, bind 3, side 58 [PK 164].

Spørsmål til drøftelse

1. Er det mulig å være «annerledes» på grunn av vårt kristne engasjement og likevel ikke bli beskyldt for å «skille oss ut» fra og vise mangel på respekt for andre? Hvis ja, hvordan?
2. I Bibelen kan ordet «formaning» enten bety irettesettelse eller oppmuntring. Hvor forsiktige bør vi være når vi irettesetter en som er motløs?
3. Hvilke likheter finner du mellom det leserne av Hebreerbrevet opplevde og Laodikea-menigheten? (Åp 3,14–22). Hvordan er vår situasjon i dag lik deres, og hva kan vi lære av likhetene?

1. januar

DEN RIKTIGE VEIEN

Mario da Costa (44), Øst-Timor

Jeg var på vei til veddeløpsbanen på en stor religiøs merkedag og passerte adventistkirken. Bibelarbeideren Mariano kom etter meg og lurte på om vi kunne lese Bibelen sammen. Jeg hadde studert sammen med adventistene noen ganger, og syntes de lærte det samme som min menighet. Men der og da ville jeg gjerne kjenne Bibelen bedre. «Ja takk,» sa jeg.

Etter hestevaddeløpet gikk vi hjem til meg. Vi studerte i fire måneder, og jeg gikk i adventistkirken på sabbatene og min egen menighet på søndagene.

Senere kom det en evangelist, og da studerte jeg Daniel og Åpenbaringen. I Daniel 7,25 leste jeg: «Han skal tale mot Den høyeste og fare hardt fram mot Den høyestes hellige. Han skal bestemme seg for å forandre tider og lover.»

Jeg leste verset om og om igjen hjemme: «Han skal tale mot Den høyeste og fare hardt fram mot Den høyestes hellige. Han skal bestemme seg for å forandre tider og lover.» Jeg tenkte: «Det jeg har trodd i årevis er altså galt.» Jeg lukket Bibelen og prøvde å sove, men ble liggende og spekulere på om adventistene forsøkte å lure meg.

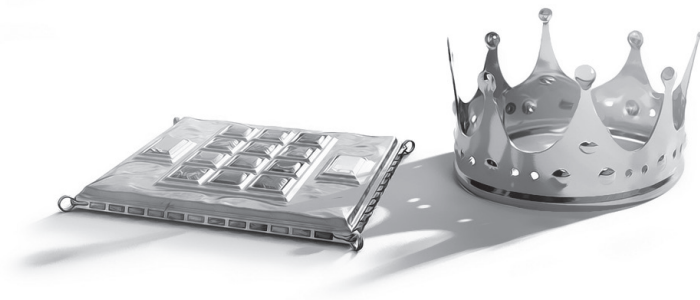
Jeg sto opp igjen og leste verset enda en gang. Det gikk opp for meg at kirken min hadde endret hviledagen. Senere skjønnte jeg at Den hellige ånd talte til meg. Jeg fastet og ba en hel uke, og tanken kom til meg: «Du får heller følge Bibelen.»

En sabbat etter bibelstudiet spurte jeg pastoren når det skulle være dåp. «Det kommer an på den som vil døpes. Vi kan ordne det når de er klare.» Da bestemte jeg meg. «Hvis det skal være dåp, vil jeg bli døpt,» sa jeg. Pastoren omfavnet meg. Folk kom og ønsket meg til lykke. «Du er kalt av Gud,» sa de. Jeg gråt. Jeg hadde funnet Guds vei.

Nå er Mariano bibelarbeider og har ført mange på Guds vei med bibelstudier og Den hellige ånds kraft. For seks år siden bidro offeret 13. sabbat til å åpne den eneste adventistiskolen i Øst-Timor. Dette kvartalets offer skal bidra til at det kan bygges et internat på skolen, så barn med lang vei kan komme dit. Takk for at du planlegger et godt offer.

Last ned bilder på FB: bit.ly/fb-mq.

Hebreerbrevets budskap

Bakgrunnsstoff

Hebr 1,5–14; Luk 1,30–33; Sal 132,1–5; Hebr 2,14–16; 5,1–4; 1 Pet 2,9; Hebr 8,8–12.

Minnevers

Hovedsaken i det vi taler om her, er dette: En slik øversteprest er det vi har, og han har satt seg på høyre side av Majestetens trone i himmelen (Hebr 8,1).

Et jødisk dokument skrevet noen tiår etter Hebreerbrevet (ca. 100 e.Kr.) inneholder en bønn: «Alt dette har jeg talt i ditt nærvær, Herre, for du har sagt at det var for oss du skapte verden ... Og nå, Herre, se, disse folkene som regnes for ingenting, hersker over oss og fortærer oss. Men vi, folket ditt, som du har kalt din førstefødte, enbårne, som ivrer for deg og er ditt aller kjæreste, er overlatt i deres hender.» – James H. Charlesworth, red., *The Old Testament Pseudepigrapha*, bind 1, [New York, 1983], side 536.

Leserne av Hebreerbrevet følte nok noe lignende. Hvorfor led de hvis de var Guds barn?

Paulus skrev brevet for å styrke troen i prøvelsene. Han minnet om at Guds løfter vil bli oppfylt i Jesus, som er ved Faderens høyre hånd, og som snart henter oss hjem. I mellomtiden formidler Jesus sin Fars velsignelser til oss. Så vi må holde fast i vår tro helt til enden.

JESUS ER VÅR KONGE

Hovedtanken i Hebreerbrevet er at Jesus er herskeren som sitter ved Faderens høyre hånd (8,1). Jesus er Gud og har alltid vært universets hersker. Men da Adam og Eva syndet, ble Satan verdens hersker (Joh 12,31; 14,30; 16,11). Jesus kom og beseiret Satan på korset og gjenvant retten til å styre dem som tar imot ham som sin frelser (Kol 2,13–15).

De to første kapitlene i Hebreerbrevet fokuserer spesielt på innsettingen av Jesus som konge.

Les Hebr 1,5–14. Hva skjer?

Versene er ordnet i tre deler. Hver del tar opp en side av Sønnens kroningsseremoni. Først innsetter Gud Jesus som sin kongelige Sønn (1,5). For det andre presenterer Gud Sønnen for himmelens hoff, som tilber ham (1,6.8) mens Faderen forkynner Sønnen som evig skaper og Herre (Hebr 1,8–12). For det tredje innsetter Gud Sønnen på tronen – den faktiske overføringen av makt (1,13.14).

Et av de viktigste trospunktene i NT er at Gud i Jesus oppfylte sine løfter til David (se 2 Sam 7,8–16 og Luk 1,30–33). Jesus ble født av Davids slekt i Davids by (Matt 1,1–16; Luk 2,10.11). Folk kalte ham ofte «Davids sønn.» Han ble henrettet, anklaget for å si at han var «jødenes konge» (Matt 27,37). Peter og Paulus forkynnte at Jesu oppstandelse fra de døde oppfylte løftene til David (Apg 2,22–36; 13,22–37). Og Johannes skrev at Jesus var «løven av Judas stamme» (Åp 5,5).

Hebreerbrevet er enig. Gud har oppfylt sine løfter til David i Jesus: Gud ga ham et stort «navn» (1,4), innsatte ham som sin egen Sønn (1,5), grunnfestet ham for alltid som skaper og Herre (1,8–12) og satte ham ved sin «høyre hånd». (1,13.14). Og ifølge Hebr 4 fører Jesus folket inn til Guds hvile og minner oss om at han har bygget Guds hus (3,3.4).

Jesus er altså denne verdens legitime hersker som kjemper mot tronraneren Satan om vår troskap.

Hvordan kan vi finne trøst i å vite at Jesus er universets hersker, spesielt midt i prøvelsene?

JESUS ER VÅR MELLOMMANN

En interessant GT-teologisk tanke er at den lovede davidiske kongen skulle representere nasjonen hos Gud.

Sammenlign 2 Mos 4,22.23 med 2 Sam 7,12–14; 5 Mos 12,8–10 med 2 Sam 7,9–11; og 5 Mos 12,13.14 med Sal 132,1–5.11–14. Hvilke løfter til Israel ville bli oppfylt gjennom den lovede davidiske kongen?

Israel var Guds Sønn, og Gud ville gi dem et sted hvor de kunne hvile fra sine fiender. Han ville også velge et sted blant dem der hans navn skulle bo. Disse løftene ble oppfylt i den lovede davidiske kongen. Han ville bli adoptert som Guds Sønn, Gud ville gi ham hvile fra sine fiender, og han ville bygge et tempel for Gud i Sion, der Guds navn skulle bo. Dette betyr at Gud ville oppfylle sine løfter til Israel gjennom den lovede davidiske kongen. Han ville representere Israel for Gud.

Innføringen av en representant i forholdet mellom Gud og Israel gjorde at paktsforholdet kunne videreføres. Den mosaiske pakten krevde at hele Israel skulle være trofast for å motta Guds beskyttelse og velsignelser (se Jos 7,1–13). Men den davidiske pakten sikret Israel paktens velsignelser med én persons trofasthet: den davidiske kongen.

Dessverre var de fleste davidiske kongene ikke trofaste, og Gud kunne ikke velge Israel slik han ville. GT viser hvor utro mange av kongene var.

Den gode nyheten er at Gud sendte sin Sønn for å bli født som Davids sønn, og han har vært fullt ut trofast. Derfor kan Gud oppfylle alle løftene han ga til folket i ham. Når Gud velsigner kongen, nyter hele folket fordelene. Det er derfor Jesus er mellommann for Guds velsignelse til oss. Han er mellommann fordi han er kanalen Guds velsignelse strømmer gjennom. Vårt endelige håp om frelse finnes bare i Jesus og det han har gjort for oss.

Tenk på hvor ofte du har vært utro mot din del av pakten. Hva lærer dette oss om bare å stole på Jesus for vår frelse?

JESUS ER VÅR FORKJEMPER

Sammenlign 1 Sam 8,19.20 med Hebr 2,14–16. Hva forventet israelittene av en konge, og hvordan ble disse ønskene oppfylt i Jesus?

Israelittene ville at en konge skulle være deres dommer og leder i kamp fordi de glemte at Gud var kongen deres. Den fulle gjenopprettelsen av Guds styre over sitt folk kom med Jesus. Som konge leder Jesus oss i kampen mot fienden.

Hebr 2,14–16 beskriver Jesus som forkjemper for svake mennesker. Han møter og beseirer djevelen mann mot mann og utfrir oss fra trelldommen. Skildringen minner om kampen mellom David og Goliat. Etter å ha blitt salvet som konge (1 Sam 16) reddet David brødrene sine fra slaveri ved å nedkjempe Goliat. Reglene for kampen gikk ut på at vinneren ville trellbinde folket til den andre (1 Sam 17,8-10). Så David opptrådte som forkjemper for Israel. Han representerte dem.

Les Jes 42,13 og 59,15–20. Hvordan skildrer Jahve seg selv?

Hebr 2,14–16 henviser til tanken om at Gud ville redde Israel i en kamp mann mot mann. Legg merke til dette avsnittet fra Jesaja: «Ja, så sier Herren: Fanger skal tas fra krigeren, og byttet skal berges fra voldsmannen. Jeg vil stride mot dem som strider mot deg, og barna dine vil jeg frelse» (Jes 49,25).

Vi tror ofte at vi har en kamp mann mot mann med Satan. Når vi leser Ef 6,10–18, ser vi jo at vi har en kamp. Men Gud er vår forkjemper, og han går til kamp foran oss. Vi er en del av hans hær. Det er derfor vi må bruke hans rustning. Dessuten kjemper vi ikke alene. Det står «dere» i Ef 6. Som menighet tar vi rustningen og kjemper sammen bak vår forkjemper.

Hva betyr det å ta på seg Guds rustning? Hvordan kan vi i vår daglige kamp med selvet, fristelser osv. gjøre bruk av den kraften som setter oss i stand til å være trofaste i Guds kraft?

JESUS ER VÅR ØVERSTEPREST

Hebr 5–7 handler om en annen oppgave Jesus har. Han er vår øversteprest. Forfatteren forklarer at dette oppfyller et løfte Gud hadde gitt den lovede davidiske kongen, om at han skulle være «prest av samme slag som Melkisedek» (Sal 110,4, som sitert i Hebr 5,5.6).

Les 3 Mos 1,1–9; 10,8–11; Mal 2,7; 4 Mos 6,22–26 og Hebr 5,1–4. Hva skulle presten gjøre?

Prestene ble utpekt på vegne av mennesker til å representere dem og formidle deres forhold til Gud og det som hører ham til. Han var mellommann. Dette gjaldt alle prestedømmer, enten det var jødisk, gresk, romersk eller fra andre kulturer. Presten gjør at vi kan ha et forhold til Gud, og alt presten gjør, skal legges til rette for forholdet mellom oss og Gud.

Presten ofrer på vegne av mennesker. Folket kan ikke selv komme til Gud med disse ofringene. Presten vet hvordan vi kan gi et «akseptabelt» offer slik at gavene kan godtas av Gud, eller at de kan gi renselse og tilgivelse.

Prester underviste også folket i Guds lov. De var eksperter på Guds bud og hadde ansvaret for å forklare og anvende dem.

Endelig skulle prestene også velsigne i Jahves navn. Gjennom dem formidlet Gud sin velvilje og gode hensikt med folket.

Men i 1 Pet 2,9 ser vi noe annet. Vi som tror på Jesus, blir kalt «et kongelig presteskap.» Dette gir store privilegier. Prester kunne nærme seg Gud i helligdommen. I dag kan vi tillitsfullt komme til Gud i bønn (Hebr 4,14–16; 10,19–23). Det følger også med viktige oppgaver. Vi må samarbeide med Gud om å redde verden. Han vil vi skal undervise og forklare andre Guds lover og forskrifter. Han vil også at vi skal prise ham og gjøre gode gjerninger som gleder ham. For et privilegium og for et ansvar!

Hvilken forskjell burde det gjøre i vårt liv at vi virkelig er «et kongelig presteskap»? Hvordan skal denne sannheten farge vårt liv?

JESUS FORMIDLER EN BEDRE PAKT

Hebr 8–10 ser på Jesus som mellommann for en ny pakt. Problemet med den gamle var at den bare innvarslet det gode som skulle komme. Institusjonene skulle vise frem til og illustrere det Jesus ville gjøre i fremtiden. Dermed pekte prestene frem til Jesus, men de var dødelige syndere. De var ikke fullkomne slik Jesus var. Og de virket i en helligdom som var en «etterligning og skygge» (Hebr 8,5) av telhellighdommen i himmelen.

Jesus gjør tjeneste i den sanne telhellighdommen og gir oss tilgang til Gud. Dyrefringene pekte frem til Jesu død som vårt offer, men deres blod kunne ikke rense samvittigheten. Men Jesu blod renser vår samvittighet slik at vi kan komme frem for Gud med frimodighet (Hebr 10,19–22).

Les Hebr 8,8–12. Hva lovet Gud oss i den nye pakt?

Ved å utnevne Jesus til vår øversteprest, innviet Faderen en ny pakt som skal utrette det den gamle bare kunne vise frem til. Den nye pakt gir det som bare en fullkommen, evig, prest som er både Gud og menneske kan. Denne øverstepresten forklarer ikke bare Guds lov, han skriver loven i vårt hjerte. Han bærer frem et offer som gir tilgivelse. Og han renser og forvandler oss. Han forvandler vårt hjerte fra stein til kjøtt (Esek 36,26). Han gjensker oss (2 Kor 5,17). Denne presten velsigner oss ved å gi oss tilgang til Far.

Gud utformet den gamle pakt for å peke mot fremtiden, mot Jesu verk. Likevel misforsto noen formålet med den. De var ikke villige til å oppgi symbolene og skyggene og ta imot sannhetene som symbolene pekte mot, og de gikk glipp av fordelene som Jesu tjeneste tilbød dem.

«Kristus var selv templets grunnvoll og liv, og tjenesten der pekte frem til Guds Sønns offer. Presteskapet var opprettet for å fremstille Kristi natur og gjerning som mellommann. Hele planen for offertjenesten var et forbilde på Jesu død for å gjenløse verden. Disse ofringene ville bli uten virkning når den store begivenheten som de i århundrer hadde pekt frem til, var fullbyrdet.» – *Alfa og Omega*, bind 4, side 136 [DA 165].

TIL ETTERTANKE

Til tross for alle de gode og håpefulle sannhetene i Hebreerbrevet, er det også en rekke advarsler. De når sitt høydepunkt i kapitlene 10–12.

Disse delene har minst to ting felles. For det første sammenligner de ørkengenerasjonen med leserne av Hebreerbrevet. For det andre formaner de oss til å tro.

Ørkengenerasjonen så Guds kraft utøst i tegn og under da de ble ført ut fra Egypt. De hørte Gud gi de ti bud på Sinai-fjellet. De så ildstøtten om natten og den beskyttende skyen om dagen. De spiste manna, brød fra himmelen. De drakk også vann som sprang frem fra klippene der de slo leir. Men da de kom til grensen til det lovede land, stolte de ikke på Gud. De manglet tro, og «uten tro er det umulig å være til glede for Gud» (Hebr 11,6).

Paulus sier at vi også står på grensen til det lovede land (Hebr 10,37–39). Men vi har større privilegier og ansvar. Vi hørte ikke Gud tale på Sinai-fjellet, men i Skriften har vi sett en større åpenbaring av Gud enn åpenbaringen på Sions fjell: Gud i menneskelig skikkelse, Jesus Kristus (Hebr 12,18–24). Spørsmålet er: vil vi ha tro? Forfatteren ber oss følge eksemplet til et stort antall personer som kulminerer med Jesus selv.

Spørsmål til drøftelse

1. Vi har lært at Jesus er vår forkjemper. Han går foran oss i kampen mot djevelen. Hvordan kan vi stå sammen og kjempe som en samlet menighet bak vår forkjemper? Hva er det som hindrer dette samholdet? Hvordan kan Satan svekke oss som menighet? Hvordan svekket Satan Israel?
2. Som troende mennesker er vi et fellesskap av prester under Guds ledelse. Hvordan kan din lokale menighet gi Gud bedre lovprisning og gjerninger? Vær konkret og praktisk.
3. Hvordan er vår situasjon lik ørkengenerasjonens situasjon rett før de gikk inn i det lovede land? Hva kan vi lære av likhetene?

8. januar

GUDS HAGE

Mario da Costa (44) Øst-Timor

Mange i Øst-Timor har egen kjøkkenhage der de dyrker mais, kassava, søtpoteter og andre ting som gresskar, papaya, bananer og peanøtter.

Jeg passet hagen min og var aktiv i menigheten. Etter noen år ringte en av Adventistkirkens ledere og spurte om jeg ville være bibelarbeider i provinsen. Jeg takket ja og kom snart til landsbyen Kodo, der jeg traff Adolfo. Han virket interessert da jeg fortalte at jeg hadde kommet som bibelarbeider for Adventistkirken, men han hadde aldri hørt om menigheten. Jeg fortalte ham hvordan jeg hadde funnet Bibelens sannhet om sabbaten og blitt adventist. Jeg åpnet Bibelen og talte om at Herrens dag er lørdag, ikke søndag.

Adolfo ble tydelig påvirket, og jeg ba om at Den hellige ånd måtte tale til ham. Tre dager senere kom jeg tilbake, og han ba meg komme og arbeide i hagen hos hans nabo Angelo. Jeg hadde sett at folk i landsbyen var glade for hjelp i kjøkkenhagene sine, og jeg kunne undervise dem om Bibelen mens vi arbeidet.

Adolfo var den første i landsbyen som ble adventist. Så ba Angelo om bibelstudier. Han hadde vært menighetsleder i tolv år, og mange i landsbyen ble sinte da de så at han studerte Bibelen sammen med meg. Jeg fikk høre at de ville gi meg bank, så Angelo foreslo at vi skulle droppe bibelstudiene.

Vi drev og samlet opp og spiste tørre og skrellede kokosnøtter i hagen hans. Jeg så at en av dem spirte. «La oss plante den og gjøre en avtale med Gud,» sa jeg. «Hvis Guds verk skal leve her, vil også denne kokosnøtten leve. Men hvis Guds verk vil ta slutt fort eller dø ut her, da vil også kokosnøtten dø.»

Det gikk ti år, og kokosnøtten vokste og ble et godt tre. Angelo så det og sa at han ønsket å ta dåp. Jeg håper mange mennesker vil komme til Gud i den hagen han har gitt meg å passe i Øst-Timor.

For seks år siden bidro offeret 13. sabbat til å åpne den eneste adventistiskolen i hovedstaden Dili i Øst-Timor. En del av dette kvartalets offer skal bidra til at det kan bygges et internat på skolen, så barn fra fjerntliggende landsbyer som Kodo kan komme til skolen. Takk for at du planlegger et rundhåndet offer.

Last ned bilder på FB: bit.ly/fb-mq.

Sønnen som var lovet

Bakgrunnsstoff

Jes 2,2.3; Hebr 1,1–4; 2 Mos 24,16.17; Jes 44,24; Hebr 1,10; Luk 1,31.32; Hebr 1,5.

Minnevers

Men nå, i disse siste dager, har han talt til oss gjennom Sønnen. Ham har Gud innsatt som arving over alle ting, for ved ham skapte han verden. Han er utstrålingen av Guds herlighet og bildet av hans vesen (Hebr 1,2.3).

Etter at Adam og Eva hadde syndet, lovet Gud dem en «ætt», en Sønn som skulle redde dem fra fienden, ta tilbake arven som gikk tapt og oppfylle formålet de ble skapt for (1 Mos 3,15). Denne Sønnen ville både representere dem og kjøpe dem fri ved å gå i deres sted og til slutt ved å ødelegge slangen.

«Da Adam og Eva først hørte løftet, ventet de at det hurtig skulle bli oppfylt. Med glede hilste de sin førstefødte sønn velkommen, og håpet at han måtte være befrieren. Men oppfyllelsen av løftet lot vente på seg.» – *Alfa og Omega*, bind 4, side 22 [DA 31]. Løftet ble senere stadfestet for Abraham. Gud sverget at han skulle få en «ætt», en Sønn som alle jordens folk ville bli velsignet gjennom (1 Mos 22,16–18; Gal 3,16). Gud gjorde det samme med David. Han lovet ham at hans etterkommer ville bli innsatt av Gud som hans egen sønn og være en rettferdig hersker over alle jordens konger (2 Sam 7,12–14; Sal 89,28–30). Men det hverken Adam og Eva, Abraham eller David vel aldri hadde forestilt seg, var at Gud selv skulle være deres Sønn og gjeløser.

I DISSE SISTE DAGER

Første avsnitt av Hebreerbrevet viser at Paulus trodde han levde i «de siste dager». Skriften bruker to uttrykk om fremtiden som har ulik betydning. Profetene benyttet uttrykket «dager som kommer» om fremtiden generelt (5 Mos 4,30.31; Jer 23,20). Profeten Daniel benyttet uttrykket «endetiden» mer spesifikt om den siste tid i verdens historie (Dan 8,17; Dan 12,4).

Les 4 Mos 24,14–19 og Jes 2,2.3. Hva lovet Gud at han ville gjøre for sitt folk i «dager som kommer» eller «de siste dager»?

Flere av GTs profeter kunngjorde at Gud i de siste dager ville oppreise en konge som skulle knuse hans folks fiender (4 Mos 24,14–19) og som ville dra folkene til Israel (Jes 2,2.3). Paulus sier at disse løftene ble oppfylt i Jesus. Han overvant Satan og dro alle folkeslag til seg (Kol 2,15; Joh 12,32). Slik har «de siste dager» begynt fordi Jesus har oppfylt Guds løfter.

Våre åndelige fedre døde i tro. De så og hilste løftene «langt borte», men fikk dem ikke oppfylt. Vi har derimot sett dem gå i oppfyllelse i Jesus.

La oss tenke litt på Guds løfter og Jesus. Faderen lovet at hans barn skulle stå opp igjen (1 Tess 4,15.16). Han begynte oppstandelsen med Jesu oppstandelse (1 Kor 15,20; Matt 27,51–53). Faderen lovet også en ny verden (Jes 65,17). Han har begynt å oppfylle dette løftet ved å skape et nytt åndelig liv i oss (2 Kor 5,17; Gal 6,15). Han lovet at han ville starte sitt endelige rike (Dan 2,44). Han innviet riket ved å utfri oss fra Satans makt og innsette Jesus som vår hersker (Matt 12,28–30; Luk 10,18–20). Det er begynnelsen, og det Faderen begynte ved Jesu første komme, vil han fullføre ved hans andre komme.

Se på alle løftene Gud har oppfylt. Hvordan bør dette gjøre det lettere å tro løftene som ennå ikke er oppfylt?

GUD HAR TALT TIL OSS VED SIN SØNN

Les Hebr 1,1–4. Hva er hovedtanken?

Hebr 1,1–4 er én setning på gresk, og det er blitt sagt at den er den vakreste i hele NT hva talekunst angår. Dens viktigste påstand er at Gud har talt til oss ved sin Sønn Jesus.

For jødene i det første århundret etter Kristus hadde ikke Guds ord vært hørt på lenge. Den siste åpenbaringen som ble uttrykt i Guds skrevne ord, kom gjennom profeten Malaki og Esra og Nehemjas virke 400 før. Men nå talte Gud til dem igjen.

Guds åpenbaring i Jesus var bedre enn den åpenbaringen han hadde gitt gjennom profetene, fordi Jesus er større enn dem. Han er Gud selv, som skapte himmelen og jorden og styrer universet. Paulus tviler aldri på Kristi guddom. Det tas for gitt.

Også for Paulus var GT Guds ord. Den Gud som talte før, fortsetter å tale nå. GT formidlet sann kunnskap om Guds vilje.

Det ble imidlertid bare mulig å forstå det fullt ut da Sønnen kom. Slik forfatteren ser det, var Fars åpenbaring i Sønnen nøkkelen til å forstå GTs bredde, akkurat som bildet på puslespillesken er nøkkelen til å finne det rette stedet for brikkene. Jesus førte mye av GT fram i lyset.

Dessuten ble han vår representant og vår frelser. Han tok vår plass i kampen og beseiret slangen. I Hebreerbrevet er Jesus vår «pioner» eller «kaptein» og «forløper» (Hebr 2,10; 6,20). Han kjemper for oss og representerer oss. Dette betyr også at det Gud gjorde for Jesus som vår representant, vil Faderen også gjøre for oss. Han som opphøyet Jesus til sin høyre hånd, vil at vi skal sitte sammen med Jesus på hans trone (Åp 3,21). Guds budskap til oss i Jesus er ikke bare det Jesus sa, men også det Faderen gjorde i ham og med ham, alt sammen til vår fordel nå og i evigheten.

Tenk gjennom hva det betyr at Jesus – Gud – kom til vår verden. Hvorfor burde denne sannheten gi oss håp?

HAN ER UTSTRÅLINGEN AV GUDS HERLIGHET

Les Hebr 1,2–4. Hva lærer vi om Jesus?

I dette avsnittet vil vi se på den delen som sier: «Han er utstrålingen av Guds herlighet og bildet av hans vesen» (Hebr 1,3).

Les 2 Mos 24,16.17; Sal 4,6; 36,10 og 89,16. Hva er Guds herlighet?

I GT handler Guds herlighet om hans synlige nærvær blant sitt folk (2 Mos 16,7; 24,16.17; 3 Mos 9,23; 4 Mos 14,10). Tilstedeværelsen er ofte forbundet med lys eller utstråling.

Skriften sier at Jesus er lyset som kom til denne verden for å åpenbare Guds herlighet (Hebr 1,3; Joh 1,6–9.14–18; 2 Kor 4,6). Tenk på hvordan Jesus tok seg ut under forvandlingen på fjellet. «Da ble han forvandlet for øynene på dem. Ansiktet hans skinte som solen, og klærne ble hvite som lyset» (Matt 17,2).

Slik vi ikke kan se solen annet enn gjennom dens lys, kjenner vi Gud gjennom Jesus. Fra vårt perspektiv er de to ett. Siden Guds herlighet er selve lyset, er det i virkeligheten ingen forskjell på Gud og Jesus, akkurat som det ikke er noen forskjell mellom lyset og dets utstråling.

Hebreerbrevet sier også at Jesus er «bildet» av Guds vesen (Hebr 1,3). Poenget med bildet er at det er fullkomment samsvar i vesen – eller essens – mellom Faderen og Sønnen. Legg merke til at mennesker bærer Guds bilde, men ikke hans vesen (1 Mos 1,26). Sønnen har imidlertid samme essens som Faderen. Ikke rart at Jesus sa: «Den som har sett meg, har sett Far» (Joh 14,9).

Hvorfor er det så stort at Jesus avslører Faderens karakter og herlighet for oss? Hvordan forteller Jesus oss om hvordan Faderen er?

VED HAM SKAPTE HAN VERDEN

Hebreerbrevet sier at Gud skapte verden «ved» Jesus og at Jesus bærer verden med sitt mektige ord.

Les Jes 44,24; Jes 45,18 og Neh 9,6. I GT sier Herren at han skapte verden «alene» og at han er «den eneste Gud». Hvordan kan dette forenes med at NT sier Gud skapte «ved» Jesus (Hebr 1,2.3)?

Noen tror Jesus bare var et redskap Gud brukte til å skape. Dette er ikke mulig. For det første: For Paulus er Jesus Herren som skapte verden, han var ikke noen assistent. Hebr 1,10 sier at Jesus er Herren som skapte jorden og himmelen, og Paulus gir også uttrykk for at det Sal 102,26–28 sier om Herren (Jahve) som skaper, gjelder ham. For det andre sier Hebr 2,10 at universet ble skapt «for» eller «ved» Faderen. (De samme uttrykkene som brukes om Jesus i Hebr 1,2.) Faderen skapte, og Jesus skapte (Hebr 1,2.10; Hebr 2,10). Det er perfekt enighet mellom Far og Sønn om mål og handling. Dette er en del av treenighetens mysterium. Jesus skapte, og Gud skapte, men det er bare én skaper, Gud. Det betyr at Jesus er Gud.

Samtidig viser Hebr 4,13 at Jesus er dommer. Hans myndighet som hersker og dommer skyldes at Gud skapte alle ting og bærer universet (Jes 44,24–28). Hebr 1,3 og Kol 1,17 bekrefter at Jesus også bærer universet. Denne opprettholdende handlingen inkluderer trolig tanken om veiledning eller styring. Det greske ordet *phero* (oppretholdende, bærende) brukes om vinden som driver en båt (Apg 27,15.17) eller Gud som leder profetene (2 Pet 1,21). Så Jesus ikke bare skapte oss, han opprettholder oss også. Hvert pust, hvert pulsslag, hvert øyeblikk av vår eksistens skyldes Jesus, grunnlaget for all skapt eksistens.

Slå opp til Apg 17,28. Hva sies om Jesus og hans makt? Tenk på hva det vil si at den samme Jesus dør på korset for vår synd. Hva lærer det oss om Herrens sinnelag?

JEG HAR FØDT DEG I DAG

Ifølge Hebr 1,5 sier Faderen til Jesus: «Du er min Sønn, jeg har født deg i dag.» Hva vil det si at Jesus ble «født», og når skjedde det? Viser ikke dette at han på et vis ble skapt av Gud en gang i fortiden, slik mange tror?

Les Hebr 1,5; 2 Sam 7,12–14; Sal 2,7; og Luk 1,31.32. Hvilket løfte til David bruker Hebreerbrevet om Jesus?

Jesus ble født i den forstand at han ble innsatt eller «adoptert» av Gud som *den lovede herskeren*, Davids sønn. Begrepet guddommelig adopsjon av herskeren var vanlig i den gresk-romerske verden og i Østen. Det ga herskeren legitimitet og makt over landet.

Gud lovet imidlertid David at hans Sønn ville være den sanne, rettmessige herskeren over folkene. Han ville «adoptere» Davids sønn som sin egen Sønn. Via denne prosessen ville den davidiske kongen bli beskyttet av Gud som hans arving. Pakten er oppfylt i Jesus som Davids Sønn. Gud ville beseire hans fiender og gi ham nasjonene som sin arv (Sal 89,28; 2,7.8).

I Rom 1,3.4 og Apg 13,32.33 ser vi at Jesus ble offentlig åpenbart som Guds Sønn. Jesu dåp og forvandling på fjellet var øyeblikk da Gud pekte ut og kunngjorde at Jesus var hans Sønn (Matt 3,17; 17,5).

Ifølge NT ble Jesus likevel «Guds Sønn med kraft» da han ble reist opp fra de døde og satt ved Guds høyre hånd. I det øyeblikket oppfylte Gud sitt løfte til David om at hans sønn ville bli adoptert som Guds egen Sønn og at hans trone over folkene ville bli grunnfestet for alltid (2 Sam 7,12–14).

Så Cæsar (symbol på Roma) var ikke den legitime «Guds sønn», nasjonenes hersker. Jesus Kristus var det. Jesu «fødsel» viser til begynnelsen på hans styre over nasjonene, ikke til begynnelsen av hans eksistens, for han hadde alltid eksistert. Det var aldri noen tid da Jesus ikke eksisterte, for han er Gud.

Faktisk sier Hebr 7,3 at Jesu «dager har ingen begynnelse, og livet hans tar ikke slutt» (jf. Hebr 13,8), for han er evig. Tanken om Jesus som Guds «enbårne Sønn» handler altså ikke om Kristi natur som guddom, men om hans rolle i frelsesplanen. Da Kristus ble menneske, oppfylte han alle paktsløftene.

TIL ETTERTANKE

Jesu komme til vår verden som Guds Sønn oppfylte flere ting samtidig. For det første, som Guds guddommelige Sønn kom Jesus for å åpenbare Faderen for oss. I ord og handling viste han oss hvordan Faderen virkelig er og hvorfor vi kan stole på ham og adlyde ham.

Jesus kom også som den lovede Sønn av David, Abraham og Adam, og i ham hadde Gud lovet at han skulle beseire fienden og styre verden. Så Jesus kom for å ta Adams plass i spissen for menneskeheten og oppfylle den opprinnelige hensikten Gud hadde med dem (1 Mos 1,26–28; Sal 8,4–9). Jesus ble den rettferdige herskeren som Gud alltid ønsket at verden skulle ha.

«Ordene som ble sagt til Jesus ved Jordan: 'Dette er min Sønn, den elskede, som jeg har behag i,' omfatter hele menneskeheten. Gud talte til Jesus som vår representant. Enda så syndige og skrøpelige vi er, forkaster han oss ikke. Han har gitt oss barnekår 'i sin elskede Sønn.' Ef 1,6 Den herlighet som hvilte over Kristus, er pantet på Guds kjærlighet til oss. Det lyset som gjennom de åpne portene falt på Frelserens hode, vil også falle på oss når vi ber om hjelp til å stå imot fristelse. Den røsten som talte til Jesus, sier til hver troende: Dette er mitt elskede barn, som jeg har behag i.» – *Alfa og Omega*, bind 4, side 86-87 [DA 113].

Spørsmål til drøftelse

1. Vi har lært at vi forstår Gud Faderen bedre når vi forstår Jesu ord og handlinger bedre. Hvordan kan en bedre forståelse av Jesus berike forholdet til Gud Faderen?
2. Vi lærte at Gud snakket med Jesus og behandlet ham slik han vil snakke med oss og behandle oss. Hvordan bør vi behandle andre i lys av dette?
3. Tenk over hva Kristi evige guddom betyr. Hva går tapt hvis vi tror at Jesus var et skapt vesen som oss, men som gikk til korset? Still den tanken opp mot det at Kristus var evig Gud og gikk til korset. Hva er forskjellen?
4. Snakk sammen om å gi Gud ære. Les Åp 14,7. Hvordan er det å gi Gud ære en del av sannheten for vår tid og de tre englebudskapene?

15. januar

DEN NYE VEIEN

Adolfo Monteiro (40), Øst-Timor

Jeg trivdes i menigheten i Kodo. Så kom Mario. Han sa at han bodde langt borte og var kommet som volontør for Adventistkirken. Han forklarte hvordan han hadde funnet sannheten om den syvende dag og fortalte om Herrens dag ut fra Bibelen, at den er lørdag, ikke søndag. Det kunne jeg se selv også.

Jeg ba til Gud tre dager i trekk: Er den gamle veien god, eller den nye? Da fikk jeg en drøm. Foran meg lå to stier, en gammel og en ny. En mann sto foran meg og sa: «Det er bedre for deg å følge den nye stien enn den gamle.» Da jeg våknet neste dag, sto drømmen så klart for meg.

Den dagen kom Mario og ba meg om å bli med og arbeide i min venn Angelos hage. Mario fortalte ham om Guds ord. Det han sa, rørte meg,, så jeg ba om bibelstudier. Etter dåpen underviste jeg min kone. Hun ble døpt sammen med medlemmer av to andre familier i landsbyen.

Livet har ikke vært lett. Flere år etter dette kom hennes bror, som var leder i vår gamle menighet, og forlangte at vi skulle forkaste vår tro. Han slo min kone mens jeg så på. «Bare din mann kan ta den religionen,» sa han. «Ikke du.»

Min kone sa hun ville følge den nye stien. «Jeg er gift og har familie,» sa hun. «Jeg går med min mann, om det så er til verdens ende.»

Motstanden har vært stor, men Gud har vært god. Vi har bedt for våre slektninger, og min mor og to av mine søsken har blitt adventister.

Som vaktmann har jeg ikke stort å bidra med til kirken, men jeg har krefter til å fortelle andre om sannheten. Det er min plikt og mitt ansvar, for alle er verdifulle for Gud. Jesus elsker dem og vil frelse dem. Det forteller jeg dem.

Be for adventistene i landsbyen Kodo, at de må kunne fortelle nabolandsbyene om evangeliet. Be for den eneste menighetsskolen Øst-Timor, som ligger i hovedstaden Dili langt borte, der landsbybarna kan komme og bo på internater som skal bygges med midler fra offeret 13. sabbat dette kvartalet.

Last ned bilder fra FB: bit.ly/fb-mq.

Jesus, vår trofaste bror

Bakgrunnsstoff

3 Mos 25,25–27; Hebr 2,14–16; 11,24–26; 1 Kor 15,50; Hebr 5,8.9; 12,1–4.

Minnevers

Siden barna er av kjøtt og blod, måtte også han fullt ut bli som dem. Slik skulle han ved sin død gjøre ende på ham som har dødens makt, det er djevelen (Hebr 2,14).

Hebr 1 taler om Jesus som Guds Sønn, herskeren over englene, og «utstrålingen av Guds herlighet og bildet av hans vesen» (1,3). I Hebr 2 er Jesus Menneskesønnen som ble gjort lavere enn englene og som tok menneskets natur med all dets skrøpelighet, inntil døden (2,7).

I Hebr 1 sier Gud om Jesus: «Du er min Sønn» (1,5). I Hebr 2 omtaler Jesus menneskebarn som sine «brødre» (2,12).

I Hebr 1 erklærer Faderen Sønnens guddommelige herredømme (1,8–12). I Hebr 2 stadfester Sønnen sin trofasthet mot Faderen (2,13a).

I Hebr 1 er Jesus den guddommelige Herre, skaper, opprettholder og hersker. I Hebr 2 er Jesus den menneskelige øverstepresten, barmhjertig og trofast.

Beskrivelsen av Jesus som en trofast og barmhjertig bror er avbildet i beskrivelsen av Sønnen som den ypperste manifestasjon av den evige skaperguden (1,1–4).

BROREN SOM GJENLØSER

Les 3 Mos 25,25–27.47–49. Hvem kunne løse inn en person som hadde mistet eiendommen eller friheten på grunn av fattigdom?

Moseloven fastslo at når en person var så fattig at han måtte selge eiendommen sin – eller seg selv – for å overleve, ville han få eiendommen eller friheten tilbake hvert femtiende år, i jubelåret. Jubelåret var et «stort» sabbatsår der gjeld ble ettergitt, eiendommer gjenvunnet og frihet utropt til fanger.

Men femti år er lenge å vente. Derfor sa Moseloven også at ens nærmeste slektning kunne betale den delen av gjelden som sto igjen og kjøpe fri sin slektning.

Den nærmeste slektningen var også den som garanterte at rett og skjel ble gjort når noen ble drept. Han var blodhevneren som ville forfølge den som hadde drept hans nære slektning, og straffe ham (4 Mos 35,9–15).

Les Hebr 2,14–16. Hvordan blir Jesus og vi beskrevet?

Avsnittet beskriver oss som djevelens slaver, men Jesus som vår befrier. Da Adam syndet, kom menneskene under Satans makt. Da kunne vi ikke motstå synden (Rom 7,14–24). Dessuten forlangte overtredelsen en dødsstraff vi ikke kunne betale (Rom 6,23). Det så håpløst ut.

Men Jesus tok vår menneskelige natur og ble kjøtt og blod som oss. Han ble vår nærmeste slektning og satte oss fri. Han skammet seg ikke for å kalle oss «søsken» (Hebr 2,11).

Paradoksalt nok åpenbarte Jesus også sin guddommelige natur da han tok vår natur og befridde oss. I GT er Jahve Israels sanne befrier og nærmeste slektning (f.eks. Sal 19,15; Jes 41,14; 43,14; 44,22; Jer 31,11; Hos 13,14).

Hvordan kan du få en dypere erfaring av hvor nær Kristus kan være deg? Hvorfor er det viktig for din tro at du har denne erfaringen?

SKAMMER SEG IKKE FOR Å KALLE DEM SØSKEN

Hebreerbrevet sier at Jesus ikke skammet seg over å kalle oss sine søsken (Hebr 2,11). Han var ett med Gud, men han omfavnet oss som en del av familien. Denne solidariteten står i kontrast til den offentlige skammen leserne av Hebreerbrevet opplevde i lokalsamfunnet (10,33).

Les Hebr 11,24–26. Hvordan illustrerer Moses' beslutninger det Jesus gjorde for oss?

Har du tenkt over hva det ville si at Moses ble kalt «sønn av faraos datter»? Han var en mektig skikkelse i datidens mektigste rike. Han fikk den høyeste sivile og militære utdanning og ble litt av en personlighet. Stefanus sier at Moses var «full av kraft i både ord og handling» (Apg 7,22). Ellen G. White mener han var «meget avholdt i den egyptiske hær» og at farao «hadde besluttet å gjøre datterens adoptiv-sønn til tronarving» (se *Alfa og Omega*, bind 1, side 236 [PP 245]). Men Moses forlot alt dette da han valgte å identifisere seg med israelittene, et slavefolk uten utdanning og makt.

Les Matt 10,32.33; 2 Tim 1,8.12; og Hebr 13,12–15. Hva ber Gud oss om?

Dette var en del av problemet for leserne av Hebreerbrevet. Etter forfølgelse og avvising begynte mange å skamme seg over Jesus. Noen gjorde ting slik at de sto i fare for å gjøre Jesus «til spott» i stedet for å ære ham (Hebr 6,6). Derfor ber Paulus oss hele tiden om å «holde fast ved bekjennelsen» (4,14; 10,23).

Gud vil at vi skal ta imot Jesus som Gud og bror. Som gjensløser har Jesus betalt gjelden vår, som vår bror har han vist oss hvordan vi skal leve så vi blir «formet etter [hans] Sønns bilde, så han skal være den førstefødte blant mange søsken» (Rom 8,29).

Tenk på den beslutningen Jesus måtte ta for å omfavne oss som «søsken». Hvorfor var det Jesus gjorde mye mer ydmykende for ham enn det Moses gjorde, og hva sier det om Guds kjærlighet til oss?

KJØTT OG BLOD SOM OSS

Hebreerbrevet sier Jesus tok vår menneskelige natur slik at han kunne representere oss og dø for oss (Hebr 2,9.14–16; 10,5–10). Dette er grunnlaget for frelsesplanen og vårt eneste håp om evig liv.

Les Matt 16,17; Gal 1,16; 1 Kor 15,50 og Ef 6,12. Hvilke mangler ved menneskenaturen forbindes med uttrykket «kjøtt og blod»?

Uttrykket «kjøtt og blod» understreker menneskets skrøpelighet, dets svakhet (Ef 6,12), manglende forstand (Matt 16,17; Gal 1,16) og dødelighet (1 Kor 15,50). Hebreerbrevet sier at Jesus ble sine søsken lik «på alle måter» (Hebr 2,17). Uttrykket betyr at Jesus ble fullt ut menneske. Jesus så ikke bare ut som et menneske. Han var virkelig et menneske, en av oss.

Men Hebreerbrevet sier også at Jesus ikke var som oss *når det gjelder synd*. For det første syndet han ikke (4,15). For det andre hadde han en menneskenatur som var «hellig, uten ondskap, ren, atskilt fra syndere» (7,26). Vi har syndet og har onde tilbøyeligheter. Vårt slaveri under synden begynner dypt inne i vår egen natur. Vi er «av kjøtt og blod, solgt som slave til synden» (Rom 7,14; se også Rom 7,15–20). Stolthet og andre syndige motiver forurensar ofte selv de gode handlingene våre. Men Jesu natur ble ikke skjemmet av synd. Slik måtte det være. Hvis Jesus hadde vært «solgt som slave til synden» slik som oss, ville også han ha trengt en frelser. I stedet kom han som frelser og ofret seg til Gud som et «feilfritt» offer for vår skyld (Hebr 7,26–28; 9,14).

Da knuste Jesus djevelens kraft ved å dø som et syndfritt offer for vår synd. Dermed kunne vi få tilgivelse og bli forsonet med Gud (2,14–17). Jesus brøt også syndens kraft ved å gi oss kraft til å leve et rettferdig liv da han oppfylte den nye pakts løfte om å skrive loven i vårt hjerte (8,10). Dermed har han beseiret fienden og satt oss fri til å «tjene den levende Gud» (9,14). Satans endelige undergang skjer ved den endelige dommen (Åp 20,1–3.10).

Hvorfor sliter så mange fremdeles med synd når vi har løftet om seier i Jesus? Hva gjør vi galt, og: Hvordan kan vi begynne å leve opp til det høye kallet vi har i Kristus?

FULLENDT GJENNOM LIDELSER

Les Hebr 2,10.17.18 og 5,8.9. Hva var lidelsens funksjon i Jesu liv?

Apostelen sier at Jesus «nådde fullendelsen gjennom lidelser». Uttrykket er overraskende. Han har sagt at Jesus er «utstrålingen av Guds herlighet og bildet av hans vesen» (Hebr 1,3) og at han er syndfri, feilfri, ren og hellig (4,15; 7,26–28; 9,14; 10,5–10). Jesus behøvde ikke å overvinne noen moralsk ufullkommenhet. Han var fullkommen, både moralsk og etisk.

Hebreerbrevet sier likevel at Jesus gikk gjennom en «fullendelsesprosess» som gjorde at han kunne frelse oss. Jesus ble fullendt i den forstand at han var rustet til å være vår frelser.

1. Jesus ble «fullendt» gjennom lidelser for å bli vår frelses opphavsmann (2,10). Jesus måtte dø på korset som et offer slik at Faderen kunne ha lovlige midler til å redde oss. Jesus var det fullendte og eneste offeret. Som Gud kunne Jesus dømme oss, men ved sitt offer kan han også redde oss.

2. Jesus lærte lydighet gjennom lidelser (5,8). Lydighet var nødvendig for to ting. For det første gjorde lydighet at hans offer kunne godtas (9,14; 10,5–10). For det andre satte lidelsene ham i stand til å bli vårt eksempel (5,9). Jesus «lærte» lydighet fordi han ikke hadde opplevd det før. Hvem måtte han adlyde som Gud? Som den evige Sønn, og ett med Gud, var han hersker over universet. Derfor gikk ikke Jesus fra ulydighet til lydighet, men fra suverenitet og herredømme til underkastelse og lydighet. Guds opphøyde Sønn ble den lydige Menneskesønnen.

3. Jesus seiret over fristelser, og ble åpenbart som en barmhjertig og trofast øversteprest (2,17.18). Lidelsene gjorde ikke Jesus mer barmhjertig. Nei, det var på grunn av hans barmhjertighet at han gikk frivillig i døden på korset for å frelse oss (10,5–10; se også Rom 5,7.8). Likevel ble virkeligheten i Jesu søskenkjærighet uttrykt og åpenbart gjennom lidelser.

Hvis den syndfrie Jesus led, vil også vi syndere komme til å lide. Hvordan kan vi lære å tåle livets tragedier og samtidig hente håp og trøst hos Herren, som har åpenbart sin kjærlighet for oss?

BROREN SOM MODELL

En annen grunn til at Jesus tok vår menneskelige natur og bodde blant oss, var for å være vårt eksempel, den som kunne vise oss hvordan vi skal leve rett for Gud.

Les Hebr 12,1–4. Hvordan skal vi leve kristenlivet?

I denne teksten er Jesus kulminasjonen av en lang liste personer som er et eksempel på tro. Her kalles Jesus «troens opphavsmann og fullender». Det greske ordet *archegos* («opphavsmann») kan også oversettes med «pioner». Jesus er pioner i dette løpet fordi han løper foran de troende. Faktisk kaller Hebr 6,20 Jesus vår «forløper». Ordet «fullender» viser at Jesus hadde vist den rene tenkelige tillit til Gud. Dette avsnittet lærer både at Jesus er den første som har klart å fullføre løpet og at han er den som fullendte kunsten å leve i tro.

I Hebr 2,13 står det: «Og igjen: Jeg vil sette min lit til ham. Og enda et sted: Se, jeg og barna som Gud har gitt meg.» Det som skjer her, er at Jesus sa at han ville stole på Gud. Dette er en hentydning til Jes 8,17.18.

Jesaja uttalte disse ordene i møte med en trussel om invasjon fra Syria og nord-riket Israel (Jes 7,1.2). Hans tro sto i kontrast til mangelen på tro hos kong Akas (2 Kong 16,5–18). Gud hadde bedt Akas om å stole på ham og be om et tegn på at han ville utfri ham (Jes 7,1–11). Siden han var sønn av David, hadde Gud allerede lovet at han ville beskytte Akas som sin egen sønn. Nå tilbød Gud Akas å stadfeste løftet med et tegn. Men Akas nektet å be om et tegn og sendte i stedet bud til Tiglat-Pileser, kongen i Assyria, og sa: «Jeg er din tjener og din sønn» (2 Kong 16,7). Så trist! Akas ville heller være Tiglat-Pilesers «sønn» enn Guds sønn.

Men Jesus satte sin lit til Gud og hans løfte om at han vil legge hans fiender under hans føtter (Hebr 1,13; 10,12.13). Gud har gitt oss det samme løftet, og vi må tro ham slik Jesus gjorde det (Rom 16,20).

Hvordan kan vi lære å sette vår lit til Gud ved daglig å ta valg som gjenspeiler denne tilliten? Hva er det neste viktige valget du må ta, og hvordan kan du sørge for at det viser tillit til Gud?

TIL ETTERTANKE

Hebr 2,13 inneholder Jesu ord til sin Far idet han snakker om sine søsken: «Se, jeg og barna som Gud har gitt meg» (Hebr 2,13). Patrick Gray sier at dette skildrer Jesus som verge for sine søsken. Det romerske systemet *tutela impuberum* bestemte at: «En veileder, ofte en eldre bror, ble ansvarlig for omsorgen for mindreårige barn og deres arv til de nådde myndighetsalderen. Slik økte den eldre brorens plikt til å vise omsorg for yngre søsken.» – *Godly Fear: The Epistle to the Hebrews and Greco-Roman Critiques of Superstition* [Atlanta, 2003], side 126. Det er derfor Hebreerbrevet kaller oss både Jesu søsken og hans barn. Som vår eldre bror er Jesus vår veileder, vår verge og beskytter.

«Kristus kom til jorden, ble menneske og stod som menneskehetens representant for å vise i striden med Satan at menneskene, slik Gud hadde skapt dem, og når de hadde forbindelse med Faderen og Sønnen, kunne holde alle Guds bud.» – *På fast grunn*, 1. bok, side 249 [ISM 253].

«I liv og lære har Kristus gitt et fullkomment eksempel på den uselviske tjeneste som har sitt opphav i Gud. Gud lever ikke for seg selv. Ved å skape verden, og ved å oppholde alle ting, er han hele tiden i tjeneste for andre. 'Han lar sin sol gå opp over onde og gode og lar det regne over dem som gjør rett og dem som gjør urett.' Matt 5,45 Dette ideal for tjeneste har Gud overgitt til sin Sønn. Jesus skulle være den fremste blant mennesker, for at han ved sitt eksempel skulle vise hva det betyr å tjene.» – *Alfa og Omega*, bind 5, side 204 [DA 649].

Spørsmål til drøftelse

1. Hebreerbrevet sier at Jesus ble vår bror for å frelse oss. Tenk på hva det sier om Guds innsats for å redde oss. Hvorfor ville det være en tragisk feil å vende ryggen til denne virkeligheten?
2. Hvorfor er det viktig at Jesus ikke ble født «solgt som slave til synden» slik vi er (Rom 7,14)? Tenk på Moses og hvorfor det var viktig for israelittene at han ikke var slave som dem. Hvordan kan historien om Moses belyse det Jesus har gjort for oss?
3. Tenk på lidelsens rolle i vårt liv. Hvorfor må vi aldri tro at lidelse er et gode i seg selv, til tross for at det iblant kan komme noe godt ut av den?

22. januar

BIBELN ER BARE FOR PRESTER

Angelo Pereira (43) Øst-Timor

Jeg vokste opp som kristen og var aktiv i kirken i Kodo. Da jeg var 23 år, ble jeg leder for ungdomsgruppen, og 27 år gammel ble jeg med på misjonsoppdrag utenfor landsbyen. Da jeg var 31 år, ble jeg bedt om å lede en av menighetene i landsbyen. Det gjorde jeg i 12 år.

Så kom bibelarbeideren Mario, en adventist, til landsbyen. Han tilbød seg å hjelpe meg i hagen. Der fortalte han ting fra Bibelen jeg aldri hadde hørt. Jeg måtte lære mer.

På et stort ledermøte i min kirke foreslo jeg at vi alle skulle få bibelstudier og en bibel vi kunne bruke i undervisningen. Men biskopen sa at det lot seg ikke gjøre, for bare prester kan studere Bibelen. Du kan få kortfattet undervisning i vår lære som du kan gi forsamlingen din del i, sa han.

Jeg var urolig. Hvorfor kan jeg ikke få studere Bibelen, tenkte jeg. Jeg ba Gud vise meg den sanne Gud, så jeg kunne undervise forsamlingen om ham.

Da jeg kom hjem, gikk jeg til adventistenes bibelarbeider og ba om bibelundervisning. «Jeg vil studere Bibelen sammen med deg et helt år.» Vi studerte adventistenes 28 lærepunkter. Da vi var ferdige noen måneder senere, sa han: «Nå kjenner du sannheten. Du må ikke fortsette å lære folket ditt løgn, for da kommer du ikke inn i Guds rike.»

Jeg visste at Mario hadde rett. Men det var ikke lett å forlate kirken. I seks år kjempet jeg og ba: «Når kan jeg slutte meg til ditt folk, Herre?»

En dag jeg passerte min onkels hus, så jeg at han snakket med Mario. Jeg ble fylt av en uimotståelig lengsel etter å bli døpt til livet med frelseren. «Når blir det dåp igjen?» spurte jeg Mari. «Kan jeg få bli døpt?»

Mario kontaktet en pastor, og jeg ble døpt sammen med min kones foreldre i 2020. Jeg er så glad for at jeg er adventist. Be om at min kone og mine barn også må få et ønske om å følge Guds sannhet.

For seks år siden bidro offeret 13. sabbat til å åpne den eneste adventistskolen i hovedstaden Dili i Øst-Timor. En del av dette kvartalets offer skal bidra til at det kan bygges et internat på skolen, så barn fra fjerntliggende landsbyer som Angelos kan komme til skolen. Takk for at du planlegger et rundhåndet offer.

Last ned bilder på FB: bit.ly/fb-mq.

Jesus gir hvile

Bakgrunnsstoff

1 Mos 15,13–21; Hebr 3,12–19; 4,6–11; 4,1.3.5.10; 5 Mos 5,12–15; Hebr 4,8–11.

Minnevers

Altså er det fremdeles en sabbatshvile i vente for Guds folk (Hebr 4,9).

Hebr 1 og 2 tok opp innsettelsen av Jesus som Guds folks hersker og frigjører. Hebr 3 og 4 viser oss Jesus som gir oss hvile. Denne progresjonen gir mening når vi husker at den davidiske pakten lovet at Gud ville gi den lovede kongen og hans folk «hvile» fra sine fiender (2 Sam 7,10.11). Denne hvilen er vår, for Jesus sitter ved Guds høyre hånd.

Hebreerbrevet beskriver hvilen både som noe som tilhører Gud og som en sabbatshvile (4,1–11). Gud ga denne hvilen, som var hans, til Adam og Eva. Den første sabbaten var opplevelsen av fullkommenhet sammen med ham som gjorde denne fullkommenheten mulig. Gud lover også en sabbatshvile fordi sann sabbatshelligholdelse legemliggjør løftet om at Gud vil gjenreise denne fullkommenheten.

Når vi holder sabbaten, *husker* vi at Gud sørget enestående for oss da han skapte verden og da han frikjøpte den på korset. Men sann sabbatshelligholdelse er ikke bare en minnehandling. Det er en *forsmak* her og nå på den fremtiden Gud har lovet.

LANDET SOM HVILESTED

Les 1 Mos 15,13–21. Hva lovet Gud Abraham?

Da Gud fridde Israel fra slaveriet i Egypt, var det for å føre dem til Kanaan, der de kunne få hvile (2 Mos 33,14; Jos 1,13). Kanaan var arven Gud hadde lovet Abraham fordi han hadde adlydt Guds røst og forlatt landet sitt for å dra til det lovede land (1 Mos 11,31–12,4).

Gud ga ikke Israel landet bare for at de skulle eie det. Han ville føre dem til seg selv (2 Mos 19,4). Gud ville de skulle bo i et land hvor de kunne ha et nært forhold til ham uten hindringer, der de også ville være et vitne for verden om hvem den sanne Gud var og hva han ga sitt folk. Som sabbaten var også Kanaan et rammeverk for et inderlig forhold til frelseren der de kunne glede seg over hans godhet.

I 5 Mos 12,1–14 leser vi at de ville komme inn til hvilen, ikke bare ved å innta i landet, men etter å ha rensset landet for avgudsdyrkelse. Etter det skulle Gud vise dem et sted hvor han ville bo blant dem.

Les 2 Mos 20,8–11 og 5 Mos 5,12–15. Hvilke to ting er sabbaten et minne om, og hvordan henger de sammen?

Gud forbandt skapelsens sabbat med utfrielsen fra Egypt. Han ba Israel om å holde sabbaten til minne om skapelsen og befrielsen fra Egypt. Både skapelse og redning er nedfelt i sabbatsbudet. Vi skapte ikke oss selv, og vi kan ikke redde oss selv. Det er noe bare Gud kan gjøre, og ved å hvile, sier vi at vi trenger ham, ikke bare for vår eksistens, men for frelsen. Sabbatshelligholdelse er et uttrykk for frelse ved tro alene.

Hvordan bør det å holde sabbaten hjelpe oss å forstå at vi er helt avhengige av Gud, ikke bare for vår eksistens, men for frelsen?

PÅ GRUNN AV VANTRO

Les Hebr 3,12–19. Hvorfor kom ikke Israel inn til den lovte hvilen?

Det triste er at de som ble fridd ut fra Egypt, ikke klarte å komme inn til hvilen Gud hadde lovet dem. Da Israel kom til Kadesj-Barnea på grensen til det lovede land, hadde de ikke den nødvendige tro. 4 Mos 13 og 14 forklarer at israelittenes spioner «satte ut rykter blant israelittene om landet de hadde utforsket» (4 Mos 13,32). Jo, landet var godt, men de sa at folk der var sterke og byene befestet, og at de ikke kunne klare å innta det.

Josva og Kaleb var enige om at landet var godt og nektet ikke for at folk der var sterke og byene befestet. Men de sa at Gud var med dem, og at han ville føre dem inn i landet (4 Mos 14,7–9). Men folket som hadde sett Gud ødelegge Egypt med plager (2 Mos 7–12), tilintetgjøre faraos hær i Rødehavet (2 Mos 14), sørge for mat fra himmelen (2 Mos 16) og vann fra klippen (2 Mos 17), samt demonstrere sitt nærvær og sin ledelse gjennom skyen (2 Mos 40,36–38), de satte ikke sin lit til ham nå. Det er en tragisk ironi at den generasjonen som hadde sett så store eksempler på Guds kraft, ble et symbol på vantro (Neh 9,15–17; Sal 106,24–26; 1 Kor 10,5–10).

Gud lover sine barn gaver som er utenfor menneskers rekkevidde. Derfor bygger de på nåde og kan bare mottas i tro. Hebr 4,2 sier at det løftet Israel fikk, «ble til ingen nytte, fordi de ikke ble ett i troen sammen med dem som hørte det».

Israel reiste til grensen til det lovede land som et folk. Da de så fikk motstridende rapporter, satset de på dem som manglet tro. Tro, eller mangel på det, er smittsomt. Derfor formaner Hebreerbrevet leserne til å «oppmuntre hverandre» (3,13), oppløse «hverandre til kjærlighet og gode gjerninger» (10,24), og «se til at ingen går bort fra Guds nåde» (12,15).

Hvordan kan du være med til å styrke andres tro? Hvordan kan du unngå å si eller gjøre noe som kan svekke troen?

I DAG, OM DERE HØRER HANS RØST

Les Hebr 4,4-8. Hva betyr det å komme inn til hvilen «i dag» i forbindelse med å holde sabbaten?

Det at ørkengenerasjonen ikke gikk inn til hvilen, fikk ikke Gud fra å arbeide med sitt folk. Han var og ble trofast, tross deres troløshet (2 Tim 2,13). Paulus skriver flere ganger at Guds løfte «fortsatt gjelder» (Hebr 4,1.6.9). Han bruker de greske verbene *kataleipō* og *apoleipō*, som understreker at «løftet om å komme inn til Guds hvile fortsatt gjelder» (4,1). At invitasjonen om å komme inn til hvilen ble gjentatt i Davids tid (4,6.7, med henvisning til Sal 95) antydte både at det ikke var gjort krav på løftet og at det fortsatt var tilgjengelig. Han antyder faktisk at den sanne sabbats-hvilen har vært tilgjengelig siden skapelsen (4,3.4).

I mellomtiden inviterer Gud oss «i dag» til å gå inn til hans hvile. «I dag» er et viktig begrep i Skriften. Da Moses fornyet Israels pakt med Gud på grensen til det lovede land, understreket han viktigheten av «i dag» (5 Mos 5,3, se 4,8; 6,6; 11,2 osv.). «I dag» var et etertankens øyeblikk da han inviterte folket til å erkjenne at Gud hadde vært trofast mot dem (5 Mos 11,2–7). «I dag» var også øyeblikket for å velge å være trofast mot Herren (5 Mos 5,1–3). Beslutningen kunne ikke utsettes.

På samme måte er «i dag» en valgets tid for oss, en tid med muligheter og farer (se 2 Kor 6,2). «I dag» forekommer fem ganger i Hebr 3 og 4. Det understreker betydningen av å lytte til Guds røst (3,7.15; 4,7), for hvis vi ikke lytter og tror Guds ord, fører det til ulydighet og harde hjerter. Det kan også forsinke inngangen i det himmelske Kanaan slik det hindret ørkengenerasjonen i å komme inn i det jordiske Kanaan.

Jesus har beseiret fiendene (Hebr 2,14–16) og innstiftet en ny pakt (8–10). Derfor kan vi «frimodig» komme frem for Gud (4,14–16; 10,19–23) og glede oss over ham med åndelige takkoffer og lovprisning (12,28; 13,10–16). Appellen «i dag» oppfordrer oss til å innse at Gud har vært trofast mot oss og har gitt oss all mulig grunn til å ta imot innbydelsen uten å nøle.

Hvilke åndelige beslutninger må du ta «i dag» og ikke utsette til en annen gang? Hva har du før opplevd når du har utsatt å gjøre det du visste Gud ville du skulle gjøre med en gang?

Å GÅ INN TIL HANS HVILE

Les Hebr 3,11 og 4,1.3.5.10. Hvordan er den hvilen Gud innbyr oss til?

Både i sabbatsbudet i 2 Mos 20,8-11 og 5 Mos 5,12-15 oppfordres vi til å huske hva Gud har gjort for oss. Det Gud skrev på steintavler, peker på et fullført skaperverk (2 Mos 31,18; 34,28). I 5 Mos står det at Israel skal holde sabbaten til minne om Guds fullførte redningsaksjon fra fangenskapet i Egypt. Utvandringen fra Egypt pekte frem til den endelige frigjørelsen fra synd som Kristus ville fullføre da han sa: «Det er fullbrakt» (Joh 19,30). Så sabbaten er dobbelt velsignet og spesielt meningsfull for kristne.

Les Hebr 4,9–11.16. Hva er vi kalt til å gjøre?

Sabbatshvilen feirer at Gud avsluttet eller fullførte skaperverket (1 Mos 2,1–3; 2 Mos 20,8–11) eller befrielsen (5 Mos 5,12–15). Og Jesu innsettelse på tronen i telthelligdommen i himmelen feirer at han fullendte offeret for vår frelse (Hebr 10,12–14). Legg merke til at Gud bare hviler når han har trygget vårt velvære. Ved skapelsen hvilte Gud da han var ferdig med å skape verden. Senere hvilte Gud i templet først etter at erobringen av landet han hadde lovet Abraham var fullført med Davids seire, og Israel «hadde fred» (1 Kong 4,21-25; sammenlign med 2 Mos 15,18–21; 11,24; 2 Sam 8,1–14). Gud fikk ikke bygget et hus til seg før etter at Israel og kongen hadde et «hus» til seg selv.

Hvordan kan vi gå inn til *hans* hvile allerede nå? Det vil si: hvordan kan vi ved tro hvile i visshet om den frelsen vi har i Kristus, ikke er i oss selv?

EN FORSMÅK PÅ DEN NYE SKAPELSE

Sammenlign 2 Mos 20,8–11; 5 Mos 5,12–15 og Hebr 4,8–11. Hvilke forskjeller er det i sabbatshvilens betydning?

Som vi alt har sett, ber disse tekstene i 2 Mos og 5 Mos oss å minnes fortiden. De formaner oss til å hvile på sabbaten for å feire det Gud utrettet under skapelsen og i gjeløsningen. Men Hebr 4,9–11 ber oss se mot fremtiden. Gud har forberedt en sabbatshvile i fremtiden. Det antyder en ny dimensjon for sabbatshelligholdelsen. Sabbatshvilen minnes ikke bare Guds seire i fortiden, den feirer også Guds løfter for fremtiden.

Sabbatshelligholdelsens fremadrettede dimensjon har ofte blitt oversett. Etter syndefallet kom det til å romme løftet om at Guds Messias en dag ville føre skaperverket tilbake til den opprinnelige herlighet. Gud befalte oss å feire sine redningsaksjoner med sabbatshelligholdelse fordi sabbaten pekte frem mot at gjeløsningen skulle toppe seg i en ny skapelse. Sabbatshelligholdelse er en forventning om himmelen i vår ufullkomne verden.

Dette har alltid vært tydelig i jødisk tradisjon. «Adam og Evas liv,» et verk skrevet mellom 100 f.Kr. og 200 e.Kr. (*The Old Testament Pseudepigrapha*, av James H. Charlesworth, side 18) slår fast: «Den syvende dag er et tegn på oppstandelsen, hvilen i den kommende tid.» En annen gammel jødisk kilde sier at den kommende tidsalder er «dagen som er full sabbatshvile for evigheten.» – Jacob Neusner, *The Mishnah, a New Translation* (New Haven, 1988), side 873. En senere kilde, *The Othiot of Rabbi Akiba*, forteller: «Israel sa foran Den hellige, velsignet være han: 'Verdens mester, hvilken belønning får vi hvis vi holder budene?' Han sa til dem: 'Den kommende verden.' De sa til ham: 'Vis oss dens bilde.' Han viste dem sabbaten.» – Theodore Friedman, «The Sabbath Anticipation of Redemption,» *Judaism: A Quarterly Journal*, bind 16, side 443, 444.

Sabbaten betyr feiring, glede og takksigelse. Når vi holder sabbaten, viser vi at vi tror Guds løfter, at vi tar imot hans nådige gave. Sabbat er tro, sterk og levende tro. Hva handlinger angår, er sabbatshelligholdelse trolig et enestående uttrykk for vår overbevisning om at vi blir frelst av nåde ved tro på ham.

Hvordan kan du holde sabbaten slik at det kan ses hva frelse ved tro uten lovgjerninger er? Hvordan er hvile på sabbaten et uttrykk for frelse ved nåde?

TIL ETTERTANKE

Det er veldig betydningsfullt at Hebreerbrevet benytter sabbatshvilen, og ikke søndagen, som symbol på den frelsen ved nåde som Gud tilbyr. Denne bruken av sabbatshvilen viser at de kristne holdt sabbaten og satte den høyt. Men fra det andre århundret og fremover finner vi bevis for en klar endring i kirken. Sabbatshelligholdelse ble ikke lenger regnet som et symbol på frelse. Det ble i stedet oppfattet som et symbol på troskap mot jødedommen og den gamle pakt, noe som måtte unngås. Å holde sabbaten ble jevn godt med å være jøde. For eksempel skrev Ignatius fra Antiokia (rundt år 110): «De som levde etter den gamle orden, har funnet det nye håpet. De holder ikke lenger sabbaten, men Herrens dag – den dagen vårt liv ble oppreist med Kristus.» – Jacques B. Doukhan, *Israel and the Church: Two Voices for the Same God* (Peabody, 2002), side 42. Markion ga sine etterfølgere beskjed om å faste på sabbaten som et tegn på at de avviste jødene og deres Gud, og Victorinus ville ikke det skulle se ut som om han «holdt jødenes sabbat» (se *Israel and the Church*, side 41–45). Sabbaten ble borte fra den kristne kirke fordi man tapte av syne at den var et symbol på frelse ved nåde.

«Sabbaten er et tegn på Kristi makt til å gjøre oss hellige, og den er gitt til alle som Kristus helliggjør. Som et tegn på hans helliggjørende makt er sabbaten gitt til alle som gjennom Kristus blir en del av Guds Israel ... Sabbaten viser dem til Guds skaperverk som et vitnesbyrd om hans mektige kraft til å frelse. Samtidig som den minner oss om den fred som gikk tapt i Eden, forteller den om freden som gjenopprettes ved Frelseren. Og alt det skapte i naturen gjentar hans innbydelse: 'Kom til meg, alle dere som strever og bærer tunge byrder, så vil jeg gi dere hvile.'» – *Alfa og Omega*, bind 4, side 244 [DA 288, 289]

Spørsmål til drøftelse

1. Hva er sammenhengen mellom sabbatshelligholdelse og rettferdiggjørelse ved tro?
2. Hva er forskjellen på sann overholdelse av sabbaten og en legalistisk overholdelse av sabbaten? Hvordan kan vi ikke bare vite forskjellen, men oppleve forskjellen i vår egen sabbatshelligholdelse?

29. januar

ENGLER BLANT OSS

Lusio og Yelri Dias, Øst-Timor

Lusio og hans kone Yelri holdt bønnevandringer i de fire landsbyene i distriktet sitt. Så begynte de å gi hjelp med mattelekser. Oppmøtet vokste fra 12 til 57 på kort tid. Hver ettermiddag begynte med bibeltime og bønn. Etter to måneder begynte barna å fortelle vennene sine at Jesus kommer snart. Flere barn ville bli adventister.

Men i den tredje måneden begynte andre barn å true og kryssforhøre dem. Snart var det bare fire-fem som kom om ettermiddagene.

Senere organiserte Lusio en møteserie i en av de fire landsbyene, etter ønske fra noen som ville bli døpt. Men så ble han stoppet av en kvinne da han gikk for å hente vann: «Du skal ikke dele ut papirer til folket mitt og prøve å omvende dem.» «Hva mener du?» spurte han. «Jeg vet hva du prøver på. Legg deg ikke ut med meg. Du prøver å få folket mitt til kirken din med bestikklser.»

Det var ikke sant. Ingen hadde fått tilbud om penger. Plutselig slo læreren Lusio. Hennes voksne sønn slo ham også. Så tok de steiner og kastet etter ham. Ingen traff. Folk stimlet sammen, og noen truet med å skyte Lusio, og løp etter et gevær. Venner dekket Lusio mens han flyktet fra landsbyen.

Et par måneder senere kom en adventistleder og holdt møter i en annen av de fire landsbyene. Stadig flere kom. Men en kveld begynte flere menn å kaste stein på møteteltet. En sykepleier ble truffet så blodet rant nedover ansiktet.

Flere steiner ble kastet etter dem da kjørte opp til huset deres. Folk i landsbyen var redde. Plutselig dukket syv høye menn i skinnende drakter opp. Tre unge menn så dem gå fra åstedet og oppover fjellsiden. Det ble ikke kastet flere steiner.

Da de fikk høre om de syv skinnende mennene, skjønte landsbyfolket at Gud hadde sendt sine engler for å verne sitt folk. «Herrens engel slår leir rundt dem som frykter ham. Han frir dem ut» (Sal 34,8).

Sabbaten etter overga 13 ungdommer seg til Jesus og ble døpt. To av dem var unge menn som hadde sett englene.

Til tross for store utfordringer er Lusio og Yelri optimistiske. De vet at Gud frelser.

For seks år siden bidro offeret 13. sabbat til å åpne den eneste adventistskolen i Øst-Timor, i hovedstaden Dili. En del av dette kvartalets offer skal bidra til at det kan bygges et internat på skolen, så barn fra fjerntliggende landsbyer kan komme til skolen. Takk for at du planlegger et rundhåndet offer.

Last ned bilder på FB: bit.ly/fb-mq.

Jesus, den trofaste presten

Bakgrunnsstoff

Hebr 5,1–10; 1 Mos 14,18–20; 1 Pet 2,9; Hebr 7,1–3; 7,11–16.22.26.

Minnevers

Ja, en slik øversteprest måtte vi ha: hellig, uten ondskap, ren, atskilt fra syndere og opphøyd over himlene (Hebr 7,26).

Kløften mellom Gud og oss skyldtes synd. Problemet ble forsterket av at synd også innebar en fordervelse av vår natur. Gud er hellig, og synd kan ikke eksistere der han er, så vår egen natur skilte oss fra Gud, akkurat som to magneter i feil retning frastøter hverandre. Dessuten gjorde vår fordervede natur at vi ikke kunne holde Guds lov. Synd fører også til misforståelser. Mennesker mistet Guds kjærighet og barmhjertighet av syne og så ham som sint og krevende.

Denne uken skal vi studere det Faderen og Sønnen gjorde for å bygge bro over kløften. Hebr 5–7 handler om Jesu prestedømme. Forfatteren tar opp dets opprinnelse og formål (5,1–10) og oppfordrer leserne til ikke å overse det (5,11–6,8), men heller holde fast ved den forsikringen om håp som det gir (6,9–20). Han forklarer også kjennetegnene på Sønnens prestedømme (Hebr 7,1–10) og dets følger for Guds forhold til de troende (7,11–28). Denne uken vil vi spesielt studere Hebr 5,1–10 og 7,1–28.

EN PREST PÅ VEGNE AV MENNESKER

Les Hebr 5,1–10. Hva er prestedømmets rolle, og hvordan oppfyller Jesus den rollen?

Prestens oppgave er å være mellommann mellom syndige mennesker og Gud. Gud utnevnte prester til tjeneste for mennesker. Derfor måtte de å være barmhjertige og forstå menneskelige svakheter.

I Hebr 5,5–10 beviser Paulus at Jesus oppfyller disse kravene til fullkommenhet: Gud valgte ham (5,5.6) og Jesus forstår oss fordi han også har lidd (5,7.8).

Men det er noen viktige forskjeller. Jesus ble ikke «valgt ut blant mennesker» (5,1). I stedet tok han menneskets natur for blant annet å tjene som prest på våre vegne. Han ofret ikke for sine egne synder (5,3), men bare for våre, for han var syndfri (4,15; 7,26–28).

Hebreerbrevet sier at Jesus ba «til ham som kunne frelse ham fra døden, og han ble bønnhørt» (5,7). Brevet tar opp den annen død, som Gud frelste Jesus fra da han reiste ham fra de døde (13,20). Brevet sier også at Jesus lærte lydighet «ved å lide» (5,8). Lydighet var noe nytt for Jesus, ikke fordi han var ulydig, men fordi han var Gud. Som universets hersker adlød Jesus ingen, alle adlød ham.

Jesu lidelser og død på korset er en viktig del av hans prestatjeneste. Lidelser gjorde ikke Jesus fullkommen i den forstand at han ble moralsk bedre. Lidelser gjorde ham ikke barmhjertig. Tvert imot, Jesus kom til jorden fordi han alltid var barmhjertig, og derfor hadde han medfølelse med oss (2,17). Det Hebreerbrevet mener, er at det var gjennom lidelser Jesu søskenkjærlighet, ektheten av hans menneskelige natur og dybden av hans underkastelse under Faderen som menneskehetens representant, ble åpenbart. Han ble «fullendt» i den forstand at lidelsene kvalifiserte ham til å være vår øversteprest. Det er hans liv i fullkommen lydighet og hans død på korset som utgjør det offeret Jesus la frem for Faderen som vår prest.

1 Pet 2,9 sier at vi er «et kongelig presteskap.» Hva forteller Jesu liv deg om ditt forhold til andre mennesker, siden vi har denne hellige rollen?

PÅ MELKISEDEKS VIS

Les 1 Mos 14,18–20 og Hebr 7,1–3. Hvem var Melkisedek, og hvordan er han et bilde på Jesus?

Melkisedek var både konge og prest. Han var også større enn Abraham, siden Abraham betalte ham tiende. På samme måte er Jesus konge og prest (Hebr 1,3). Men i motsetning til Melkisedek var Jesus syndfri (7,26–28).

Hebr 7,15 forklarer at Jesus var en prest «lik Melkisedek». Dette er betydningen av det tidligere uttrykket i Hebreerbrevet, «av samme slag som Melkisedek» (5,6). Jesus var ikke noen etterfølger av Melkisedek, men hans prestedømme minner om Melkisedeks.

For eksempel sier Paulus at Melkisedek var uten far, mor, slektstavle, fødsel og død. Noen har trodd at Melkisedek var en inkarnasjon av Jesus på Abrahams tid. Men denne tanken passer ikke inn i brevets argumentasjon. Melkisedek «ligner» Jesus (se English Standard Version), som betyr at han var forskjellig fra Jesus (7,3).

Det har også blitt antydnet at Melkisedek var et himmelsk vesen, men det ville ødelegge Hebreerbrevets argument. Hvis Melkisedek hadde vært uten far, mor, begynnelse eller slutt, ville han ha vært Gud selv. Dette gir oss et problem. Melkisedeks himmelske, fullt ut guddommelige prestedømme ville ha gått forut for Jesu tjeneste. Men hvis det var tilfelle, hvorfor skulle det da komme en annen prest (Hebr 7,11)?

I stedet bruker Hebreerbrevet Skriftens taushet om Melkisedeks fødsel, død og slektstavle i typologisk forstand, som et symbol på Jesu prestatjeneste (1 Mos 14,18–20) og åpenbarer at Jesus selv var evig. Kort fortalt var Melkisedek en kanaanittisk prestekonge som fungerte som et bilde på Kristus.

«Det var Kristus som talte gjennom Melkisedek, den høyeste Guds prest. Melkisedek var ikke Kristus, men han var Guds røst i denne verden, Faderens representant. Kristus har talt i alle tidligere generasjoner, han ledet sitt folk og var verdens lys.» – *På fast grunn*, 1. bok, side 406, 407 [ISM 409].

Hva sier beskrivelsen av Melkisedek om hvordan Gud arbeider blant dem som aldri har hørt menneskelige misjonærer forkynde for dem?

EN EFFEKTIV PREST

«Dersom fullendelsen kunne nås gjennom det levittiske prestedømmet, som folket var bundet til ved loven, hvorfor måtte det da komme en prest av et annet slag, en som kalles prest av samme slag som Melkisedek og ikke som Aron?» (Hebr 7,11). Prester er mellommenn mellom Gud og mennesker. Men Hebreerbrevet sier at levittiske prester ikke kunne gi full, sikker adgang til Gud fordi de ikke kunne føre noen til fullendelse (7,11.18.19). De var jo ikke fullkomne, så hvordan kunne de føre andre til fullendelse?

Ofring av dyr kunne heller ikke rense synderens samvittighet. Hensikten med dem var å peke frem til Jesus og hans offer, som ville gi sann renselse fra synd (9,14; 10,1–3.10–14). Levittprestenes funksjon og deres ofringer var midlertidig og il-lustrerende. Gjennom deres tjeneste ønsket Gud å få folket til å sette sin lit til Jesu fremtidige tjeneste, «Guds lam som bærer bort verdens synd!» (Joh 1,29).

Les Hebr 7,11–16. Hvorfor var det nødvendig å endre loven?

Hebr 7,12 forklarer at en endring av prestedømmet gjorde at loven måtte endres. Hvorfor? Fordi det var en veldig streng lov som forbød en som ikke var av Levi stamme gjennom Aron å tjene som prest (4 Mos 3,10; 16,39.40). Hebr 7,13.14 påpeker at Jesus var av Juda stamme, og derfor forbød denne loven ham å være levittisk prest. Paulus sier at utnevnelsen av Jesus som prest betydde at han hadde endret loven om prestedømmet.

Jesu komme betydde også en endring i loven om ofringer. Syndere var pålagt å komme med ulike slags offer for å oppnå forsoning (3 Mos 1–7), men nå som Jesus har kommet og brakt et fullkomment offer, er loven om dyreofringer også avleggs (Hebr 10,17.18) som et resultat av den nye pakt og den klarere åpenbaringen av frel-sesplanen.

Tenk på det endeløse antallet dyr som ble ofret i oldtiden. Alle peker frem til Jesus, og likevel kunne de ikke betale for vår synd. Hvorfor kunne bare Jesu død betale for dem?

EN EVIG PREST

Les Hebr 7,16. På hvilket grunnlag ble Jesus prest?

Jesus mottok prestedømmet i kraft av et uforgjengelig liv og fordi han har en evig tjeneste. Dette har forbløffende følger. Det betyr at Jesu tjeneste aldri vil bli overgått eller erstattet. Jesus frelser for alltid, «fullt og helt» (Hebr 7,25). Den frelsen Jesus gir, er total og endelig. Den når de innerste sidene av menneskets natur (4,12; 9,14; 10,1–4). Jesu forbønn hos Gud omfatter alle fordelene under den nye pakt.

Den omfatter mer enn syndstilgivelse. Den innebærer å legge loven i vårt hjerte, gjøre oss til nye mennesker i ham og fører til at evangeliet kommer ut til verden (8,10–12). Som ett med Gud og med menneskene representerer han oss hos Faderen. Som en som ga sitt liv som et offer, nyter Jesus urokkelig gunst hos Gud.

Les Hebr 7,22. Hva er Jesus i forhold til den nye pakt?

Jesus er garantist for den nye pakt fordi Gud sverget en ed om at Jesus skulle være prest «til evig tid» (Hebr 7,21). Det er veldig lett å overse betydningen av denne eden. Paulus hadde allerede vist til de eder Gud avla for ørkengenerasjonen og for Abraham (3,7–11; 6,13–15). Forskjellen mellom disse edene og eden som Gud har sverget til Sønnen, er at disse edene ble avlagt til dødelige mennesker. Eder er gyltige så lenge mottakerne er i live. Guds ed til ørkengenerasjonen og til Abraham var bindende så lenge det fantes en ørkengenerasjon og etterkommere av Abraham (se Gal 3,29).

Men når det gjaldt Sønnen, hvis liv er «uforgjengelig», vil Guds ed til ham alltid være bindende. En som sto som garantist for en annen, utsatte seg for de samme straffene som personen han sto garantist for, også døden. Likevel gjorde Faderen Jesus til garantist for oss, og han vil ikke misligholde sine løfter. Så sikre kan vi være på den frelsen vi har fått i Jesus.

EN SYNDFRI PREST

Les Hebr 7,26. Hva er de fem kjennetegnene på Jesus?

Jesus var «hellig». Dette betyr at han var feilfri i sitt forhold til Gud (Hebr 2,18; 4,15; 5,7.8). Den gamle greske oversettelsen av GT brukte det samme greske uttrykket om dem som bevarer sitt paktsforhold med Gud og med andre.

Jesus var «ren». Han forble ren og urørt av ondskap, enda han ble prøvet «i alt» (4,15; 2,18). Jesu fullkomne syndfrihet er viktig for hans prestedømme. Den gamle pakt foreskrev at offerdyr skulle være «uten feil» for at Gud skal godta det (3 Mos 1,3.10 osv.). Jesu fullkomne lydighet under sitt jordiske liv gjorde at han kunne ofre seg selv som et offer til Gud (Hebr 9,14).

Jesus ble «atskilt fra syndere» da han steg opp til himmelen. Det greske verbet antyder at dette er en tilstand i nåtid som begynte på et bestemt tidspunkt. Jesus utholdt fiendskap fra syndere, men han seiret og ble innsatt ved Guds høyre hånd (Hebr 12,2.3). Jesus er også «atskilt fra syndere» ved at han var fullstendig syndfri (4,15).

Jesus ble «opphøyd over himlene». Det betyr at han har blitt opphøyd over alt som finnes, og derfor er han ett med Gud. I Salmene er Gud den som er «høy over himmelen» (Sal 57,6.12; Sal 108,6).

Jesus var fullt menneske, men han var ikke et syndig menneske slik som oss (Hebr 2,14–16; 4,15). Jesus er fullkommen, ikke bare fordi han aldri syndet, men fordi han ikke ble ødelagt av synden, slik vi er.

Men fordi han var fullt ut menneske, er han også vårt eksempel. Han viser oss hvordan vi kan fullføre livsløpet (12,1–4). Han er eksemplet vi må følge (1 Pet 2,21–23). Siden han er «hellig, uten ondskap, ren, atskilt fra syndere» (Hebr 7,26), er han vår frelser, og vi kan også gjenspeile hans sinnelag.

Selv om Jesus var et menneske som oss, syndet han aldri. Hvordan kan vi fatte dette? Tenk på hvor hellig han må være! Hvorfor burde løftet om at hans hellighet tilregnes oss av tro, gi oss frelsesvisshet?

TIL ETTERTANKE

«Kristus følger med. Han vet alt om våre byrder, våre farer og våre vanskeligheter; og han fyller munnen med argumenter på våre vegne. Han tilpasser sine forbønner etter den enkeltes behov, slik han gjorde i Peters tilfelle ... Vår talsmann fyller munnen med argumenter som skal lære dem som fristes å motstå Satans fristelser. Han tolker alle fiendens bevegelser. Han styrer begivenheter.» – *SDA Bible Commentary*, bind 7, side 931 (Letter 90, 1906).

«Satan hadde til hensikt å lage et evig skille mellom Gud og mennesker. Men i Kristus blir vi nærmere forent med Gud enn om vi aldri hadde falt i synd. Ved å ta på seg vår natur har Frelseren knyttet seg til menneskeheten med et bånd som aldri skal bryte. ... Dette er pantet på at Gud vil oppfylle det han har lovt. 'For et barn er oss født, en sønn er oss gitt. Herreveldet er lagt på hans skulder.' I sin Sønn person har Gud tatt menneskelig natur og ført den inn i selve himmelen. Det er Menneskesønnen som sammen med Gud sitter på universets trone. Det er Menneskesønnen som skal kalles 'Underfull Rådgiver, Veldig Gud, Evig Far og Fredsfyrste'. Han som kaller seg Jeg Er, er bindeleddet mellom Gud og menneskeheten. Han griper hånden til begge parter. Han som er 'hellig, god og ren, skilt ut fra syndere', skammer seg ikke ved å kalle oss brødre. I Kristus er familien på jorden og familien i himmelen knyttet sammen. Den herliggjorte Kristus er vår bror. Himmelen er hos menneskene, og menneskeheten er omsluttet av den evige kjærlighet.» – *Alfa og Omega*, bind 4, side 16, 17 [DA 25, 26].

Spørsmål til drøftelse

1. Det første sitatet ovenfor sier: «Han fyller munnen med argumenter på våre vegne.» Hva betyr løftet for deg? Tenk på hva det sier om Guds kjærlighet til oss. Hvorfor er denne tanken så oppmuntrende? Hvorfor trenger vi noen som argumenterer på våre vegne?
3. Det andre sitatet ovenfor sier: «I Kristus blir vi nærmere forent med Gud enn om vi aldri hadde falt i synd.» Hva vil det si? Hvordan kan vi oppleve denne nærheten, og hvilken trøst kan du finne i opplevelsen? Beskriv hva denne nærheten betyr og hvordan det er å oppleve den. Hvordan hjelper hans «argumenter på våre vegne» oss med å få denne opplevelsen?

5. februar

JULING STYRKER TROEN

Elizita Da Silva (37) Øst-Timor

Jeg er fra en avsides landsby og studerte på universitetet i Dili, hovedstaden i Øst-Timor. Lillesøster Ermelinda gikk på videregående og hadde bedt meg komme og møte Yuliana og Luis, som var bibelarbeidere. «Lær meg om Bibelen,» ba jeg.

De underviste meg nesten hver dag. Guds kjærlighet fascinerte meg. Jeg lærte om ren mat og å holde budene. Da jeg skjønte at Gud ikke hadde forandret hviledagen, spurte jeg hvor jeg kunne tilbe på sabbaten. «Vi har en kirke her i Dili,» sa de.

Ermelinda og jeg gikk i kirken sammen. Vi bestemte oss for å bli døpt og bli adventister. Våre eldre brødre ble rasende da de oppdaget at jeg hadde forlatt familiens menighet. «Vi tar deg med tilbake til landsbyen,» sa de.

Brødrene mine tvang meg til å forlate studiene og bli med hjem. Jeg måtte spise svinekjøtt og gå i kirken på søndager. Jeg måtte låse meg inn på badet for å lese Bibelen og be. Men truslene og slagene gjorde troen min sterk. Jeg ville elske Gud og holde hans bud.

Lillesøster kunne fortsette å bo i byen. Hun ringte og fortalte at Adventistkirken skulle holde et to måneder langt kurs for bibelarbeidere. Jeg ville lære andre om Gud, så jeg rømte hjemmefra.

Etter to måneder var jeg bibelarbeider. Jeg elsket arbeidet og ba for familien min og brødrene mine hver dag. To år gikk, og jeg ble gift med Reinaldo, en annen adventist. Ingen hjemmefra kom i bryllupet.

Heldigvis har familien begynt å snakke med meg igjen. Og jeg takker Gud for tre barn som nå går på den eneste adventistiskolen i Øst-Timor.

Be for familien min, og be om at skolen må kunne lære barna mine om Jesus og hans ord.

For seks år siden bidro offeret 13. sabbat til å åpne den eneste adventistiskolen i Øst-Timor, i hovedstaden Dili. En del av dette kvartalets offer skal bidra til at det kan bygges et internat på skolen, så barn fra fjerntliggende landsbyer som Elizitas kan komme til skolen. Takk for at du planlegger et rundhåndet offer.

Last ned bilder på FB: bit.ly/fb-mq.

Jesus, sjelens anker

Bakgrunnsstoff

Hebr 6,4–6; Matt 16,24; Rom 6,6; Hebr 10,26–29; 6,9–13; 6,17–20.

Minnevers

Dette håpet er et trygt og fast anker for sjelen. Det når innenfor forhenget, dit Jesus gikk inn som forløper for oss, han som til evig tid er blitt øversteprest av samme slag som Melkisedek (Hebr 6,19.20).

Hebr 5,11–6,20 avbryter den teologiske utlegningen om Jesu prestedømme på våre vegne og setter inn en streng advarsel om faren ved å falle fra Kristus.

Folket sto tydeligvis i fare for å hengi seg til selvmedlidenhet og vantro. Paulus er bekymret for at leserne kan ha fått sine åndelige sanser sløvet av vanskelighetene de sto overfor, og at de hadde sluttet å vokse i sin forståelse og opplevelse av evangeliet.

Er ikke dette en fare for oss alle, at vi kan bli motløse av prøvelser og falle fra?

Advarselen topper seg likevel i en kjærlig oppmuntring. Paulus uttrykker tro på leserne og opphøyer Jesus som legemliggjørelsen av Guds ubrytelige løfte om frelse (Hebr 6,9–20). Denne syklusen av advarsel og oppmuntring gjentas i Hebr 10,26–39.

Vi vil studere avsnittet og se på den oppmuntringen Jesus gir oss.

SMÅK ORDETS GODHET

Les Hebr 6,4.5. Hva fikk de kristne i Kristus mens de var trofaste mot ham?

Å ha blitt «opplyst» betyr å ha opplevd omvendelsen (Hebr 10,32). Det gjelder dem som har vendt seg fra «mørket» i Satans makt til «lyset» fra Gud (Apg 26,17.18). Det innebærer utfrielse fra synd (Ef 5,11) og uvitenhet (1 Tess 5,4.5). Verbformen antyder at slik opplysning er en handling Gud utførte ved Jesus, «utstrålingen av Guds herlighet» (Hebr 1,3).

Å ha «smakt den himmelske gave» og ha «fått del i Den hellige ånd» betyr det samme. Guds «gave» kan vise til hans nåde (Rom 5,15) eller til Den hellige ånd, som formidler nåden (Apg 2,38). De som har «smakt» Den hellige ånd (Joh 7,37–39; 1 Kor 12,13), har opplevd Guds «nåde», som inkluderer kraften til å gjøre hans vilje (Gal 5,22.23).

Å smake «Guds gode ord» (Hebr 6,5) er å ha opplevd evangeliets sannhet (1 Pet 2,2.3). «Den kommende verdens krefter» viser til miraklene Gud vil utføre for de troende i fremtiden: oppstandelsen (Joh 5,28.29), forvandlingen av kroppen og evig liv. De troende begynner imidlertid å «smake» dem her og nå. De har fått en åndelig oppstandelse (Kol 2,12.13), et fornyet sinn (Rom 12,2) og evig liv i Kristus (Joh 5,24).

Paulus tenker trolig på ørkengenerasjonen, som opplevde Guds nåde og frelse. De ble «opplyst» av ildstøtten (Neh 9,12.19; Sal 105,39), nøt den himmelske gaven manna (2 Mos 16,15), opplevde Den hellige ånd (Neh 9,20), smakte «Guds gode ord» (Jos 21,45), og «den kommende verdens krefter» med «under og tegn» som ble utført da de ble utfridd fra Egypt (Apg 7,36). Paulus antyder imidlertid at slik ørkengenerasjonen falt fra Gud til tross for disse bevisene (4 Mos 14,1–35), sto Hebreerbrevet lesere i fare for å gjøre det samme, tross alle de bevisene for Guds gunst som de hadde fått.

Hva har du opplevd av det disse versene i Hebreerbrevet har beskrevet? For eksempel, hvordan har du opplevd den opplysningen som teksten nevner?

UMULIG Å FORNYE

Sammenlign Hebr 6,4–6; Matt 16,24; Rom 6,6; Gal 2,20; Gal 5,24 og Gal 6,14. Hva antyder denne sammenligningen om hva det vil si å korsfeste Kristus?

Grunnteksten understreker ordet «umulig». Det er umulig for Gud å fornye dem som «faller fra» fordi de «korsfester Guds Sønn på nytt» (Hebr 6,6). Paulus vil understreke *at det ikke er noen annen vei til frelse enn ved Kristus* (Apg 4,12). Vi kan ikke bli frelst på noen annen måte, like lite som Gud kan lyve (Hebr 6,18) eller vi kan glede Gud «uten tro» (Hebr 11,6).

Å korsfeste Guds Sønn igjen er et bilde som vil beskrive noe som skjer i forholdet mellom Jesus og den troende.

Da de religiøse lederne korsfestet Jesus, gjorde de det fordi han var en trussel mot deres herredømme og uavhengighet. De håpet å eliminere ham og ødelegge en mektig og farlig fiende. På samme måte utfordrer evangeliet den enkeltes suverenitet og selvbestemmelse helt fundamentalt. Kristenlivets kjerne er å ta opp korset og fornekte seg selv (Matt 16,24). Dette betyr å korsfeste «verden» (Gal 6,14), vårt «gamle menneske» (Rom 6,6), og «kjøttet med dets lidenskaper og begjær» (Gal 5,24). Det er kristenlivets hensikt at vi skal gå gjennom en slags død. Med mindre vi opplever selvets død, kan vi ikke motta det nye livet Gud vil gi oss (Rom 6,1–11).

Kampen mellom Jesus og selvet er en kamp til døden (Rom 8,7.8; Gal 5,17). Det er en vanskelig kamp som ikke blir vunnet med en gang. Denne teksten gjelder ikke den som noen ganger svikter i kampen mot det «gamle menneske» og vår syndige natur. En slik synd gjelder den som, *etter* å ha opplevd sann frelse og hva det innebærer (Hebr 6,4.5), kommer til at Jesus er en trussel mot det livet han eller hun vil ha og bestemmer seg for å avslutte forholdet til ham. Det vil si at så lenge en ikke med overlegg velger å ta avstand fra Kristus, er det fortsatt håp om frelse.

Hva vil det si å dø fra «selvet», å bære «korset»? Hva synes du er vanskeligst å overgi til Kristi herredømme?

IKKE LENGER NOE OFFER FOR SYNDER

Advarselen i Hebr 6,4–6 er veldig lik den i 10,26–29. Paulus sier at avvisningen av Jesu offer vil etterlate leserne uten noe middel til tilgivelse for synd fordi det ikke finnes annen tilgivelse enn i Jesus (10,1–14).

Les Hebr 10,26–29. Hvordan skildrer forfatteren synden det ikke er tilgivelse for?

Forfatteren sier ikke at det ikke finnes soning for synd begått etter at vi har fått kunnskap om sannheten. Gud har utnevnt Jesus til vår talsmann (1 Joh 2,1). Gjennom ham får vi tilgivelse for synder (1 Joh 1,9). Synden som det ikke er noe offer eller soning for, beskrives som å trampe Guds Sønn under fot, vanhellige paktens blod og spotte Den hellige ånd (Hebr 10,29). La oss se på betydningen av disse uttrykkene.

Uttrykket «trampet Guds Sønn under fot» (10,29) beskriver avvisning av Jesu herredømme. Tittelen «Guds Sønn» minnet leserne om at Gud har innsatt Jesus ved sin høyre hånd og lovet at han vil gjøre hans fiender til «en skammel» for hans føtter (1,13; se også 1,5–12.14). Å trampe Jesus under fot betyr at den frafalne har behandlet Jesus som en fiende. I sammenheng med brevets argument (1,13) kan det bety at Jesus har blitt fjernet fra tronen i den frafalnes liv (der sitter den frafalne selv) og gjort til skammel i stedet. Det var dette Lucifer ville gjøre i himmelen (Jes 14,12–14) og hva den «lovløse» ville prøve å gjøre i fremtiden (2 Tess 2,3.4).

Uttrykket «vanhelliget paktens blod» viser til en avvisning av Jesu offer (Hebr 9,15–22). Det betyr at Jesu blod ikke har makt til å rense.

Uttrykket «spottet nådens Ånd» er veldig sterkt. Det greske ordet *enybrisas* («fornærme, krenke») innebærer å vise overmot og omfatter «skamløshet» eller «arroganse.» Begrepet står i sterk kontrast til beskrivelsen av Den hellige ånd som «nådens Ånd.» Det innebærer at den frafalne har besvart Guds tilbud om nåde med en fornærmelse.

Den frafalne er i en uholdbar stilling. Han avviser Jesus, hans offer og Den hellige ånd.

BEDRE TING

Etter den sterke og oppriktige advarselen i Hebr 6,4–8 uttrykker Paulus tillit til at leserne verken har falt bort fra Sønnen eller at de vil gjøre det i fremtiden. Han tror at de vil ta til seg advarselen og bære god frukt. De er som «jorden» som Gud dyrker og som gir den frukten han forventer. Og de vil motta den velsignelsen fra Gud (6,7), som er «frelse» (6,9).

Les Hebr 6,9–12. **Skriv opp de gode tingene leserne har gjort og fortsetter å gjøre, og forklar hva de betyr.**

De troende viser sin kjærlighet til Guds «navn», det vil si til Gud selv, ved å tjene de hellige. Dette var ikke isolerte handlinger i fortiden, men vedvarende handlinger som strekker seg inn i nåtiden. Ekstraordinære handlinger åpenbarer ikke en persons sanne karakter. Det største beviset på kjærlighet til Gud er ikke «religiøse» handlinger som sådan, men handlinger gjort i kjærlighet til medmennesker, spesielt dem som er vanskeligstilt (Matt 10,42; 25,31–46). Så Paulus formaner de troende til ikke å «glemme» å gjøre godt (Hebr 13,2.16).

Slå opp til Hebr 6,12. Verset advarer mot å bli «likegyldige» eller «trege», for det kjennetegner dem som ikke modnes og står i fare for å falle fra (5,11; 6,12). Håpet holdes ikke i live med intellektuelle trosøvelser, men med tro som viser seg i kjærlighetshandlinger (Rom 13,8–10).

Paulus vil at leserne skal etterligne dem som gjennom tro og tålmodighet arver løftene. Han har allerede vist til ørkengenerasjonen som et negativt eksempel på dem som av mangel på tro og utholdenhet ikke arvet det som var lovet. Deretter viser han til Abraham (Hebr 6,13–15) som et eksempel på en som gjennom «tro og tålmodighet» arvet løftene. I Hebr 11 får vi en lang liste med positive eksempler på troens mennesker, og den når toppen seg i Jesus (Hebr 12). Han er det største eksemplet på tro og tålmodighet (12,1–4). I Åp 14,12 kjennetegnes de hellige i den siste tid ved sin tro, lydlighet mot budene og sin utholdenhet.

Iblant må vi advare dem vi elsker. Hva kan apostelen lære oss om å advare og oppmuntre andre?

JESUS ER SJELENS ANKER

Paulus avslutter sin advarsel mot frafall og oppmuntring til kjærlighet og tro med å forklare trosvissnet i Kristus.

Les Hebr 6,17–20. Hvilken garanti ga Gud for sine løfter til oss?

Gud garanterte sine løfter til oss på flere måter. For det første med en ed (Hebr 6,17). Ifølge Skriften ble Guds ed til Abraham og David grunnlaget for tillit til hans varige omsorg for Israel. Da Moses ville sikre seg Guds tilgivelse for Israel etter frafall med gullkalven, viste han til Guds ed til Abraham (se 2 Mos 32,11–14; 1 Mos 22,16–18). Den underforståtte kraften i hans bønn var at Guds ed var ugjenkallelig (Rom 9,4; Rom 11,28.29).

Og da salmisten ba til Gud for Israel, viste han til Guds ed til David. Gud hadde sagt: «Jeg vil ikke vanhellige min pakt, ikke endre ordene fra min munn. Én gang for alle har jeg sverget: Så sant jeg er hellig, jeg vil aldri lyve for David. Hans ætt skal vare til evig tid, hans trone skal stå som solen foran meg. Den skal stå fast for evig som månen, det trofaste vitnet i skyen» (Sal 89,35–38). Ifølge NT ble begge edene oppfylt i Jesus, Abrahams ætt, som steg opp til himmelen og satte seg på Davids trone (Gal 3,13–16; Luk 1,31–33.54.55).

For det andre har Gud garantert sine løfter til oss ved å sette Jesus ved sin høyre hånd. Jesu himmelfart stadfester løftet til de troende fordi han steg opp som «forløper for oss» (Hebr 6,20). Dermed uttrykker himmelfarten at Gud helt sikkert frelser oss. Han førte Jesus til herlighet da han led «døden for alle», slik at han kunne føre «mange barn til herlighet» (Hebr 2,9.10). Jesu tilstedeværelse hos Faderen er et «anker for sjelen» (Hebr 6,19), som er festet i Guds trone. Guds styres ære blir stadfestet i oppfyllelsen av hans løfte til oss i Jesus. Behøver vi større sikkerhet enn det?

Hva føler du når du tenker på at Gud har avlagt eder? Hvorfor bør den tanken være nok til å gi deg frelsesvisshet, også når du føler deg uverdigg?

TIL ETTERTANKE

Les «Kjærlighetens apostel» i *Alfa og Omega*, bind 6, side 370–374 [AA 539–545] og «Judas» i bind 5, side 266–272 [DA 716–722].

«Kampen mot selvet er den største kamp som noen gang har vært utkjempet. Å oppgi selvet, å overgi alt under Guds vilje krever kamp, men vi må overgi oss til Gud før han kan fornye oss til et hellig liv.» – *Veien til Kristus*, side 48-49 [SC 43].

«Johannes ønsket å bli som Kristus, og påvirket av hans forvandlende kjærlighet ble han ydmyk og saktmodig. Hans eget jeg ble skjult i Kristus. Langt mer enn vennene lot Johannes seg lede av kraften som kom til syne i Kristi liv. ...

Johannes' sterke kjærlighet til Kristus førte til at han alltid ønsket å være i Kristi nærhet. Frelseren elsket alle de tolv apostlene, men Johannes var den mest mottakelige for hans kjærlighet. Han var yngre enn de andre og viste mer barnlig tillit når han åpnet hjertet for Jesus. Slik kom Johannes mer på bølgelengde med Kristus og kunne formidle videre hans dype, åndelige undervisning. ...

Herrens herlighet stod å lese i hans ansikt. Det hellige skrud som hadde forvandlet ham, skinte med en Kristus-lik stråleglans. Med tilbedelse og kjærlighet betraktet han Frelseren inntil det ble hans høyeste ønske å være lik ham og ha fellesskap med ham. Hans karakter gjenspeilte Kristi karakter.» – *Alfa og Omega*, bind 6, side 374 [AA 544, 545].

Spørsmål til drøftelse

1. I Johannes, den elskede disippelen, og Judas Iskariot ser vi en viktig kontrast. Da Jesus så Johannes og broren hans, kalte han dem Boanerges, tordensøner. Johannes hadde store feil. Judas hadde også sine feil, men de var ikke mer dramatiske eller alvorlige. Hvorfor ble Johannes forvandlet til et bilde av Jesus mens Judas begikk synd mot Den hellige ånd? Hva var forskjellen?
2. Jesus oppfordrer de troende til å ta opp sitt kors og følge ham. Hva er forskjellen på å ta opp korset og å tåle andres mishandling?
3. Hvorfor forventer Gud at vi overgir vårt liv helt til ham? Hva er sammenhengen mellom fri vilje og frelse?

12. februar

TINAS PRØVELSER

Tina Alves (39), Øst-Timor

Tina og mannen hennes hadde sendt sønnen sin til en internatskole i Indonesia, for adventistene hadde ingen videregående skole i Øst-Timor. De klarte så vidt å betale skolepengene, men begravelser og uventede regninger gjorde at regningene hopet seg opp.

Tina søkte jobb som jordbærplukker i Australia. Hun ville slette gjelden og ha litt til overs etter et halvår borte.

Den første uken på gården i Tasmania sa oppsynsmannen at de betalte dobbelt opp for lørdagsarbeid. Lørdag morgen dro romkameraten på jobb, men Tina holdt andakt på rommet i to måneder. En sabbat gikk hun og lette etter en adventistkirke i nærmeste by, Launceston. Etter to timer spurte hun en mann om veien til Adventistkirken.

«Min kone er adventist, men hun skal ikke i kirken. Men jeg kjenner noen menighetsmedlemmer,» sa han. Han tok henne med til et av dem, og fra den dagen av gikk Tina i Adventistkirken på sabbaten.

Menigheten tok godt imot henne og ga henne mat, klær og kjøkkenutstyr. Romkameraten og andre arbeidere ble sinte da hun kom hjem med armene fulle av gaver på lørdagskveldene.

«Hvorfor arbeider du ikke på lørdager når det er dobbelt betalt? Du bare morer deg,» sa de. Tina sa: «Jeg har seks dager til å arbeide og bare en dag til Gud. Jeg vet Gud vil ta seg av meg selv om jeg ikke får dobbelt betalt,» sa hun.

De andre forlangte at hun skulle tvinges til å arbeide på lørdager. Tina fortalte oppsynsmannen at eieren hadde lovt henne fri fordi folk i Australia er frie mennesker som kan tilbe når de vil. «Uansett vil jeg ikke arbeide på lørdager. Dere får heller sende meg hjem til Øst-Timor,» sa hun til oppsynsmannen. Tina fikk beholde fridagen. Og med tiden ble fire-fem andre interessert i Tinas tro.

Da halvåret var omme, lurte Tina på om hun hadde gjort rett. Hun hadde så vidt tjent nok til å betale etterslepet av skolepengene. Men den siste sabbaten i Australia kom menigheten med en avskjedsgave, mange konvolutter med penger i, mer enn hun kunne ha tjent på å arbeide for dobbelt lønn på sabbatene. Tina takket Gud: «Takk for denne store velsignelsen. Jeg hadde ikke ventet å bli velsignet slik uten å arbeide. Men Gud la alt til rette. Det er som Jesus sa: Det som er umulig for mennesker, er mulig for Gud.»

For seks år siden bidro offeret 13. sabbat til å åpne den eneste adventistskolen i Øst-Timor, der Tinas barn går. En del av dette kvartalets offer skal bidra til at det kan bygges et internat på skolen. Takk for at du planlegger et rundhåndet offer.

Jesus, mellommann for den nye pakt

Bakgrunnsstoff

Hebr 7,11–19; 8,10–12; Jer 31,31–34; Hebr 8,1–6; 2 Mos 24,1–8; Esek 36,26.27.

Minnevers

Men nå har Kristus fått en langt høyere prestetjeneste, siden han er mellommann for en pakt som er så mye bedre og hviler på bedre løfter (Hebr 8,6).

Ved å leve et fullkomment liv og dø i vårt sted ble Jesus mellommann for en ny og bedre pakt mellom oss og Gud. Ved sin død slettet han dødsstraffen som våre overtredelser krevde og gjorde den nye pakt mulig.

Denne sannheten blir forklart i Hebr 10,5–10, som peker på at Jesus viste fullkommen lydighet, slik pakten krever. Det blir vist til Sal 40, om Messias' ønske om å vise Gud full lydighet: «Se, her kommer jeg. I bokrullen er det skrevet om meg. Min Gud, å gjøre din vilje gir meg glede, din lov er dypt i mitt indre.» (Sal 40,8.9). «På originalspråket beskrev ordene 'å gjøre din vilje' moralsk lydighet mot Guds vilje. Hebreerbrevets forfatter bruker uttrykket for å vise at Kristi offer oppfylte Guds vilje og frembrakte et offer som kunne godtas, noe dyreofringene ikke hadde gjort.» – *SDA Bible Commentary*, bind 7, side 460.

For Paulus fikk denne salmen spesiell betydning med Jesu inkarnasjon. Jesus legemliggjorde den nye pakts lydighet. Han er vårt eksempel. Vi er frelst, ikke bare på grunn av hans død, men også på grunn av hans fullkomne lydighet.

BEHOVET FOR EN NY PAKT

Les Hebr 7,11–19. Hvorfor var det behov for en ny pakt?

Ifølge Hebreerbrevet innebar det at Jesus ble innsatt som prest på Melkisedeks vis at en ny pakt var innviet. Den gamle pakt var gitt ut fra det levittiske prestedømmet (7,11). De levittiske prestene var mellommenn mellom Gud og Israel, og loven utelukket alle andre fra prestskapet. Forfatteren konkluderer med at en endring av prestedømmet betyr en endring av loven om prestedømmet, ikke bare paktsendringen (7,12.18.19).

Problemet med den gamle pakt var at den ikke kunne føre noen til fullendelse (Hebr 7,11). Paulus taler om det levittiske prestedømmet og dets tjeneste (ofringer, høytider osv.). Dyrefringene som hørte til, kunne ikke gi sann og full renkelse fra synd eller tilgang til Gud (Hebr 10,1–4; 9,13.14; 10,19–23).

Det at en ny pakt var nødvendig, betyr ikke at Gud gjorde urett mot Israel da han ga dem den gamle pakt. Den levittiske tjenesten og arbeidet ved tabernaklet skulle beskytte dem mot avgudsdyrkelse og vise frem til Jesu tjeneste. Hebreerbrevet understreker at ofringene bare var «skygge» av alt det gode som skulle komme (10,1).

Ved å peke på Jesus skulle ofringene ha hjulpet folket til å rette håp og tro mot «Guds lam som bærer bort verdens synd» (Joh 1,29; sammenlign med Jes 53). Dette er det samme poenget som Paulus benytter når han sier at loven var «vår vokter til Kristus kom, for at vi skulle bli kjent rettferdige ved tro» (Gal 3,24), eller at «Kristus er lovens ende og mål, så hver den som tror, skal bli rettferdig» (Rom 10,4). Med andre ord: Enda så gode og enestående de ti bud er, kan de ikke gi frelse (Rom 3,20–28; Rom 7,12–14). De er en fullkommen rettesnor for rettferdighet, men de gir ikke rettferdighet, ikke mer enn det å se i speilet kan fjerne rynker. For fullkommen rettferdighet trenger vi Jesus som vår stedfortreder.

Hvorfor kan ikke loven redde oss? Hvorfor blir vi ikke frelst hvis vi holder alle budene feilfritt?

NY OG FORNYET

Sammenlign Hebr 8,10–12 med 5 Mos 6,4–6; 30,11–14 og Jer 31,31–34. Hva lærer dette oss om den nye pakts natur?

Hebreerbrevets løfte om en ny pakt viser tilbake til Jeremia. Ifølge ham var Guds løfte om en ny pakt en fornyelse av den pakten han hadde inngått med Israel gjennom Moses (Jer 31,31–34). Man kunne derfor si at Jer 31 strengt tatt ikke handler om en «ny» pakt, men om en «fornyelse» av den opprinnelige pakten med Israel. Faktisk kan det hebraiske ordet for nytt, *hadashah*, både bety «fornye» og «helt ny».

Problemet med den gamle pakt var at folket brøt den (Hebr 8,8.9). Det feilte ikke pakten noe, feilen lå hos folket. Hvis Israel hadde gransket forbildene til den kommende Messias og satt sin lit til ham, ville ikke pakten ha blitt brutt. Det skal likevel sies at det var mange troende i hele Israels historie hos hvem paktens formål ble oppfylt og som hadde loven i hjertet (Sal 37,31; 40,9; 119,11; Jes 51,7).

Den nye pakt er en fornyelse av den gamle pakt, men i en viss forstand er den faktisk ny. Jeremias løfte om en «ny pakt» så ikke bare for seg en fornyelse av forholdene fra før eksilet, som var blitt brutt og fornyet flere ganger fordi folket hadde falt fra flere ganger. Og det skyldes at folket ikke var villig til å holde sin del av pakten med Gud (Jer 13,23).

Derfor lovet Gud å gjøre «noe nytt» (Jer 31,22). Pakten skulle ikke være som den pakten han hadde sluttet «med forfedrene deres» (Jer 31,32). På grunn av folkets utroskap ble løftene som han ga under den mosaiske pakten, aldri oppfylt. Nå ville Gud oppfylle formålet med sin pakt takket være den garantien Sønnen ga (Hebr 7,22), Gud endret ikke sin lov eller senket sine krav. I stedet sendte han sin Sønn som garantist for paktsløftene (Hebr 7,22; 6,18–20). Det er derfor denne pakten ikke inneholder forbannelser. Den har bare velsignelser fordi Jesus oppfylte den fullt ut og ble en forbannelse for oss (Gal 3,13)

Les 2 Tim 2,13. Hva kan vi lære av Guds trofasthet mot sitt folk og hans planer når vi revurderer vårt forhold til andre og våre planer for livet?

DEN NYE PAKT HAR EN BEDRE MELLOMMANN.

Les Hebr 8,1–6. Hvorfor er Jesus en bedre mellommann for paktens?

Det greske ordet *mesitēs* (mellommann) stammer fra *mesos* («midten») og betegner den som går eller står i midten. Det viste til en person som utførte en eller flere av disse funksjonene: (1) en voldgiftsdommer mellom to eller flere parter, (2) en forhandler eller forretningsmegler, (3) et vitne i ordets juridiske forstand, eller (4) en som står som kausjonist og dermed garanterer at en avtale vil bli oppfylt.

Ordet «mellommann» er en for smal oversettelse av *mesitēs* i Hebreerbrevet fordi det bare fokuserer på de to-tre første sidene av det greske ordet. Hebreerbrevet understreker imidlertid den fjerde funksjonen. Jesus blir ikke oppfattet som «mellommann» i den forstand at han avgjør en tvist mellom Faderen og menneskene eller som en fredsmegler som forsoner misfornøyde parter eller som et vitne som bekrefter eksistensen av en kontrakt eller dens oppfyllelse. Hebreerbrevet forklarer at betydningen er Jesus som garantist (eller kausjonist) for den nye pakt (7,22). I Hebreerbrevet svarer begrepet «mellommann» altså til «garantist». Han garanterer at paktsløftene blir oppfylt.

Kristi død gjør det mulig å slutte den nye pakt fordi den tilfredsstiller kravene i den første pakt med Israel (og med de første menneskene i Edens hage), som var blitt brutt (9,15–22). Slik sett er Jesus garantisten som påtok seg alle de juridiske forpliktelsene i den brutte pakt. I en annen forstand garanterer Jesu opphøyelse i himmelen for at Guds løfter til menneskene blir oppfylt (6,19.20). Jesus garanterer paktens fordi han har vist at Guds løfter er sanne. Ved å oppreise Jesus og sette ham ved sin høyre hånd, har Faderen vist at han vil oppreise oss og føre oss til ham.

Jesus er en større mellommann enn Moses fordi han tjener i telthelligdommen i himmelen og har ofret seg selv som et fullendt offer for oss (8,1–5; 10,5–10). Moses' ansikt gjenspeilte Guds herlighet (2 Mos 34,29–35), men Jesus er Guds herlighet (Hebr 1,3; Joh 1,14). Moses talte med Gud ansikt til ansikt (2 Mos 33,11), men Jesus er Guds ord i egen person (Hebr 4,12.13; Joh 1,1–3.14).

Ja, Jesus har oppfylt paktens krav om lydighet. Hvilken rolle spiller lydighet i vårt liv i lys av dette, og hvorfor er det fortsatt viktig?

DEN NYE PAKT HAR BEDRE LØFTER

Vi kan bli fristet til å tenke at den nye pakt har «bedre løfter» i den forstand at belønningen er større enn i den gamle pakt (et himmelsk hjemland, evig liv osv.). Sannheten er at Gud tilbød det samme til de troende i GT som han har tilbudt oss (les Hebr 11,10.13–16). I Hebr 8,6 handler de «bedre løfter» om en *annen slags* løfter. Pakten mellom Gud og Israel var en formell utveksling av løfter mellom Gud og Israel. Gud tok initiativet og frelste Israel fra Egypt og lovet å føre dem inn i det lovede land.

Sammenlign 2 Mos 24,1–8 og Hebr 10,5–10. Hva er likt og ulikt mellom disse to løftene?

Pakten mellom Gud og Israel ble stadfestet med blod. Dette blodet ble skvettet både over og under alteret. Israels folk lovet å adlyde alt det Herren hadde talt.

«Betingelsen for å oppnå evig liv er nøyaktig den samme nå som den alltid har vært, nøyaktig den samme som den var i Paradis før menneskets fall, nemlig fullkommen lydighet mot Guds lov, fullkommen rettferdighet. Hvis Gud skulle gi evig liv på mindre betingelser enn denne, ville hele universets lykke være i fare. Veien ville da ligge åpen for at synden med hele dens følge av smerte og ulykke kunne fortsette til evig tid.» – *Veien til Kristus*, side 72 [SC 62].

Gud tilfredsstiller den nye paks absolutte krav til oss fordi han ga sin egen Sønn til å komme og leve et fullkomment liv, slik at paktens løfter kunne oppfylles i ham og deretter tilbys oss ved tro på Jesus. Jesu lydighet garanterer paktsløftene (Hebr 7,22). Det forutsetter at Gud gir ham paktens velsignelser, som så blir gitt til oss. De som er «i Kristus», vil kunne glede seg over disse løftene sammen med ham. For det andre gir Gud oss sin hellige Ånd for å gi oss kraft til å holde hans lov.

Kristus har oppfylt paktens krav. Derfor er det ikke tvil om oppfyllelsen av Guds løfter til oss. Hvordan hjelper dette deg å forstå betydningen av 2 Kor 1,20–22? Hvilket håp får vi der?

DEN NYE PAKT HAR LØST HJERTETS PROBLEM

Sammenlign den nye pakts løfter i Jer 31,33 og Esek 36,26.27. Hva er sammenhengen mellom dem?

Det første paktsdokumentet ble skrevet av Gud på steintavler og lagt i paktens ark som et vitne om Guds pakt med sitt folk (2 Mos 31,18; 5 Mos 10,1–4). Men dokumenter skrevet i stein kunne bli knust, og bokruller kunne skjæres opp og brennes (Jer 36,23).

I den nye pakt skal Gud skrive sin lov i folkets hjerter. Hjertet peker på sinnet, minnets og forstandens organ (Jer 3,15; 5 Mos 29,4), og spesielt når vi tar bevisste beslutninger (Jer 3,10; Jer 29,13).

Dette løftet sikret ikke bare alle tilgang til og kunnskap om loven. Det skulle også skape en forandring i folkets sinn. Problemet med Israel var at deres synd var skrevet «med jerngriffel og risset inn med diamantstift på deres hjertetavle» (Jer 17,1). De hadde et halsstarrig hjerte (Jer 13,10; 23,17); derfor var det umulig for dem å gjøre det som var rett (Jer 13,23).

Jeremia kunngjorde ingen lovendring, for problemet var ikke loven, men hjertet. Gud ville at Israels trofasthet skulle være et takknemlig svar på alt han hadde gjort for dem. Derfor ga han dem de ti bud med en historisk innledning som uttrykte hans kjærlighet og omsorg for dem (2 Mos 20,1.2). Gud ville at Israel skulle adlyde hans lover i erkjennelse av at han ville dem det beste, en sannhet som ble åpenbart i utfrielsen fra Egypt. Deres lydighet skulle være et uttrykk for takknemlighet og vise at forholdet var ekte.

Det samme gjelder oss. Jesu kjærlighet og omsorg da han døde for oss, er innledningen til den nye pakt (Luk 22,20). Sann lydighet kommer fra hjertet som et uttrykk for kjærlighet (Matt 22,34–40). Denne kjærligheten er kjennetegnet ved Den hellige ånds nærvær i den troendes liv. Gud øser sin kjærlighet over oss gjennom sin Ånd (Rom 5,5), som uttrykkes i kjærlighet (Gal 5,22).

Hvis det gamle Israel skulle elske Gud uten å kjenne til Kristi død, hvorfor skulle ikke vi elske Gud enda mer? Hvordan viser lydighet at kjærligheten er reell?

TIL ETTERTANKE

«Vil ikke Guds lov bli oppfylt i vårt liv dersom vi er fornyet etter Guds bilde og himmelens kjærlighet er preget inn i oss? Når kjærlighetsprinsippet blir innpodet i hjertet, og når mennesket blir fornyet etter hans bilde som skapte det, blir den nye pakts løfte oppfylt: 'Jeg vil gi mine lovbud i deres hjerter og skrive dem i deres sinn' (Hebr 10,16). Og hvis loven blir skrevet i hjertet, vil den da ikke også prege livet? Lydighet, som springer ut av troskap og kjærlighet, er det sanne kjennemerke på et Guds barn. Derfor sier Skriften: 'Å elske Gud er å holde hans bud.' 'Den som sier at han kjenner ham, men ikke holder hans bud, er en løgner, og sannheten er ikke i ham' (1 Joh 5,3; 2,4). I stedet for å frita oss fra lydighet er det troen, og ikke noe annet enn troen, som gir oss del i Kristi nåde og setter oss i stand til å vise lydighet.

... Jo nærmere du kommer Jesus, desto flere mangler vil du se ved deg selv, fordi ditt syn blir klarere, og dine ufullkommenheter trer frem i tydelig motsetning til hans fullkomne vesen. Dette er bevis på at den onde har mistet sin bedragerske makt, og at Guds Ånds livgivende innflytelse holder på å vekke deg opp.

Ingen dypt rotfestet kjærlighet til Jesus kan bo i det hjerte som ikke innser sin egen syndighet. Det menneske som blir forvandlet ved Kristi nåde, vil beundre hans guddommelige karakter. Men dersom vi ikke ser vår moralske fordervelse, er det et sikkert bevis på at vi ikke har fått øynene opp for det skjønne og enestående ved Kristus.» – *Veien til Kristus*, side 69-70, 75 [SC 60, 64, 65].

Spørsmål til drøftelse

1. Tenk på teksten ovenfor. Stemmer det at jo nærmere vi kommer til Kristus, desto mer syndige vil vi synes at vi er? Hvorfor må vi ikke la erkjennelsen av egne mangler få oss til å gi opp troen i fortvilelse?
2. Hva betyr det for vårt åndsliv at loven blir skrevet i vårt hjerte? Hvordan kan vår forståelse og erfaring av denne sannheten hjelpe oss å unngå den slags «lydighet» som egentlig bare er lovtrelldom eller «døde gjerninger» (Hebr 9,14)?

19. februar

MIRAKELBUSSEN

Zelindo Joao Lay (42), Øst-Timor

Butikkeieren Zelindo ba Gud om en buss for ikke-røykere. «Herre, jeg sluttet med alkohol, tobakk og uren mat. Jeg selger verken sigaretter, alkohol, kaffe eller te. Men folk både røyker og drikker. Hjelp meg å kjøpe en ikke-røykerbuss så folk kan reise uten røyk.»

Hans søster i Indonesia fant en buss til \$31.500 mot normal pris \$34.000. Zelindo sa det til broren sin, Fernando, som lovt å bidra med \$10.000.

Zelindo måtte betale \$15.000 forskudd, og tre måneder senere overførte han nye \$6500.

En søndag fikk han telefon om at bussen var kommet til havnen og kunne hentes neste dag. Ikke noe problem, broren hadde jo lovt å betale resten.

Da Zelindo og hans kone regnet sammen ukens fortjeneste den kvelden, var summen \$28.000 mot normalt \$10.000 - \$13.000. «Hva skal dette bety?» funderte de.

Neste dag gikk Zelindo til broren sin for å hente pengene han var lovt. Men Fernando sa: «Jeg skulle ha ringt deg før. Jeg kan likevel ikke hjelpe deg med de \$10.000.» Zelindo smilte. Han skjønnte at Gud alt hadde hjulpet ham.

Bussen, som heter Frelsen, har blitt populær på øya, spesielt blant gravide og mødre med barn. Røyking er forbudt, og det spilles andaktsmusikk på turene. Et stort bilde av de tre englene i Åp 14 med budskapet om at Jesus kommer snart, pryder utsiden av bussen.

Folk elsker bussen fordi ingen får røyke ombord. Selv politiet støtter tiltaket. En dag hadde politiet dukket opp på hovedbussterminalen og sagt til sjåførene at de burde være som Frelsesbussen og forby røyking på bussene.

Folk har bedt Zelindo om å utvide tilbudet til andre distrikter. Han sier at han ber til Gud om hjelp til å skaffe enda en buss.

Zelindos innflytelse har ført til at fem mennesker forbereder seg på dåp. «Gud velsigner forretningen min,» sier han. «Jeg takker Gud for at jeg kan føre mennesker til ham med bussen og butikken.»

I 2015 bidro offeret 13. sabbat til å åpne den eneste adventistiskolen i Øst-Timor, i hovedstaden Dili. En del av dette kvartalets offer skal bidra til at det kan bygges et internat på skolen. Det er bare 700 adventister på denne øya med 1,3 mill. innbyggere, og skolen er viktig for få fortelle om Jesus – slik også Zelindos buss er det.

Jesus, det fullkomne offer

Bakgrunnsstoff

Hebr 9,15; 1 Mos 15,6–21; Jer 34,8–22; Ef 3,14–19; Hebr 7,27; 10,10; 9,22–28.

Minnevers

For ved en eneste offergave har han for alltid gjort dem som helliges, fullkomne (Hebr 10,14).

Tanken om at en mann som ble funnet skyldig og henrettet på et kors, skulle tilbes som Gud, var støtende for oldtidens tankegang. Korset er lite nevnt i romersk litteratur. Dette viser deres avsmak for tanken. For jødene erklærte loven at en mann som ble hengt på et tre, var forbannet av Gud (5 Mos 21,23).

Så de første motivene vi finner i kristne malerier av katakombene, var påfuglen (visstnok symbol på udødelighet), en due, idrettsutøverens seierspalme og fisken. Senere dukket andre temaer opp: Noahs ark, Abraham som ofret væren i stedet for Isak, Daniel i løvehulen, Jona blir spyttet ut av fisken, en gjeter som bærer et lam eller skildringer av mirakler som helbredelsen av den lamme og oppvekkingen av Lasarus. Dette var symboler på frelse, seier og omsorg. Men korset formidlet en følelse av nederlag og skam. Likevel var det korset som ble kristendommens symbol. Faktisk kalte Paulus evangeliet bare «ordet om korset» (1 Kor 1,18).

Denne uken skal vi se på korset slik det er fremstilt i Hebreerbrevet.

HVORFOR VAR DET NØDVENDIG MED OFRINGER?

Hebr 9,15 sier at Jesu død skulle «kjøpe oss fri fra lovbruddene under den første pakt» slik at Guds folk kunne «få den evige arven som var lovet dem».

I det gamle Midtøsten var en pakt mellom to personer eller nasjoner en alvorlig sak. Det innebar en utveksling av løfter under ed. Det var underforstått at gudene ville straffe dem som brøt eden. Disse paktene ble ofte ratifisert med ofring av et dyr. For eksempel: Da Gud inngikk en pakt med Abraham, skulle dyr skjæres i to (1 Mos 15,6–21). Partene gikk mellom delene i erkjennelse av at dyrene sto for skjebnen til den som brøt paktene. Merk at bare Gud gikk mellom dyrene, og det for å vise Abraham at han ikke vil bryte sitt løfte.

Sammenlign 1 Mos 15,6–21 og Jer 34,8–22. Hva lærer disse tekstene om paktene?

Pakten med Gud ga Israel adgang til det lovede land som arv. Men den innebar et sett med bud og steking av blod på et alter. Dette symboliserte skjebnen til den som brøt paktene. Det er derfor Hebreerbrevet sier at «uten at blod blir utøst, er det ingen som får tilgivelse» (Hebr 9,22).

Da Israel brøt paktene, sto Gud overfor et dilemma. Pakten forlangte at overtredene skulle dø, men Gud elsket sitt folk. Hvis han bare så bort eller nektet å straffe overtredene, ville hans bud aldri kunne håndheves, og verden ville ende i kaos.

Men Guds Sønn tilbød seg selv som stedfortreder. Han døde i vårt sted, slik at vi «skal få den evige arven som var lovet» (Hebr 9,15.26; Rom 3,21-26). Det vil si at han ville respektere sin lovs hellige natur og samtidig redde dem som brøt loven. Og det kunne han bare gjøre via korset.

Hvordan viser dette hvorfor loven er så viktig for evangeliet?

ULIKE SLAGS OFRINGER

Jesu død ga tilgivelse eller ettergivelse av våre synder. Men tilgivelse er mye mer enn å slette straffen for overtredelse av pakten. Det involverer andre viktige ting. Det er derfor israelittenes offersystem hadde fem slags ofringer. Hvert slag var nødvendig for å uttrykke hele betydningen av Kristi kors.

Les Ef 3,14–19. Hva ba Paulus om for de troende?

Brennofferet krevde at hele dyret ble fortært på alteret (3 Mos 1). Det representerte Jesus, for hans liv ble fortært for oss. Forsoning krevde at Jesus ga seg helt for oss. Jesus var lik Gud, men «ga avkall på sitt eget, tok på seg tjenerskikkelse» (Fil 2,5–8).

Kornofferet var en takkegave for at Gud sørget for sitt folk (3 Mos 2). Det representerer også Jesus, «livets brød» (Joh 6,35.48), som gir evig liv.

Fredsofferet innebar et fellesmåltid med familie og venner for å feire det velværet Gud ga (3 Mos 3). Det representerte Kristus, som ga oss fred med sitt offer (Jes 53,5; Rom 5,1; Ef 2,14). Det understreker også at vi må ta del i Jesu offer ved å spise hans kjøtt og drikke hans blod (Joh 6,51–56).

Syndofferet eller *renselsesofferet* ga soning for synd (3 Mos 4,1–5,13). Offeret understreket den rollen dyrets blod hadde – å kjøpe fri fra synd (3 Mos 17,11) og pekte frem til Jesu blod som kjøper oss fri fra våre synder (Matt 26,28; Rom 3,25; Hebr 9,14).

Skyldofferet (3 Mos 5,14–6,7) ga tilgivelse i tilfeller der oppreisning eller tilbakebetaling var mulig. Det viser at Guds tilgivelse ikke løser oss fra ansvaret for å yte erstatning eller tilbakebetaling til dem vi har gjort urett.

Ofringene i helligdommen lærer oss at opplevelsen av frelse er mer enn bare å ta imot Jesus som vår stedfortreder. Vi må også «fore oss» på ham, dele hans fortjeneste med andre og gi erstatning til dem vi har gjort noe galt imot.

JESU FULLKOMNE OFFER

Les Hebr 7,27 og 10,10. Hvordan blir Jesu offer beskrevet i disse versene?

De levittiske prestene – som det var mange av, «for døden hindret dem i å fortsette» (Hebr 7,23) – står i kontrast til Jesus, som lever for alltid og har et evig prestedømme (7,24.25). Levittiske prester ofret gaver og bar frem ofringer «hver dag» (7,27) og «hvert år» (9,25) «som ikke kan gjøre den som dyrker Gud, fullkommen når det gjelder samvittigheten» (9,9; 10,1–4).

Jesu ofret seg imidlertid «en gang for alle» et «et eneste offer» (10,10.12–14) som renser vår samvittighet (9,14; 10,1–10) og fjerner synd (9,26). Jesu offer er bedre enn ofringer av dyr fordi Jesus var Guds Sønn (7,26–28) og oppfylte Guds vilje fullt ut (10,5–10).

Flere ting følger av at Jesu offer hadde skjedd «en gang for alle».

For det første er Jesu offer fullkomment effektivt og aldri overgått. De levittiske prestenes ofringer ble gjentatt fordi de ikke var effektive. «Ellers hadde de vel holdt opp med å bære fram offer? For hvis de som deltar i gudstjenesten, var blitt renset én gang for alle, ville de ikke lenger ha noen bevissthet om synd» (10,2).

For det andre fikk alle de ulike ofringene i GT sin oppfyllelse på korset. Så Jesus renser oss ikke bare fra synd (9,14), han gir også helliggjørelse (10,10–14) ved å ta synd bort fra vårt liv (9,26). Før prestene kunne komme frem for Gud i helligdommen og tjene på vegne av sine medmennesker, måtte de bli renset og helliggjort eller innviet (3 Mos 8, 9). Jesu offer renser og innvier oss (Hebr 10,10–14) slik at vi kan komme til Gud med tillit (10,19–23) og tjene ham som «et kongelig prestedømme» (9,14; 1 Pet 2,9).

Til slutt gir Jesu offer også næring til vårt åndelige liv. Det gir oss et eksempel å følge. Hebreerbrevet oppfordrer oss til å rette blikket mot Jesus, spesielt det som skjedde på korset, og følge hans ledelse (12,1–4; 13,12.13).

Korset er grunnlaget for alt det Gud gir oss. Det gir renselse fra synd, helliggjørelse til tjeneste og næring til å vokse. Hvordan kan vi bedre oppleve det vi har fått i Jesus?

KORSET OG TILGIVELSENS PRIS

Les Hebr 9,22–28. Hva sier denne delen om Kristi verk i telthelligdommen i himmelen?

Tanken om at telthelligdommen i himmelen trenger å renses, gir mening i lys av GTs helligdom. Helligdommen er et symbol på Guds styre (1 Sam 4,4; 2 Sam 6,2), og den måten Gud behandler sitt folks synd på, påvirker vår oppfatning av hans regjerings rettferdighet (Sal 97,2). Som hersker er Gud sitt folks dommer, og det forventes at han er rettferdig og forsvarer de uskyldige og fordømmer de skyldige. Når Gud tilgir synderen, bærer han et rettslig ansvar. Helligdommen, som står for Guds karakter og administrasjon, blir tilsmusset. Dette forklarer hvorfor Gud bærer våre synder når han tilgir (2 Mos 34,7; 4 Mos 14,17–19, det hebraiske ordet «tilgi» [*nōšē*] betyr «å bære» i disse versene).

Offersystemet i den israelske helligdommen illustrerte dette poenget. Når en person søkte tilgivelse, kom han med et dyr som offer for sin skyld, bekjente sin synd over det og slaktet det. Dyrets blod ble skvettet på alterhornene eller foran forhenget i den første delen av helligdommen. Dermed ble synden symbolsk overført til helligdommen. Gud tok folkets synder og bar dem selv.

I det israelske systemet skjedde rensing fra eller soning for synd i to faser. Gjennom året brakte angrende syndere offer til helligdommen, som rensset dem fra synd, men overførte synden til helligdommen, til Gud selv. På slutten av året, på forsoningsdagen, som var dommens dag, rensset Gud helligdommen og fridde seg for sitt rettslige ansvar ved å overføre syndene fra helligdommen til syndebukken Asasel, som representerte Satan (3 Mos 16,15–22).

Dette tofase-systemet, som gjenspeiles i de to avdelingene i den jordiske helligdommen, som var et laget etter et mønster av telthelligdommen i himmelen (2 Mos 25,9; Hebr 8,5), gjorde at Gud kunne vise barmhjertighet og rettferdighet samtidig. De som bekjente sine synder i løpet av året, viste lojalitet mot Gud ved å holde en høytidelig hvile og ydmyke seg selv på forsoningsdagen (3 Mos 16,29–31). De som ikke viste lojalitet, ville bli «utryddet» (3 Mos 23,27–32).

Tenk hva du ville oppleve hvis du måtte ta straffen for dine synder. Hvordan bør denne sannheten hjelpe deg å forstå hva Kristus har gjort for deg?

DOM OG GUDS KARAKTER

Les Rom 3,21–26; 1,16.17 og 5,8. Hva avslører gjenløsningen på korset for syndenes tilgivelse om Gud?

Tilgivelsen for våre synder innebærer to faser i Jesu formidling illustrert i de to avdelingene i telthelligdommen i himmelen. Først fjernet Jesus syndene våre og bar dem selv på korset for å kunne gi tilgivelse til alle som tror på ham (Apg 2,38; Apg 5,31). På korset vant Jesus retten til å tilgi alle som tror på ham fordi han har båret deres synd. Han har også innviet en ny pakt som gjør det mulig for ham å legge Guds lov i de troendes hjerte ved Den hellige ånd (Hebr 8,10–12; Esek 36,25–27).

En annen fase i Jesu tjeneste består av en dom, dommen før Jesu annet komme, som fremdeles lå i fremtiden sett fra Hebreerbrevets synspunkt (2,1–4; 6,2; 9,27.28; 10,25). Denne dommen begynner med Guds folk og er beskrevet i Dan 7,9–27; Matt 22,1–14 og Åp 14,7. Hensikten er å vise at Gud er rettferdig når han tilgir sitt folk. I denne dommen vil universet få innsyn i opptegnelsene over deres liv. Gud vil vise hva som skjedde i de troendes hjerte og hvordan de tok imot Jesus som sin frelser og tok imot hans Ånd i sitt liv.

«Mennesket kan ikke selv svare på disse anklagene. Det står for Gud i syndbefengte klær og bekjenner sin skyld. Men Jesus, vår talsmann, legger frem et effektivt forsvar på vegne av alle som ved omvendelse og tro har overgitt sin sjel til ham. Han taler deres sak og overvinner deres anklager med Golgatas mektige argumenter. Hans fullkomne lydighet mot Guds lov, ja korsets død, har gitt ham all makt i himmel og på jord, og han hevder sin Fars barmhjertighet og forsoning for skyldige mennesker. ... Vi skal forstå vår syndige tilstand, men vi må stole på Kristus som vår rettferdighet, vår helliggjørelse og vår gjenløsning. Vi kan ikke ta til motmæle mot Satans anklager. Bare Kristus kan tale effektivt på våre vegne. Han kan bringe anklageren til taushet med argumenter som ikke bygger på vår fortjeneste, men sin egen.» – *Testimonies for the Church*, bind 5, side 471, 472.

Hvorfor gjør korset og Jesu tjeneste på våre vegne at vi kan møte dommen tillitsfullt, men med ydmykhet og anger?

TIL ETTERTANKE

Les «Golgata» i *Alfa og Omega*, bind 5, side 295–312 [DA 741–757] og «Korset i sentrum», samme, side 313–320 [DA 758–768].

Professor Jiri Moskala har forklart hva slags dom denne dommen før Jesu annet komme er. Gud «er ikke der for å henge meg ut med min synd. Tvert imot vil han først og fremst peke på sin forvandlende nåde, og foran hele universet vil han, som det sanne vitnet til hele mitt liv, forklare min holdning til Gud, mine indre motiver, min tankegang, mine gjerninger, min retning i livet. Han vil demonstrere det hele. Jesus vil vitne om at jeg gjorde mange feil, at jeg overtrådte hans hellige lov, men også at jeg angret, ba om tilgivelse og ble forandret ved hans nåde. Han vil erklære: 'Mitt blod er tilstrekkelig for synderen Moskala, jeg er retningen på hans liv; hans holdning til meg og andre mennesker er varm og uselvisk, han er pålitelig, han er min gode og trofaste tjener.'» – «Toward a Biblical Theology of God's Judgment: A Celebration of the Cross in Seven Phases of Divine Universal Judgment,» *Journal of the Adventist Theological Society* 15 (Spring 2004): side 155.

«Både de frelste og de som aldri falt i synd, vil i Kristi kors finne emnet for sitt studium og sin sang. Den herlighet som stråler i Jesu ansikt, er hans selvoppofrende kjærlighet. I lyset fra Golgata vil man se at loven om den selvfornektende kjærlighet er livets lov både for jorden og himmelen. Den kjærlighet som ikke søker «sitt eget», har sitt utspring i Guds eget hjerte. Den karakter som preger ham som bor i et lys ingen kan komme til, vises tydelig i ham som var tålsom og ydmyk av hjertet.» – *Alfa og Omega*, bind 4, side 11-12 [DA 20].

Spørsmål til drøftelse

1. **Mennesker har alltid hatt en tendens til å komme til Gud med alternative ofringer for å få tilgivelse eller frelse. Noen tilbyr Gud heroiske botshandlinger (lange reiser osv.), andre tilbyr et liv i tjeneste, eller store forsakelser osv. Hvordan bør disse handlingene vurderes i lys av Jesu offer og Skriftens ord om at korset har gjort slutt på alle ofringene? (Dan 9,27; Hebr 10,18).**
2. **Og samtidig: Hvilken rolle har offeret i den troendes liv? Hva mente Jesus da han sa at vi trenger å ta vårt kors og følge ham (Matt 16,24), eller apostelen Paulus da han sa at vi skulle ofre vår kropp som «et levende og hellig offer til glede for Gud»? (Rom 12,1). Hva er forholdet mellom uttalelsene til Jesus og Paulus? (Matt 16,24; Rom 12,10; Hebr 13,15.16).**

26. februar

FORFULGT FOR SIN TRO

Kina (14), Laos

Kina løp til adventistpastorens dør og banket på. Hun hadde kommet seg fri av repene hun var bundet med etter at foreldrene hadde banket henne og storebror hadde slått henne i ansiktet og sparket henne på kroppen.

Hvorfor? Fordi hun hadde tatt dåp og blitt adventist. Hennes før så snille foreldre slo henne for å få henne tilbake til familiens religion. Men hun nektet. Ikke fordi hun fikk noe av adventistene. De var bare noen få, mest kvinner, fattige bønder og arbeidere som ikke hadde stort selv. Kanskje var det Jesu kjærlighet som dro henne. Men hvor lenge kunne hun holde ut?

Kina var redd for å gå hjem igjen. Hun kunne ikke ty til slektninger eller landsbyhøvdingen, for alle syntes hun skulle rette seg etter foreldrene og tilbe åndene.

Kina hadde fullt av blå og gule merker da hun kom til pastorens hus. Han sendte henne til en av sine pålitelige slektninger før foreldrene kom og lette etter henne.

Fem dager senere var Kina fremdeles i dekning. Hun kunne ikke gå hjem. De hadde slått henne så mye at hun var for skremt. Den siste gangen hadde faren også tatt ut en pistol og skutt over hodet hennes.

Den fysiske skaden var lett å se, men det er uklart hva truslene og slagene har gjort med Kinas sinn. Be for henne at hun må klare påkjenningene. Be om at Gud vil bevare henne for alvorlige skader. Be for foreldrene og andre familiemedlemmer at de må se evangeliets lys eller iallfall la datteren få følge sin samvittighet. Be også om at menighetsmedlemmene må finne ut hvordan de kan hjelpe henne. Kanskje kan hun få pass og studere på en adventistskole i utlandet. Be om visdom så menighetsmedlemmene kan håndtere denne tragedien med klokskap.

En del av dette kvartalets offer skal bidra til at det kan bygges en skole der jenter som Kina kan komme inn. Takk for sabbatsskolegavene som bidrar til å spre evangeliet i verden.

Kina er ikke jentas egentlige navn.

Last ned bilder på FB: bit.ly/fb-mq.

Jesus åpner veien gjennom forhenget

Bakgrunnsstoff

Hebr 9,24; 2 Mos 19,3.4; Hebr 12,18–21; 3 Mos 16,1.2; Hebr 10,19–22; Kol 3,1.

Minnevers

For Kristus gikk ikke inn i en helligdom som er gjort av menneskehånd og bare er et bilde av den sanne helligdommen. Han gikk inn i selve himmelen, og nå trer han fram for Guds ansikt for vår skyld (Hebr 9,24).

Da disiplene kom tilbake fra Oljeberget etter Jesu himmelfart, var de fylt av glede og seier. Deres mester og venn hadde steget opp til en stilling med makt over hele verden og hadde bedt dem tre frem for Gud i sitt navn i tillit til at Gud ville gi deres bønner et positivt svar (Joh 14,13.14). De var fortsatt i verden, og ondskapens krefter angrep dem, men håpet var levende. De visste at Jesus hadde faret opp for å forbedre et sted til dem (Joh 14,1–3). De visste at han var frelsens opphavsmann, og at han hadde åpnet en vei inn i det himmelske hjemlandet med sitt blod.

Jesu himmelfart står sentralt i Hebreerbrevets teologi. Det markerer begynnelsen på hans herredømme og hans tjeneste som vår øversteprest. Og sist, men ikke minst markerer det øyeblikket da den nye pakt, som skaffer de midlene vi frimodig kan nærme oss Gud med gjennom tro, har blitt innviet. Nå er det vår forrett å komme frem for Gud i Jesus og hans rettferdighets fortjeneste.

JESUS HOS FADEREN

Les Hebr 9,24. Hva var formålet med Jesu himmelfart?

Gud sa at israelittenes menn skulle dra opp til Jerusalem tre ganger hvert år og «tre frem for Guds ansikt» med et offer. De fastsatte tidene var påsken, ukefesten og løvhyttefesten (2 Mos 23,14–17; 5 Mos 16,16). Påsken feiret Israels utfrielse fra Egypt. Pinsedagen feiret bygghøsten, og på NTs tid ble det forbundet med at loven ble gitt på Sinai. Løvhyttefesten feiret Guds omsorg under ørkenvandringen. Ifølge NT har alle festene i GT også profetisk betydning.

Hebr 9,24 beskriver Jesu himmelfart til Faderens nærvær. Han ankom telthel-
ligdommen i himmelen, «det sanne», for å «tre frem» for Gud med et bedre offer (9,23.24) – sitt eget blod.

Jesus oppfylte pilegrimsfestenes profetiske betydning med stor nøyaktighet. Han døde i den niende time på dagen for forberedelsen av påsken, i samme øyeblikk som påskelammet ble ofret (Joh 19,14; Matt 27,45–50). Jesus sto opp på den tredje dagen og steg opp til himmelen for å motta forsikringen om at hans offer var godtatt (Joh 20,17; 1 Kor 15,20) idet presten skulle svinge et nek av modent bygg som førstegrøden (3 Mos 23,10–12). 40 dager senere steg han opp og satte seg ved Guds høyre hånd og innviet den nye pakt på pinsedagen (Apg 1, 2).

Hensikten med pilegrimsreisen i det gamle Israel var å se Guds ansikt (Sal 42,3). Slik erfarte man Guds gunst (Sal 17,15). Tilsvarende betydde det hebraiske uttrykket «å søke Guds ansikt» at man ba Gud om hjelp (2 Krøn 7,14; Sal 27,8; 105,4). Dette er meningen med Jesu himmelfart i Hebreerbrevet. Jesus steg opp til Gud med det fullkomne offer. Han steg også opp til himmelen som vår forløper i Guds nærvær (Hebr 6,19.20). Han har realisert løftet til de troende som «lengter etter et fedreland», ønsker «et bedre land» og venter på «byen med de faste grunnvollene, den som har Gud til bygmester og skaper» (11,10.13–16).

Og hvorfor skulle det Kristus har gjort, ikke bare på korset, men det han gjør nå i himmelen, gi oss frelsesvisshet?

GUDS INNBYDELSE

Les Hebr 12,18–21. Hva opplevde Israel ved Sinai-fjellet?

Da Gud kalte Israel ut av Egypt, var planen å skape et personlig, nært forhold til dem. «Dere har sett hva jeg gjorde med egypterne, og hvordan jeg løftet dere på ørnevinger og bar dere hit til meg,» sa han (2 Mos 19,4).

Derfor ga Gud (gjennom Moses) de nødvendige retningslinjene for å forberede folket på å møte ham. De måtte først innvie seg (2 Mos 19,10–15). De som steg opp uten forberedelser, ville dø. Men da folket hadde forberedt seg i to dager, da sa Gud: «Når det lyder et langt hornstøt, kan de gå opp på fjellet» (2 Mos 19,13). Han ville at de skulle få den opplevelsen Moses og folkets ledere ville få når de steg opp på fjellet og «skuet Gud, og de spiste og drakk» i hans nærvær (2 Mos 24,9–11). Senere innså folket at de hadde sett Guds herlighet og «at mennesker kan høre Gud tale og likevel overleve» (5 Mos 5,24). Men da øyeblikket kom, manglet de tro. Mange år senere sa Moses at «dere var redde for ilden og gikk ikke opp på fjellet» (5 Mos 5,5). I stedet ba de Moses om å være deres mellommann (5 Mos 5,25–27, se også 2 Mos 20,18–21).

Guds åpenbaring av sin hellighet på Sinaifjellet skulle lære folket å «frykte», eller respektere, ham. «Herrens frykt» fører til liv, visdom og ære (5 Mos 4,10; sammenlign med Sal 111,10; Ordsp 1,7; Ordsp 9,10; 10,27) – og også å lære at han er barmhjertig og nådig (2 Mos 34,4–8). Så mens Gud ville at Israel skulle komme til ham, ble folket redd og ba Moses om å være deres mellommann. Hebreerbrevets skildring av begivenhetene på Sinai følger først og fremst Moses' påminnelse om deres mangel på tro og frafall med gullkalven, og at han var redd for å møte Gud takket være deres synd (5 Mos 9,19). Folkets reaksjon var ikke Guds plan for dem, det var resultatet av deres vantro.

Hvorfor skal vi som har Jesus, ikke være redde for å nærme oss en hellig Gud? Men hva er betingelsene for at vi skal kunne nærme oss ham?

BEHOVET FOR ET SLØR

Slør har en dobbel funksjon. Det uttrykket Hebreerbrevet bruker for slør (*katepemasma*) kan vise til forhenget i forgården (2 Mos 38,18), teppet ved inngangen til helligdommens første rom (2 Mos 36,37) eller det indre forhenget som skilte Det hellige fra Det aller helligste (2 Mos 26,31–35). Disse tre forhengene var både innganger og grenser som bare enkelte kunne krysse.

Les 3 Mos 16,1.2 og 10,1–3. Hvilken advarsel inneholder disse skriftstedene?

Forhenget var et vern for prestene mens de gjorde tjeneste for en hellig Gud. Etter synden med gullkalven sa Gud at han ikke ville følge dem på veien til det lovede land, så han ikke skulle fortære dem siden de var et «stivnakket folk» (2 Mos 33,3). Dermed flyttet Moses møteteltet og slo det opp langt utenfor leiren (vers 7). Men etter at Moses hadde bedt gikk Gud med på å gå med dem midt blant dem (vers 12–20), men han innførte flere tiltak for å beskytte folket mens han bodde blant dem.

For eksempel slo Israel leir i en bestemt rekkefølge slik at det ble en tom firkant i midten der de satte tabernaklet. Dessuten slo levittene opp sine telt rundt tabernaklet for å beskytte helligdommen og dens møbler mot fremmede inntrengere (4 Mos 1,51; 3,10). De var faktisk et slags menneskelig forheng som beskyttet israelittene: «Men levittene skal slå leir rundt vitnesbyrdets bolig, for at ikke vrede skal ramme Israels menighet. Levittene skal ha ansvar for vitnesbyrdets bolig» (4 Mos 1,53).

Som vår prest har Jesus også vært vårt forheng. Da han ble menneske, slo Gud opp sitt telt midt iblant oss og gjorde det mulig for oss å se hans herlighet (Joh 1,14–18). Nå kunne en hellig Gud bo midt blant et ufullkomment folk.

Tenk på hva det betydde at Gud, som skapte universet, ville bo blant sitt folk av rømte slaver. Hva sier det om hvor nær Gud kan være?

DEN NYE OG LEVENDE VEIEN GJENNOM FORHENGET

Les Hebr 10,19–22. Hvilken innbydelse får vi her?

Hebreerbrevet argumenterer for at Jesus har gått inn i telthelligdommen i himmelen og ber oss følge ham. Denne tanken stemmer med det som allerede er nevnt, at Jesus er forløper for de troende (Hebr 2,10; 6,19.20; 12,2). Den «nye og levende veien» er den nye pakt som Jesus innviet med sitt offer og sin himmelfart. Uttrykket «ny og levende» står i kontrast til beskrivelsen av den gamle pakt som «gammel og foreldet» (8,13). Det er den nye pakt, som har brakt syndstilgivelse og plantet loven i vårt hjerte, som gjør det mulig å komme til Gud i tillit, ikke på grunn av oss selv eller noe vi har utrettet, men på grunn av det Jesus har gjort for oss ved å oppfylle alle paktens forpliktelser.

Hebreerbrevet bemerker at innvielsen av den gamle pakt innebar innvielse av helligdommen og helligelse av prestene (9,18–21; sammenlign med 2 Mos 40; 3 Mos 8, 9). Paktens formål var å skape et nært forhold mellom Gud og hans folk (2 Mos 19,4–6). Da Israel godtok dette forholdet, befalte Gud straks at det skulle bygges en helligdom slik at han kunne bo blant dem. Innvielsen av helligdommen og Guds nærvær midt blant folket var øyeblikket da pakten mellom Gud og Israel ble fullført.

Det samme gjelder den nye pakt. Den nye pakt innebærer også at Jesus innsettes som prest på våre vegne (Hebr 5,1–10; 7,1–8,13).

Jesu himmelfart har innledet en ny tid for Guds folk. Sak 3 nevner at Satan var i Guds nærvær for å anklage Guds folk, som ble representert av øverstepresten Josva. Denne anklageren er den samme som reiste tvil om Jobs lojalitet mot Gud (Job 1, 2). Men med Jesu offer er Satan kastet ut av himmelen (Åp 12,7–12, se også Joh 12,31; 16,11). Nå er det Jesus som går i forbønn for oss og som i kraft av sitt offer og sin trofasthet krever vår frelse!

Hvilke anklager kunne Satan rette mot deg hvis han fikk lov? Han er jo en løgner, men hvor mye ville han måtte lyve om deg for å kunne kreve deg fordømt? Hva er ditt eneste håp?

DE SKAL SE HANS ANSIKT

Les Hebr 12,22–24. I hvilken forstand har vi kommet til det himmelske Jerusalem og Guds nærvær?

Vi leser at de troende «har kommet» til Sion-fjellet, det himmelske Jerusalem, i tro. Slik sett er det en forsmak på fremtiden. Dermed hører det himmelske Jerusalem til de tingene vi «håper» på, det vi «ikke ser», men som likevel er lovet oss ved troen (Hebr 11,1).

Dette er sant, men det uttømmer ikke tekstens mening. Vi har også kommet til Sion-fjellet i Guds nærvær i vår representant Jesus (Ef 2,5.6; Kol 3,1). Jesu himmelfart er ikke et spørsmål om tro, men et faktum. Det er denne historiske dimensjonen ved Jesu himmelfart som gir overbevisende kraft til Hebreerbrevets oppfordring om å holde fast ved bekjennelsen (4,14; 10,23). Paulus sier: «Siden vi har en stor øversteprest som har gått inn gjennom himlene ... så la oss ... frimodig tre fram for nådens trone» (4,14.16).

Gjennom vår representant har vi altså allerede kommet dit, og vi bør handle i tråd med dette. Gjennom ham har vi «smakt den himmelske gave, ... har smakt Guds gode ord og den kommende verdens krefter» (6,4.5). Jesu himmelfart og tjeneste i telthelligdommen i himmelen er «et trygt og fast anker for sjelen» (6,19), garantien for at det er hold i løftene og at de er verdt å stole på (7,22). Vår tro har et historisk anker.

Guds hensikt vil imidlertid ikke bare bli oppfylt i Jesus, men også i oss. Vi har sagt at Jesu himmelfart oppfylte bildet med de to første årlige pilegrimsvandringene i Israel, påsken og pinsen. Ifølge Hebreerbrevet og Åpenbaringen er den siste pilegrimsreisen, løvhyttefesten, ennå ikke oppfylt. Vi skal feire den med Jesus når vi er i «byen ... som har Gud til byggmester og skaper» i det himmelske hjemland (11,10.13–16). Vi bygger ikke løvhytter, men Guds løvhytte eller telt skal stige ned fra himmelen, og vi skal bo hos ham for alltid (Åp 7,15–17; 21,1–4; 22,1–5; 4 Mos 6,24–26).

Hvordan kan løftet om evig liv bli virkelighet for oss nå, midt i en verden som er full av smerte og lidelse? Hva kan du si til dem som sier at dette bare er en fantasi som hjelper oss å ha det bedre med livet vårt her og nå?

TIL ETTERTANKE

«Kristi himmelfart var signalet til at hans disipler skulle motta den velsignelse som var blitt lovet. De måtte ta seg tid og vente på den før de tok fatt på arbeidet. Etter at Kristus var gått gjennom himmelens porter, ble han satt på tronen under englenes hyllest. Like etter denne seremonien ble Den hellige ånd utøst over disiplene i rike strømmer, og Kristus ble i sannhet herliggjort med den herlighet han hadde hos Faderen fra evighet av. Utøringen av Den hellige ånd på pinsedagen var himmelens tegn på at Frelseren hadde inntatt sin plass i himmelen. Han kunne oppfylle sitt løfte og sende Den hellige ånd som et tegn på at han som prest og konge hadde mottatt all makt i himmel og på jord og var salvet som konge over sitt folk. ...

Disiplene kunne forkynne navnet Jesus med overbevisning. Var han kanskje ikke deres venn og eldre bror? I det nære fellesskapet med Kristus var de sammen med ham i det høye. Når de vitnet om ham, talte de med begeistring.» – *Alfa og Omega*, bind 6, side 30, 36 [AA 39, 46].

Spørsmål til drøftelse

1. Salmisten skrev: «Min sjel tørster etter Gud, etter den levende Gud. Når skal jeg få komme fram for Guds ansikt?» (Sal 42,3). Hvordan kan vi ha den samme tørsten etter å komme frem for Gud? Hvis vi ikke gleder oss i Guds nærvær når vi tilber ham og kommer frem for ham i tro, vil vi da glede oss i fremtiden? Hva fører til glede i hans nærvær?
2. I en bok som spottet troen, laget noen en robot som skulle tro for oss. Dette var en spøk, men hvordan kan vi unngå å gjøre som Israel i ørkenen og be om mellommenn mellom oss og Gud? Vi lar ofte andre studere Bibelen og finne gullkorn for oss. Noen kan bli fristet til å tenke at andres bønner for dem veier tyngre hos Gud enn deres egne. Hvorfor bør vi unngå denne åndelige fellen? Hvorfor kan vi i Jesus komme til Gud uten behov for noen andre?
3. Hebreerbrevet handler om frelsesvisshet. Men hvordan kan vi unngå å sette overmot i stedet for visshet?

5. mars

ENKEN FRA OUDOMXAY

Sadua Lee (33), Laos

Sadua ville ikke flytte til Nord-Laos og provinsen Oudomxay, der det ikke fantes adventister. Men til slutt ga han etter. Det var vinter da de kom frem, kuldegrader for første gang i kjent historie. Dyr og planter døde. Huset sto tomt, verken seng, kjøleskap eller tepper fantes. Vennlige naboer kom med ulltepper.

Men motstanden var verre enn været. Sadua og hans kone måtte leve uten å være sammen med andre adventister, de var ensomme og frustrerte og visste ikke hvordan de skulle formidle evangeliet her. Myndighetene startet en granskning. Hvorfor hadde de kommet? Frustrasjon ble til frykt.

Sadua ringte ledelsen om hjelp. Han skulle be om visdom. «Start en bønnvandring og be Gud vise deg hva du skal gjøre,» sa lederen.

Det gjorde pastor Lee. Han gikk rundt i landsbyen og ba. Han knelte og ba på høyden over landsbyen. Snart begynte han å besøke folk på sabbats ettermiddager. Da fikk han høre om en kvinne som var besatt av en djevel og gikk for å undersøke saken. Hun var mor til fem barn, og hadde vært lenket til en stolpe i sitt eget hjem i to måneder, naken og forvirret. Hun levde som en hund.

Sadua fikk høre at djevelen hadde tatt bolig i henne kort tid etter mannens død. Han ba om lov til å be for henne. Det var OK, for de hadde prøvd alt, men ingenting hjalp. Sadua la sin hånd på hodet hennes og ba. Han kom tilbake hver dag og ba. Etter en uke begynte kvinnen å spise og drikke og snakke normalt.

En dag overga hun seg til Jesus, og djevlene forlot henne. Til slutt kom landsbyhøvdingen og løsnet lenkene, og hun fikk klær å ha på seg. Men familien var redd for at djevlene skulle komme tilbake. Kvinnen og de fem barna flyttet inn hos Sadua til slektningene mente hun trygt kunne vende hjem.

De to eldste barna var tenåringer, og etter bibelstudier ble de og moren døpt. Familien var blant de første adventistene i provinsen. Nyheten om hva Jesus hadde gjort for enken i Oudomxay, ble spredd nær og fjern. Mange kom til Sadua for å få hjelp og bli helbredet. Mange tok imot evangeliet og Jesus som sin frelser.

I dag lever enken i Oudomxay av å hjelpe naboer med risplanting mot litt ris til seg og barna. Hun har fem barn å fø, men verken jord å dyrke eller fast jobb. Be for kvinnen og barna. Og be for folket i Laos.

En del av dette kvartalets offer skal bidra til bygging av en skole i Laos. Takk for sabbatsskolegaver som bidrar til å spre evangeliet i verden.

Last ned bilder på FB: bit.ly/fb-mq.

Jesus, troens opphavsmann og fullender

Bakgrunnsstoff

Hebr 10,35–39; Rom 1,17; Hebr 11; Jos 2,9–11; Hebr 12,1–3.

Minnevers

Med blikket festet på ham som er troens opphavsmann og fullender, Jesus. For å få den gleden han hadde i vente, holdt han ut på korset uten å bry seg om skammen, og nå har han satt seg på høyre side av Guds trone (Hebr 12,2).

Hebr 11 og 12 er trolig bokens mest populære kapitler. De beskriver kristenlivet som et løp der vi alle deltar og der alle trofaste vil få belønningen. De beskriver også frelsens drama som et løp der fortidens troshelter holdt ut til tross for lidelser og uten at de ennå har mottatt belønningen.

Og det er fordi historien ender med oss også, ikke bare dem. Vi er i siste akt. Dramaet kulminerer med at vi går inn og løper den siste etappen, og med Jesus sittende ved mållinjen ved Guds høyre hånd. Han oppmuntrer oss og er det store forbildet på hvordan vi skal fullføre løpet. Han er det store vitnet om at belønningen er reell, og han er forløperen som åpner veien for oss (6,19.20; 10,19–23).

Hebr 11 forklarer at tro er tillit til Guds løfter, selv om vi ikke kan se oppfyllelsen ennå. Dette studiet vil se på hva tro er og hvordan vi får den gjennom eksemplene fra fortiden, men spesielt gjennom Jesu eksempel, «troens opphavsmann og fullender» (Hebr 12,2).

DEN RETTFERDIGE SKAL LEVE VED TRO

Les Hebr 10,35–39. Hva sier Gud i disse versene?

Utholdenhet er et kjennetegn på Guds endetidsfolk. Uten det ville de ikke kunne motta løftene (Åp 13,10; 14,12). Men for å holde ut, må de troende «holde fast» ved troen (Hebr 10,23; 4,14). Paulus har vist at ørkengenerasjonen ikke var i stand til å motta løftet fordi de manglet tro (3,19). Hebreerbrevet skildrer de troende som at også de står ved terskelen til oppfyllelsen av løftene (9,28; 10,25.36–38) og må utøve tro hvis de ønsker å motta løftene (10,39).

Paulus innleder sin redegjørelse for tro med et sitat fra Hab 2,2–4. Profeten hadde spurt Gud hvorfor han tålte de troløse som undertrykte de rettferdige (Hab 1,12–17). Profeten og hans folk led, så de ville at Gud skulle gripe inn. Gud svarte imidlertid at det var bestemt en tid for oppfyllelsen av hans løfte, og de måtte vente (Hab 2,2–4). Habakkuk og hans folk levde (som oss) mellom løftets tid og tiden for oppfyllelsen. Guds budskap fortsatte i Hebreerbrevet: «så kommer han som skal komme, og han skal ikke drøye» (10,37; se også Hab 2,3).

Budskapet viser til Jesus. Han er den rettferdige, legemliggjørelsen av troen som behager Gud og gir liv (Hebr 10,5–10).

Hvorfor skulle han da «drøye»? Det vil han ikke. Han har allerede kommet for å dø for oss (9,15–26), og han vil helt sikkert komme tilbake til fastsatt tid (9,27.28; 10,25).

Guds budskap fortsatte: «Min rettferdige skal leve ved tro» (10,38). Paulus sier det samme i Rom 1,17 og Gal 3,11. Rom 1,16.17 er spesielt opplysende fordi det forklarer at Guds rettferdighet åpenbares «av tro til tro.» Det Paulus mener, er at Guds trofasthet mot sine løfter kommer først, og hans trofasthet skaper derfor vår tro og/eller trofasthet.

Fordi Gud er trofast mot sine løfter (2 Tim 2,13), vil de rettferdige også være trofaste (som svar på Guds trofasthet).

Hvorfor er det viktig å innse at vår tro skyldes Guds trofasthet og styrkes av den? Hvordan kan vi få større tillit til hans trofasthet mot oss og mot løftene han har gitt oss?

ABRAHAM: VED TRO

Hebreerbrevet definerer tro som «et pant på det vi håper, et bevis for det vi ikke ser» (11,1). Deretter lister det opp trofaste mennesker fra Israels historie som eksempler på hva tro er, og det viser hvordan de viste denne troen ved sine gjerninger.

Les Hebr 11,1–19. Hva gjorde disse «trosheltene» som eksempel på sin tro? Hvordan er deres handlinger knyttet til håp om det som ingen har sett?

Abraham er nok den viktigste i dette kapitlet. Hans siste troshandling sier mye om troens natur.

Hebreerbrevet bemerker at Guds beskjed til Abraham om å ofre Isak så ut til å innebære en motsigelse fra Guds side (11,17.18). Isak var ikke Abrahams eneste sønn. Ismael var hans førstefødte, men Gud hadde sagt at det var i orden å godta Saras ønske og kaste ut Ismael og moren hans fordi Gud ville ta vare på dem, og også fordi Abrahams ætt skulle komme gjennom Isak (1 Mos 21,12.13). *Men i neste kapittel ber Gud Abraham om å ofre Isak som et brennoffer.* Guds beskjed i 1 Mos 22 syntes å være stikk i strid med Guds løfter i 1 Mos 12–21.

Hebreerbrevet konkluderer med at Abraham utrolig nok løste gåten ved å konkludere at Gud ville reise Isak fra de døde. Dette er utrolig, for ingen hadde ennå stått opp fra de døde. Det ser ut til at Abrahams tidligere erfaring med Gud førte ham til den konklusjonen. Teksten sier at Isak ble unnfanget ved Guds kraft fra en som var «uten livskraft». Paulus bemerket også at selv om Abraham var så godt som død («uten livskraft»), og Sara var ufruktbar, holdt Abraham «fast på håpet og trodde, og derfor ble han far til mange folkeslag», for han trodde at Gud «gjør de døde levende og byr at det som ikke er, skal bli til» (Rom 4,17–20). Derfor må Abraham ha gått ut fra at hvis Gud i en eller annen forstand allerede hadde gitt Isak liv fra de døde, så kunne han gjøre det igjen. I Guds ledelse i fortiden så Abraham en antydning om hva han kunne gjøre i fremtiden.

Hvorfor er det å meditere over hvordan Gud har ledet oss før, viktig for å bevare troen på ham?

MOSES: TRO PÅ DEN USYNLIGE

Les Hebr 11,20–28. Hva gjorde disse troens mennesker? Hvordan har deres handlinger noe med håp og det usynlige å gjøre?

Moses er det andre store eksempelet i dette troens kapittel. Hans liv innledes og avsluttes med handlinger som viser tross mot kongen. Foreldrene hans skjulte Moses da han ble født, for de «lot seg ikke skremme av kongens ordre» (Hebr 11,23), og Moses forlot Egypt «uten å frykte kongens vrede» (11,27). Det mest betydningsfulle Moses gjorde, var imidlertid at han nektet «å kalles sønn av faraos datter» (11,24). Henvisningen til hans adoptivmor som «faraos datter» tyder på at han lå an til å bli den neste faraoen. Men Moses var villig til å gi avkall på muligheten til å herske over verdens mektigste land og i stedet bli leder for frigjorte slaver, egentlig flyktninger.

Sammenlign Hebr 11,24–27 og 10,32–35. Hva var likhetene mellom situasjonen til dem som mottok Hebreerbrevet og det Moses opplevde?

Moses' storhet var at han så ut over løftene fra kongen i Egypt og frem til det ingen kunne se, nemlig Guds løfter. Hebreerbrevet sier nøkkelen var at Moses hadde blikket festet på «lønnen», ikke på Egypts rikdommer. Denne lønnen er den som er nevnt i Hebr 10,35, og som Gud har lovet alle som tror på ham.

Paulus' ord om Moses' beslutning må ha funnet sterk gjenklang hos leserne. De hadde utholdt bebreidelser og fornærmelser på grunn av sin tro på Kristus. De hadde også lidd og mistet det de eide (Hebr 10,32–34). Noen satt i fengsel (13,3). Moses hadde valgt å bli mishandlet sammen med Guds folk og byttet ut rikdommen i Egypt for å utholde fornærmelsene som var forbundet med Kristus, fordi han mente Kristi belønning var større enn noe Egypt kunne tilby.

Hva er noen av de kampene du har hatt på grunn av din tro? Hva har du måttet gi avkall på? Hvorfor er lønnen verdt det, selv om du ikke kan se det nå?

RAHAB OG DE ANDRE

Les Hebr 11,31 og Jos 2,9–11. Hvorfor er Rahab, en hedensk prostituert, med i en tekst med hellige bibelske personligheter?

Rahab er nok den vi minst venter å finne i Hebr 11. Hun er den ene av to kvinner som er nevnt ved navn. Hun er den tiende på listen, de første er Israels forfedre og patriarker, og hver av dem ble ansett som rettferdige. Når vi kommer til henne, ser vi at hun ikke bare er kvinne, men også ikke-jøde og prostituert.

Det mest forbløffende er at hun også er kapitlets tematiske senter og klimaks. Listen er organisert på en unik måte. Hver oppføring begynner med gjentatt bruk av uttrykket «ved tro.» Det grunnleggende mønsteret er: «Ved tro gjorde x y» eller «Ved tro skjedde y med x.» Dette mønsteret gjentas og øker forventningen hos leseren om å høre det hele kulminere i at «ved tro førte Josva folket inn i det lovede land.»

Men det står ikke slik. Josva blir forbigått i taushet, og den prostituerte tar hans plass. Etter at Rahab er nevnt, er det en brå slutt på det gjentatte mønsteret med «og hva skal jeg ellers nevne?» (Hebr 11,32). Så lister Paulus hurtig opp noen navn og hendelser som han ikke forklarer i detalj.

Rahabs gjerning i tro var at hun hørte, trodde og adlød selv om hun ikke så. Hun så ikke plagene i Egypt eller utfrielsen i Rødehavet, heller ikke vannet som strømmet fra klippen eller brødet fra himmelen, men likevel trodde hun. Hun var et godt eksempel for leserne av Hebreerbrevet, som ikke hadde hørt Jesus forkynne eller sett ham gjøre et mirakel, og for oss også, som heller ikke har sett noe av dette.

“Rahab var en prostituert som bodde på Jerikos mur. Hun skjulte de to israelitiske spionene som ble sendt for å undersøke forsvaret av byen. På grunn av hennes godhet mot dem, og hennes bekjennelse av tro på Gud, lovet spionene at Rahab og hennes familie ville få beholde livet når Jeriko ble angrepet.» – Innledning om Rahab i *Daughters of God*, side 35.

Paulus fortsetter så (Hebr 11,35–38) med en liste over de vanskelighetene mange møtte. Uttrykket «avslø å bli kjøpt fri» (11,35) viser at de kunne ha unnsuppet, men valgte ikke å gjøre det fordi de hadde blikket festet på Guds belønning.

Vi har ikke sett noen av disse tingene (skapelsen, utfrielsen fra Egypt, korsfættelsen), men hvorfor har vi god grunn til å tro at de gjorde det?

JESUS, TROENS OPPHAVSMANN OG FULLENDER

Les Hebr 12,1–3. Hva ber disse versene oss om å gjøre?

Høydepunktet i utlegningen om tro kommer med Jesus (Hebr 12). Paulus begynte brevet med Jesus, som er «han som skal komme», og «han skal ikke drøye» (10,37), og han avslutter med Jesus, troens «fullender» (12,2). Det at Jesus er «troens opphavsmann og fullender», betyr at han er den som gjør troen mulig og er eksemplet der et liv i troen er fullkomment legemliggjort. Med Jesus har troen nådd sitt fullkomne uttrykk.

Jesus er «opphavsmannen» (eller «grunnleggeren» eller «pioneren») til vår tro på minst tre måter.

For det første er han den eneste som har fullført løpet fullt ut. De andre som ble nevnt i forrige kapittel, har ikke nådd målet (11,39-40). Men Jesus har gått inn til Guds hvile i himmelen og sitter ved Faderens høyre hånd. Sammen med disse andre skal vi regjere med Jesus i himmelen (Åp 20,4).

For det andre er det Jesu fullkomne liv som har gjort det mulig for disse andre å løpe sitt løp (10,5–14). Hvis Jesus ikke hadde kommet, ville de ha løpt forgjeves.

For det tredje er Jesus grunnen til at vi har tro. Som ett med Gud viste han oss Guds trofasthet. Gud ga aldri opp å redde oss, og det er derfor vi til slutt når frem til lønnen hvis vi ikke gir opp. Jesus løp med tålmodighet og forble trofast, også når vi var troløse (2 Tim 2,13). Vår tro er bare en respons på hans trofasthet.

Jesus er troens «fullender» fordi han gir et fullkomment eksempel på troens løp. Hvordan løp han? Han la til side alt for oss (Fil 2,5–8). Han syndet aldri. Jesus hadde blikket festet på lønnen, som var gleden over å se menneskeslekten frelst ved hans nåde. Så, han utholdt misforståelser og mishandling. Han brydde seg ikke om skammen på korset (Hebr 12,2.3).

Nå er det vår tur til å løpe. I egen kraft kan vi aldri utrette det Jesus gjorde, men vi har hans fullkomne eksempel, og ved å tro på ham og å ha blikket festet på ham (som de andre før oss), går vi frem i tro og tillit til hans løfter om en stor belønning.

TIL ETTERTANKE

«Ved tro ble du Kristi eiendom, og ved tro skal du vokse i ham, ved å gi og ta imot. Du må gi alt: ditt hjerte, din vilje og din tjeneste. Du må overgi deg til ham for å lyde alle hans bud. Og du må ta imot alt, du må ta imot Kristus, som er kilden til alt godt. Han vil være din styrke, din rettferdighet, din evige hjelper, og gi deg kraft til å lyde.» – *Veien til Kristus*, side 81 [SC 70].

«Gud oppfordrer oss aldri til å tro uten at han samtidig gir oss tilstrekkelige beviser som grunnlag å bygge vår tro på. Både hans eksistens, hans karakter, og troverdigheten av hans ord blir stadfestet av vitnesbyrd som vi kan fatte, og disse vitnesbyrd er til stede i overflod. Men på den andre siden har Gud aldri fjernet muligheten for tvil. Vår tro må hvile på vitnesbyrd, ikke på synlige beviser. De som gjerne vil tvile, får anledning til det, mens de som virkelig ønsker å kjenne sannheten, vil finne rikelige vitnesbyrd å bygge sin tro på.

Det er umulig for dødelige mennesker å trenge helt til bunns i Den eviges karakter og gjerninger. Selv for den skarpeste tenker og for det mest opplyste menneske vil det guddommelige stadig være uutgrunnelig. 'Kan du lodde dybdene i Gud eller finne noen grense for Den Allmektiges storhet? Den er høyere enn himmelen - hva kan du gjøre? og dypere enn dødsriket – hva vet du?' (Job 11,7.8).» – *Veien til Kristus*, side 125-126 [SC 105]

Spørsmål til drøftelse

1. En lærd tidlig kristen skrev en gang: *Credo ut intelligam*, latinsk for «Jeg tror slik at jeg kan forstå.» Hebr 11,3 sier: «I tro forstår vi». Hva er sammenhengen mellom tro og forstand? Hvorfor kommer troen ofte før forstanden? Det vil si: Hvorfor må vi noen ganger først ta skrittet i tro på det vi ikke forstår, iallfall ikke til å begynne med, for senere å forstå mer?
2. Det greske ordet *pistis* betyr både «tro» og «trofasthet.» Hvorfor er begge betydningene viktige når vi skal forstå hva det er å leve «ved tro»? Hvordan viste menneskene i Hebr 11 sin tro ved sin trofasthet? Hvordan kan vi gjøre det samme?
3. Tro er en gave fra Gud (Rom 12,3), men hvilken rolle spiller vi når det gjelder å motta gaven og holde den ved like?

12. mars

Å TILGI MOR, DEL 1

Charmaine Ku (38) Thailand

Da jeg overga meg til Jesus, minnet Den hellige ånd meg om en mangeårig synd som var brudd på budet om å hedre far og mor.

Problemet startet da jeg var sammen med en ikke-kristen mann hjemme i Malaysia. Mor la ikke skjul på at hun ikke kunne fordra ham. Hun rullet med øynene når hun så ham. Det skapte åtte års gnisninger mellom oss.

Jeg tok aldri hensyn til mors mening og nøt å gjøre livet surt for henne. Til slutt ville jeg ikke være sammen med henne.

Jeg ba Gud om hjelp til å holde det femte bud, men mislyktes i to år. Jeg ba om morgenen, men så fort jeg gikk ut av rommet, ble jeg sint. Hun irriterte meg.

I to måneder snakket jeg ikke til henne. Når hun prøvde å snakke til meg, ignorerte jeg henne. Det så ikke ut til at jeg kunne tilgi henne. Jeg ba enda mer.

Gud svarte meg med Bibelen. En dag leste jeg Matt 6,14-15: « For dersom dere tilgir menneskene de misgjerningene de har gjort, skal også deres himmelske Far tilgi dere. Men dersom dere ikke tilgir menneskene, skal heller ikke deres Far tilgi de misgjerningene dere har gjort.»

Jeg skjønnte at jeg klynget meg til en farlig synd. Jeg måtte lære å tilgi henne, men jeg fikk meg ikke til å ydmyke meg så jeg kunne godta henne og tilgi henne.

Gud hjalp meg så jeg begynte å snakke til henne igjen. Men samtalen var kjærlighetsløs og utålmodig.

Jeg ba om at Den hellige ånd måtte forandre meg, men hvis det ikke var mulig, at han ville forandre mor. Jeg ble sikker på at Gud ønsket å forandre meg. Men hvordan?

I dag er Charmaine førskolelærer på adventistenes misjonsskole i Korat i Thailand. Før hun begynte der, klarte hun endelig å slutte fred med sin mor.

Takk for gavene for tre år siden, som gjorde det mulig for Charmaines skole i Korat å utvide til videregående skole og bygge klasserom og andre bygninger på et nytt stykke land.

Last ned bilder på FB: bit.ly/fb-mq.

Motta et urokkelig rike

Bakgrunnsstoff

Hebr 12,18–29; 2 Mos 32,32; Dan 7,9.10.13–22; Hag 2,6–9.20–22; Sal 15,5; 16,8; Hebr 13,15.16.

Minnevers

Derfor: Siden vi får et urokkelig rike, så la oss være takknemlige og med takk gjøre vår tjeneste i guds frykt og ærefrykt, til glede for Gud (Hebr 12,28).

Hebr 12,18–29 er brevets klimaks og oppsummerer hovedtanken ved å gjenta det brevet begynte med: Gud har talt til oss i sin Sønn, og vi må følge godt med (1,1.2; 12,25). Beskrivelsen av Jesus i 12,22–24 understreker brevets påstander om ham: Han er mellommann for den nye pakt, og hans blod betyr frelse for de troende. Hans preste- og kongetjeneste på våre vegne er grunn til feiring for de himmelske skarer. Og 12,25–29 inneholder den siste store formaningen: Guds dom kommer. Den vil bety ødeleggelse for hans fiender, men rettferdiggjørelse og et rike for hans folk (12,28.29)

Avslutningen bekrefter betydningen av det Jesus gjorde på korset og viser de troende hen til fullbyrdelsen av hans seier ved hans annet komme. Paulus brukte bilder fra Dan 7 for å minne leserne om at Jesus har mottatt et rike fra Gud, dommeren (Dan 7,9–14), og skal dele riket med de troende, «Den høyestes hellige», som skal eie det for evig og alltid (Dan 7,18).

DERE HAR KOMMET TIL FJELLET SION

Les Hebr 12,22–24. Hva beskriver Paulus her?

Hebreerbrevet bekrefter at vi har kommet til Sion-fjellet og deltar i en stor feiring. «Nei, dere er kommet til fjellet Sion, til den levende Guds by, det himmelske Jerusalem, til ti tusener av engler, til en høytidsfeiring» (12,22). Vi har kommet i tro på ham som er vår representant, Jesus. I denne feiringen finner vi et utall av engler, Gud selv og Jesus, som er sentrum for feiringen. Vi kommer som en del av «forsamlingen av de førstefødte som er oppskrevet i himmelen» (12,23). Navnene våre står i himmelens bøker, hvor Guds bekjennende folk er oppført (2 Mos 32,32; Sal 56,9; Dan 12,1; Mal 3,16; Luk 10,20; Åp 13,8; Åp 17,8).

Vi er de «førstefødte» fordi vi har del i arven til den førstefødte fremfor noen, Jesus (Hebr 1,6). Derfor har vi ikke kommet som gjester, men som borgere (*se også Fil 3,20*). Vi blir også beskrevet som «åndene av de rettfærdige som har nådd fullendelsen» (Hebr 12,23). Dette uttrykket er et bilde der en del av vår natur står for helheten. Det er analogt med uttrykket «åndenes Far» (Hebr 12,9), som viser til Gud som Far til alle oss mennesker som har en åndelig natur.

Den festlige sammenkomsten feirer innvielsen av Jesus som konge, hans prestetjeneste og begynnelsen på den nye pakt. I Hebreerbrevet er Sion-fjellet stedet der alle disse hendelsene finner sted. Tre av salmene i Hebr 1,5–14 beskriver Sønnens kroning og har Sion-fjellet som stedet der det skjedde (Sal 2,6,7; Sal 110,1,2; Sal 102,22–28).

Sion-fjellet er også stedet der Sønnen ble utnevnt til «prest for alltid» (Hebr 5,6), et sitat fra Sal 110,4. Ifølge denne salmen skjer også utnevnelsen av Sønnen til øversteprest på Sion-fjellet (vers 2). Endelig slår Hebreerbrevet fast at innvielsen av Jesu prestedømme også markerer innvielsen av den nye pakt (7,11–22). Dermed er Sion-fjellet også stedet der den nye pakt ble ratifisert. Hebr 12,22–24 beskriver da den festlige sammenkomsten i himmelen etter Jesu himmelfart.

Hvordan kan vi rent praktisk (i vårt liv og vår tilbedelse) feire at Jesus er en virkelighet, hans prestetjeneste og den nye pakt? Hvorfor er det trosbekreftende å glede seg over denne store sannheten?

DERE ER KOMMET TIL EN DOMMER SOM ER ALLES GUD

Les Hebr 12,23. Hvorfor blir Gud beskrevet som en dommer hvis dette er en feiring? Hvordan kan en dommer være grunn til feiring? Les også Dan 7,9.10.13–22.

Feiringen i Hebr 12,22–24 viser til en fremtidig dom. Gud leder rettssaken, bøker blir åpnet, og resultatet av denne dommen er at Guds folk mottar riket (12,28).

Scenen minner om den store dommen før Jesu gjenkomst (Dan 7), som skildrer en domsscene der Gud, «den gamle av dager» (7,9), sitter på en trone av ild og er omgitt av «titusener på titusener» engler. Bøker blir åpnet, og dommen avgjøres til fordel for «Den høyestes hellige», som da «tok over riket» (7,22).

Tilsvarende beskriver Hebr 12,22–29 en domsscene på Sion-fjellet, det himmelske Jerusalem, hvor dommeren som er «alles Gud», er omgitt av «ti tusener av engler» Scenen preges også av ild (12,29). Den inkluderer bøker fordi de hellige er «oppskrevet» i dem (12,23), noe som innebærer en positiv dom for de hellige.

Jesus står i sentrum for scenen (12,24). Han ble skildret som Menneskesønnen i Hebr 2 og ble «kronet med herlighet og ære» etter å ha smakt «døden» på våre vegne (2,9). Ifølge 2,10 led «menneskesønnen» (se 2,6) slik at han kunne «føre mange barn til herlighet», det vil si for at troende også kunne bli «kronet med herlighet og ære». «Sønnen» har nå ført de troende inn i Sion, det himmelske Jerusalem i kraft av den nye pakt (12,22–24), der de blir lovet et rike (12,28).

Denne dommen er altså virkelig godt nytt for troende fordi det er en dom som går i deres favør. De blir frikjent. Det er en dom som beseirer motstanderen, dragen, som står bak de dyrene som har forfulgt de troende tidligere (Dan 7) og vil gjøre det i fremtiden (Åp 13).

Hvordan hjelper det vi studerte i dag oss å forstå at Guds dom omtalt i de tre englebudskapene er «godt nytt» for vår tid (Åp 14,6.7; sammenlign med 5 Mos 32,36; 1 Krøn 16,33–35)?

RISTE HIMMELEN OG JORDEN

Etter å ha beskrevet den festlige samlingen i himmelen, advarer Paulus leserne om at de må ta hensyn til Guds røst, for «enda en gang vil jeg riste ikke bare jorden, men også himmelen» (Hebr 12,26). Paulus sier at selv om Jesus er innsatt på tronen i himmelen, er ikke frelsen fullbyrdet. Vi må være oppmerksomme, fordi det står igjen en viktig begivenhet.

Sammenlign Hag 2,6–9.20–22; Sal 96,9.10; 99,1 og Hebr 12,26.27. Hvorfor skal Gud riste himmelen og jorden? Hva betyr det?

I GT var jordskjelv et vanlig bilde på at Gud er nær og kommer for å utfri sitt folk. Da Debora og Barak kjempet mot Sisera, kjempet Gud for dem fra himmelen (Dom 5,20). Dette blir beskrevet som et kraftig jordskjelv som rister jorden og fjellene på grunn av Guds nærvær (Dom 5,4.5). Vi finner det samme bildet i hele GT når Gud kommer for å utfri de undertrykte (Sal 68,8,9; 60,4; 77,18.19). Dermed ble ristingen et signal om Guds dom idet han hevder sin myndighet over jordens folk. Profetene forutsa at dette ville skje på Herrens dag (Jes 13,13; 24,18-23).

For Hebreerbrevet betyr «risting» av himmel og jord at Guds fiender ødelegges. Dette var det Gud lovet ved Jesu kroning. «Sett deg ved min høyre hånd til jeg får lagt dine fiender som skammel for dine føtter» (1,13). Dermed har Jesus beseiret fienden (2,14–16) og blitt innsatt (1,5–14), skjønt fiendene ennå ikke er ødelagt (10,11–14; 1 Kor 15,23–25).

Men Gud vil tilintetgjøre disse fiendene når han rister himmelen og jorden. Ryselsen av himmelen og jorden betyr altså at de jordiske maktene som forfølger Guds folk, blir knust, og enda viktigere: de onde kreftene (Satan og hans engler) som står bak de jordiske maktene og kontrollerer dem, blir også knust.

Hvorfor er løftet om at rettferdighet en dag skal skje, og at det onde, som har vært så utbredt i vår verden, en dag vil bli ødelagt, så fullt av håp, spesielt for dem som har lidd direkte under ondskapen?

ET UROKKELIG RIKE

Gud har kunngjort at han vil «riste» himmelen og jorden, noe som betyr at han vil ødelegge fiendtlige folk. Men det er noen ting som ikke skal rystes, og som ikke vil bli ødelagt.

Sammenlign Sal 15,5; 16,8; 21,8; 62,3; 112,6 og Hebr 12,27. Hvilke ting blir ikke rystet?

Mange moderne oversettelser av Hebr 12,27 antyder at ristingen av himmel og jord betyr at de vil bli fjernet og bli borte for alltid.

Men Bibelen sier at Gud vil skape nye himler og en ny jord (Jes 65,17; Åp 21,1–4), og vi vil bli reist opp og få en ny kropp (1 Tess 4,13–17; Fil 3,20) her på jorden. Dermed innebærer «risting» rensing og fornyelse av skapelsen, ikke full utradering. Det som er her, vil bli skapt på ny, og der skal de frelste bo.

Men det er visse ting som hverken vil eller kan bli rystet. Deriblant de rettferdige. De blir ikke ristet fordi de stoler på Gud. Skaperen bevarer dem og garanterer at de overlever.

Legg merke til at i Hebreerbrevet forbindes det varige og stabile med Jesus. Hebr 1,10–12 sier om ham: «Du, Herre, grunnla jorden i begynnelsen, og himmelen er et verk av dine hender. De skal gå til grunne, men du består. De skal alle eldes som klær. Du ruller dem sammen som en kappe, de skiftes ut som klær. Men du er den samme, dine år tar aldri slutt.» Hebreerbrevet sier også at Jesu prestedømme varer evig (7,3.24), det samme gjelder de frelstes arv (10,34). I den endelige dommen er det de som er «i Jesus» som ikke skal ristes (Sal 46,6).

Hebr 12,28 sier også at vi skal få «et urokkelig rike». Det er et ekko av Dan 7,18, som sier at de hellige skal «motta kongeriket og beholde det til evig tid». Dette er riket som aldri «skal gå til grunne» (Dan 2,44). Det tilhører Sønnen, men han vil dele det med oss. Åp 20,4 sier at vi sammen med ham vil dømme ondskapens makter som forfulgte oss (1 Kor 6,3).

Hvor godt klarer du deg nå, når det gjelder å bli rystet? Hvis ikke så bra: Hva kan du gjøre for å få hjelp med dette? (se Ef 4,14).

LA OSS VÆRE TAKKNEMLIGE

Hebreerbrevet avslutter dette avsnittet med å påpeke at den riktige responsen på alt det Gud har gjort for oss, er å vise vår takknemlighet ved å tilbe ham.

Sammenlign Hebr 12,28 og 13,15.16. Hvordan gir vi Gud en akseptabel tilbedelse?

Under den gamle pakt viste folk sin omvendelse og takknemlighet ved å ofre dyr, men disse ofringene skulle bare være et tegn på tilbederens takknemlighet og omvendelse. Derfor gjorde Gud det klart i Salmene og gjennom profetene at det som virkelig gjorde ham glad, ikke var dyrenes blod, men tilbedernes takknemlighet, gode gjerninger og rettferdighet (Sal 50,7–23; Jes 1,11–17).

Paulus ber oss om å tilbe Gud i telthelligdommen i himmelen ved å ofre lovprisning, bekjennelse, takk og gode gjerninger, som er sann tilbedelse og gleder ham. Vi ofrer dette på jorden, men det tas imot av Gud i himmelen. Oppfordringen favner alle de oppfordringene som forfatteren har kommet med om å bekjenne Jesu navn (3,1; 4,14; 10,23) og hans formaninger om at vi skal fortsette å gjøre gode gjerninger (6,10–12; 13,1.2.16).

Paulus' oppfordring til leserne om å gjøre vår tjeneste til glede for Gud (12,28) innebærer at de troende nå er et folk av prester som er blitt helliggjort gjennom Jesu offer (10,10–14.19–23). Dette oppfyller Guds opprinnelige hensikt med Israel, at de ville være et folk av prester som skulle forkynne de gode nyhetene om frelse for verden (2 Mos 19,4–6; 1 Pet 2,9.10; Åp 1,6; 5,10).

Hebr 13,1–6 beskriver i praksis hva det vil si å gjøre godt og dele det vi har. Det betyr å vise søskenkjærighet slik Jesus viste oss søskenkjærighet (2,11.12). Det betyr å være gjestfri, å besøke dem som sitter i fengsel eller har blitt mishandlet (13,3) og å avvise hor og begjær.

Hvorfor er det viktig med gode gjerninger og å gi av det vi har som en del av tilbedelsen? Og hvordan kan våre åndelige offer til Gud bli fordervet (Jes 1,11–17)?

TIL ETTERTANKE

«I tusenårsperioden mellom den første og den annen oppstandelse foregår dommen over de gudløse. Apostelen Paulus viser at denne dommen finner sted etter Kristi gjenkomst. 'Døm derfor ikke før tiden, før Herren kommer. Han skal bringe fram i lyset det som er skjult i mørket, og avsløre alt det menneskene har hatt i sinne.'

1 Kor 4,5. Daniel sier at da den gamle av dager kom, 'fikk Den høyestes hellige sin rett'. Dan 7,22. I denne tiden skal de rettferdige være konger og prester for Gud. Johannes skriver i Åpenbaringsboken: 'Jeg så troner, og noen satte seg på dem, og de fikk makt til å holde dom.' 'De skal være Guds og Kristi prester og herske med ham i tusen år.' Åp 20,4.6. Det er i denne tiden «de hellige skal dømme verden», som Paulus forutsa 1 Kor 6,2. Sammen med Kristus skal de dømme de gudløse. Deres liv blir vurdert på grunnlag av Guds ord, og de får igjen for det de har gjort i sitt liv. Så blir straffen tilmålt og skrevet ved deres navn i dødens bok.

Kristus og hans folk skal også dømme Satan og de onde englene. Om dette skriver Paulus: 'Vet dere ikke at vi skal dømme engler?' Judas omtaler 'de engler som ikke tok vare på sitt høye verv, men forlot sin egen bolig, dem holder han bundet i mørke med evige lenker til dommen på den store dag'. Jud 6.» – *Alfa og Omega*, bind 8, side 158 [GC 660, 661].

Spørsmål til drøftelse

1. Hva sier de helliges deltakelse i de ugudeliges dom (1 Kor 6,3; Jud 6) om Gud, og hvor åpen han vil være med oss når han viser oss sin godhet og rettferdighet i sin håndtering av synd og ondskap?
2. Les 2 Mos 32,32; Sal 56,9; 69,29; 139,16; Jes 4,3; Dan 12,1; Mal 3,16; Luk 10,20; Åp 13,8 og 17,8. Dette er henvisninger til Guds bøker i himmelen. Hva står i disse bøkene? Hvorfor er det viktig at Gud holder oversikt over tårene våre (Sal 56,9)? Hvis Gud vet alt, hva er da poenget med slike bøker?
3. Hvorfor er det viktig at Hebreerbrevet runder av brevets argument med å vise til løftene i Dan 7? Hvorfor er disse koblingene viktige i sammenheng med Jesu tjeneste i himmelen? Hva lærer Daniel 7 om slutten på alt som er jordisk og syndig?

19. mars

Å TILGI MOR, DEL 2

Charmaine Ku (38) Thailand

Fra forrige gang: Charmaine overga seg til Jesus i Malaysia og skjønte at hun skulle ære sin mor slik det femte bud sa. Men hvordan?

Jeg ba i to år om denne synden. «Gjør noe, Gud,» sa jeg. Mine to yngre søsken kom hjem til en familiesammenkomst sent i 2018. Lillebror kom fra Thailand. Han la merke til min strid med mor og skrev et brev som han la i andaktsboken min. Jeg fant det dagen etter at han reiste. Han skrev:

«Jeg takker Gud for at du har lært mange sannheter og fått et nytt liv. Jeg er stolt av deg og ser opp til deg. Etter bønn og tanker om min egen ufullkommenhet klarte jeg å finne mot til å skrive noe om ditt forhold til mor.

Mor er ufullkommen, hun kan være urimelig og går oss på nervene. Men hun er den moren en fullkommen Gud ga oss og som vi skal elske og vise respekt. Hun har sine feil, men hun har omsorg for oss. Vi vil kanskje aldri lære å forstå helt ut hvorfor hun gjør som hun gjør. Jeg er redd din impulsivitet mot henne kan være urimelig og viser utålmodighet, ego og stolthet. Dette kan bli en snublestein for dine omgivelser når de ser hvordan du behandler mor og snakker om henne.

Jeg skriver med et tungt hjerte for å irectesette en søster jeg elsker. Det er kanskje ikke så godt skrevet, men jeg ber at Den hellige ånd må tale til deg og gi deg forsonlighetens ånd. Med kjærlighet og bønn fra din lillebror.»

Jeg gråt i en time da jeg hadde lest brevet. Jeg ba Gud om tilgivelse og takket for at han hadde talt gjennom lillebror. Seks dager senere fløy jeg til det vestlige Malaysia til en bibelskole. Mor kjørte meg til flyplassen, og jeg ga henne en stor klem, den første på over ti år. Et halvt år senere flyttet jeg til Thailand og begynte som førskolelærer ved misjonsskolen i Korat.

Folk ville neppe ha klandret meg om jeg hadde dratt uten å gjøre opp med mor. Men Gud ville ikke la meg leve lenger med dette. Han gjorde et mirakel, slik at denne synden var helt ute av mitt liv før jeg flyttet til Thailand.

Takk for gavene for tre år siden som gjorde det mulig for Charmaines skole i Korat å utvide til videregående skole og bygge klasserom og andre bygninger på et nytt stykke land. Takk for at dere ber for barna og for Charmaine og de andre lærerne.

Last ned bilder på FB: bit.ly/fb-mq.

Hold søskenkjærligheten levende

Bakgrunnsstoff

Hebr 13; Rom 12,13; Ef 5,3–5; 1 Pet 5,1–4; Hebr 2,9; 4,16; Gal 2,20.

Minnevers

Hold søskenkjærligheten levende (Hebr 13,1).

Hebr 13 inneholder en avsluttende formaning: «Hold søskenkjærligheten levende» (13,1). I hele brevet har han sagt at vi tilhører kongens hus – øverstepresten Jesus, hans brødre og søstre. For forfatteren er ikke leserne bare en gruppe enkeltpersoner som arbeider på sin frelse hver for seg, men en familie, eller husholdning, som blir frelst sammen. Paulus har beskrevet Jesu verk for oss som «søskenkjærlighet»: «Derfor skammer ikke Sønnen seg over å kalle dem søsken» (2,11). Derfor skulle de troende gjøre det for hverandre som Jesus gjorde for dem.

I hele brevet innebærer søskenkjærlighet å «oppmuntre hverandre» slik at ingen går bort fra Guds nåde (3,13; 10,24.25; 12,15–17). I kapittel 13 innebærer det så mangt: gjestfrihet (13,2), besøke og støtte fanger og dem som har blitt mishandlet (13,3), ære ekteskap (13,4), unngå begjær (13,5.6), huske og lyde menighetens ledere (13,7–17) og be for forfatteren (13,18.19).

OMSORG FOR GUDS FOLK

Les Hebr 13,1,2; Rom 12,13; 1Tim 3,2; Tit 1,8 og 1 Pet 4,9. Hvilken rolle spilte gjestfriheten i den første menighet?

Kristendommen var en omvandrende bevegelse som ofte var avhengig av både troende og ikke-troendes gjestfrihet. Beskjeden om ikke å glemme å vise gjestfrihet, innebærer nok ikke bare at folk glemte å tenke på å ta imot noen, men om at de gjør seg skyldig i forsettlig forsømmelse.

Paulus tenker ikke bare på gjestfrihet mot trosfeller. Han minner leserne om at ved å ta imot fremmede, har noen hatt engler som gjester uten å vite det (13,2). Da tenkte han nok på da de tre kom til Abraham og Sara (1 Mos 18,2–15). Å vise gjestfrihet innebærer å dele eiendeler med en annen person og lide med andre. Det var dette Jesus gjorde for oss (2,10–18).

Søskenkjærighet til mennesker i fengsel besto ikke bare i å huske fangene i sine bønner, men også i å gi dem materiell og følelsesmessig støtte. Det var fare for at fanger kunne bli forsømt. De som ga materiell og følelsesmessig støtte til dem samfunnet hadde fordømt, identifiserte seg med dem. De ble på et vis deres «partnere» og utsatte seg for samfunnets mishag (10,32–34).

Paulus' formaning bruker bilder og språk for å oppmuntre leserne når det gjelder fanger. For det første minnes forfatteren lesernes tidligere støtte til fengslede trossøsken. De hadde gjort felles sak med dem som ble «hånt og plaget for øynene på folk» (10,33). For det andre gjenspeiler «mishandlet» Moses' eksempel, som heller ville «lide vondt sammen med Guds folk enn å nyte synden en kort tid» (11,25). Til slutt tar Paulus opp idealet søskenkjærighet. Han minner leserne om å huske dem som blir mishandlet, «som om det gjaldt deres egen kropp» (13,3). De er også mennesker og bør behandle andre som de ville ønske å bli behandlet hvis *de* var i fengsel. Så folket skulle hjelpe fanger med materiell og emosjonell støtte og vise dem at de ikke var forlatt.

Hva mer kan vi gjøre for dem som er i fengsel, menighetsmedlemmer og andre?

BEGJÆR OG SEKSUELL UMORAL

Les Hebr 13,4.5; Luk 16,10–18; 1 Kor 5,1; Ef 5,3–5 og Kol 3,5. Hvilke to onder er omtalt?

Paulus advarer leserne mot seksuell umoral og grådighet, for dette var to store trusler mot søskenkjærlighet. Forfatterne av NT og de gamle moralfilosofene så en sammenheng mellom dem.

Paulus' kall om å ære ekteskapet innebar at man unngikk alt som forringet det. Dette betød å avstå både fra brudd på ekteskapsløftet og fra urettmessige skilsmisser (se også Matt 19,9). Formaningene om å «la ektesengen bevares ren» handler om å unngå å vanhellige ekteskapet med seksuelle forhold utenfor ekteskapet. I NT oppfatter uttrykket «hor» alle former for seksuell umoral (1 Kor 5,9–11; 6,9.10; Ef 5,5; 1 Tim 1,9.10; Åp 21,8; 22,15). Det gresk-romerske samfunnet hadde en slapp holdning til seksualetikk. Man tillot at menn hadde utenomekteskapelige forhold bare de var diskre. Paulus advarer imidlertid om at Gud vil dømme ekteskapsbrytere. De troende skal ikke la samfunnets normer bestemme deres etiske standard.

«Kjærlighet til penger» var en av de helt store lastene i den gresk-romerske verden. I et annet brev skrev Paulus at «kjærlighet til penger» er en kilde til alt ondt (1 Tim 6,10).

Motstand mot denne lasten er en holdning Paulus oppmuntrer til i flere brev. Først bør de være «fornøyde» med det de har (også 2 Kor 9,8; Fil 4,11.12). Videre bør en kristen tro og tilegne seg Guds løfte om at han «svikter deg ikke og forlater deg ikke» (Hebr 13,5). Gud ga dette løftet til sitt folk ved flere anledninger, og det gjelder for oss i dag (1 Mos 28,15; 5 Mos 31,6.8; Jos 1,5; 1 Krøn 28,20). Så de troende oppmuntres til å svare på Guds løfte med ordene i Sal 118,6: «Herren er med meg, jeg frykter ikke. Hva kan mennesker gjøre meg?» Henvisningen til Sal 118 passer her fordi salmisten uttrykte tillit til Gud til tross for lidelsen som ikke-troende påførte ham.

Hvordan undergraver dagens samfunn seksuell renhet og stimulerer menneskers kjærlighet til penger på samme tid? Hvordan kan vi i praksis forsvare oss bedre mot disse to lastene?

IKKE GLEM LEDERNE DERES

Les Hebr 13,7–17. Hvordan bør forholdet til våre ledere være?

Hebr 13,7–17 inneholder en formaning om å respektere og adlyde menighetens ledere. Det begynner med en oppfordring til ikke å glemme fortidens ledere som talte Guds ord til dem, og det avsluttes med et kall om å «adlyde» dagens ledere (13,17). Tidligere ledere er mest sannsynlig dem som først forkynte ordet og grunnla menigheten. Kallet om å huske dem, gjelder ikke bare en mental erindring eller en ytre hyllest til deres ære. Paulus forklarer at de skal huske dem ved å tenke over resultatet av deres oppførsel og etterligne deres tro.

For Paulus er etterligning den største markering av ihukommelse og takk. Slik har han føyd stifterne av menigheten til listen over troshelter som de troende bør tenke på. Denne listen omfatter trosheltene i Hebr 11 og Jesus, det beste eksemplet på tro, i Hebr 12. Forfatteren sier videre at Jesus er «i går og i dag den samme, ja, til evig tid» (13,8). Han står i skarp kontrast til falske lærere som endrer seg med tiden og lærer «alle slags fremmede lærdommer» (13,9).

Oppfordringen om å minnes lederne (Hebr 13,7) blir gjentatt i sterkere ordelag på slutten av avsnittet. De troende blir bedt om å adlyde dem fordi de passer på deres sjeler. Lederne blir beskrevet som pastorer som har ansvaret for menighetens åndelige ve og vel, og som skal gjøre rede for Gud for deres åndelige tilstand (se også 1 Pet 5,1–4; 1 Kor 3,10–15). Denne tanken bør gjelde alle våre menighetsledere.

Sammenhengen antyder også at lederne er underhyrder som tjener under Jesus, «den store hyrden for sauene» (13,20). Kombinasjonen omsorg og trofasthet fra ledernes side og lydighet eller tillit fra medlemmenes side vil føre til glede. Dette kan bety at lederne kan tjene menigheten med «glede», eller at de vil omtale menigheten for Gud med glede og ikke med sorg.

Hva kan dere gjøre for å styrke eller bedre forholdet mellom leder og menighet hos dere og over hele verden?

PASS DERE FOR FREMMEDE LÆRDOMMER

Sammenlign Hebr 13,9; 2,9; 4,16 og 6,19.20. Hvor er nåde å få? Hvordan styrkes vårt hjerte?

Forholdet mellom falsk lære og mat, som ble berørt i Hebr 13,9, viser neppe til skillet mellom ren og uren mat.

Hvorfor?

For det første synes ikke Paulus å være opptatt av dette spørsmålet i Hebreerbrevet. Vi vet fra Apg 15 at den første kristne menighet bekreftet både at de troende blir frelst av nåde (Apg 15,7–11) og at de skulle fortsette å overholde visse matforskrifter (Apg 15,19.20). Skillet mellom ren og uren mat og andre bibelske forskrifter er ikke imot nåden. Ja, Paulus sier at den nye pakt har lagt loven i hjertet (Hebr 8,10–12). Det forfatteren imidlertid gjør helt klart, er at dyrefringing og den levittiske preste-tjenesten i helligdommen er erstattet av Jesu offer og preste-tjeneste (8,4.5; 10,1–18).

For det andre antyder sammenhengen at Paulus kritiserer leserne, ikke fordi de avstår fra visse matvarer, men fordi de inntar dem i håp om å få nåde eller fortjeneste (13,9). Han advarer trolig mot å delta i jødiske rituelle eller kultiske måltider som ble feiret som en forlengelse av dyrefringene i templet og som skulle gi åndelige fordeler, eller nåde. Men nåde formidles ikke gjennom slike måltider. Nåden kommer bare gjennom Jesu Kristi offer og preste-tjeneste. De troende «har et alter» (13,10), Kristi kors, som de kan spise av (Joh 6,47–58).

I Hebreerbrevet kommer «nåde» fra Guds trone (4,16). Denne nåden formidles av Kristus og er et «trygt og fast anker for sjelen» som er festet til Guds trone (6,19.20; sammenlign med 4,16). Det er denne nåden vi mottar gjennom Kristi offer, som gir stabilitet og trovisshet. Når hjertet har blitt «styrket» på denne måten, vil det ikke bli revet med «av alle slags fremmede lærdommer» (13,9), og det «driver» heller ikke bort fra Gud (2,1).

Stol på Kristi fullbrakte offer. Så hvorfor er tanken om at vi kan tilføye noe til dette offeret i strid med evangeliet og den nåden som er i Jesus?

GÅ TIL JESUS UTENFOR LEIREN

Sammenlign Hebr 13,10–14; Mark 8,34; Matt 10,38; Luk 14,27 og Gal 2,20. Hva vil det si å gå til Jesus utenfor leiren?

Stedet utenfor porten var det mest urene av hele leiren. Offerdyrenes skrotter ble brent der (3 Mos 4,12). Spedalske ble også holdt utenfor leiren (3 Mos 13,46), og spottere og andre kriminelle ble henrettet der (3 Mos 24,10–16.23; 1 Kong 21,13; Apg 7,58). Disse forskriftene forutsatte at Guds nærvær var inne i leiren. Alt som var urent, ble kastet utenfor fordi Gud ikke ville se noe «urent» eller «usømmelig» i den (4 Mos 5,3; 5 Mos 23,14).

Jesus led på korset utenfor Jerusalem (Joh 19,17–20). Dette understreker skammen som ble ham til del (Hebr 12,2). Han ble offisielt dømt som en som hadde «spottet Navnet» og ble derfor forkastet av Israel og henrettet utenfor muren (Mark 14,63.64; se 3 Mos 24,11.16). Jesus ble kastet utenfor leiren som noe «skammelig», «urent» eller «usømmelig» (Hebr 12,2). Men Paulus oppfordrer de troende til å følge ham utenfor porten og utholde den skammen han utholdt (Hebr 12,2; se 13,13). Dette var også den veien Moses tok, for han «holdt Kristi vanære for en større rikdom enn skattene i Egypt» (11,26).

Men paradoksalt nok antyder Hebreerbrevet at Guds nærvær nå er utenfor leiren. Å følge Jesus utenfor leiren betyr ikke bare å «bære hans vanære», eller skam, men også å «gå ut til ham» (13,13) akkurat som de israelittene som søkte Herren gikk «utenfor leiren» i ørkenen da Moses fjernet Guds telt fra leiren etter striden om gullkalven (2 Mos 33,7). Denne fortellingen tyder på at når de ikke-troende avviste Jesus, innebar det også at de avviste Gud, slik Israel gjorde i frafallet med gullkalven (2 Mos 32, 33). Slik er lidelsens og skammens vei også veien til Gud.

Paulus innbyr leserne til å følge Jesus som «troens opphavsmann og fullender» (Hebr 12,2) og oppfordrer dem underforstått til å betrakte sine lidelser her og nå som en disiplin som vil gi «fred og rettferd som frukt» (Hebr 12,11). De etterlater seg en fordervet by eller leir og søker «den som skal komme» og som har Gud til byggmester (13,14; 11,10.16).

Hva betyr det for deg å følge etter Jesus «utenfor leiren»? Hva er det ved troen på Jesus som kan føre til «vanære» eller «skam» fra dem rundt deg?

TIL ETTERTANKE

«Da disiplene etter utøsing av Den hellige ånd drog ut for å forkynne en levende frelser, var deres eneste ønske å frelse mennesker. De gledet seg over det skønne fellesskapet med de hellige. Ømhjertede, omtensksomme og selvoppofrende gav de villig alt for sannhetens skyld. I samværet med hverandre viste de kjærlighet, slik Kristus hadde pålagt dem. Uselviske i ord og gjerning gjorde de sitt beste for å tenne den samme kjærligheten i andre. ...

Litt etter litt skjedde det imidlertid en forandring. De troende gav seg til å lete etter feil hos andre. De dvelte ved mistak og gav rom for kritikk. Slik mistet de av syne Frelseren og hans kjærlighet. De ble strengere med ytre seremonier og mer opptatt av teorier enn av å leve i samsvar med troen. I strevet med å fordømme andre overså de sine egne feil. De mistet den søskenkjærligheten som Kristus hadde pålagt dem, og det verste var at de ikke innså hva de hadde mistet. De forstod ikke at gleden og lykken forsvant fra deres liv. Fordi de hadde lukket Guds kjærlighet ute fra hjertet, kom de snart til å vandre i mørke.

Johannes forstod at søskenkjærligheten holdt på å forsvinne fra menigheten. Stadig minnet han de troende om at de trengte denne kjærligheten. Det vitner alle brevene hans om. Han skriver: 'Mine kjære, la oss elske hverandre! For kjærligheten er fra Gud, og den som elsker, er født av Gud og kjenner Gud. Den som ikke elsker, har aldri kjent Gud, for Gud er kjærlighet. Og Guds kjærlighet ble åpenbart blant oss da han sendte sin enbårne Sønn til verden for at vi skulle ha liv ved ham. Kjærligheten er ikke det at vi har elsket Gud, men at han har elsket oss og sendt sin Sønn til soning for våre synder. Mine kjære, har Gud elsket oss slik, da skylder også vi å elske hverandre.'» – *Alfa og Omega*, bind 6, side 375-376 [AA 547, 548].

Spørsmål til drøftelse

1. Folk begrenser ofte kristenlivet til den troendes personlige, individuelle forhold til Jesus. Men det er bare én side av kristenlivet. Hvorfor er det viktig å huske at Gud leder oss som gruppe? Hva er mitt ansvar overfor gruppen? Hva kan jeg forvente av gruppen?
2. Hva er de beste tegnene på at søskenkjærligheten står sterkt i en menighet? Forbered en liste til gruppen på sabbaten.
3. Hva er *sann* søskenkjærlighet? Hva er dens kjennetegn, årsaker og resultater? Hvordan vil du skille den fra *falsk* søskenkjærlighet?

26. mars

TRETTENDE SABBAT: GUDS SISTE SJANSE

Charmaine Ku (38), Thailand

Vi har hørt hvordan Gud hjalp Charmaine å hedre sin mor. I dag skal vi se hvordan hun overga seg til Jesus.

Jeg utfordret Gud med en bønn: «Kjære Gud, dette er din siste sjanse,» ba jeg. «Jeg har vært på mange opplegg, men ingenting har forandret livet mitt. Jeg vil dra på en bibelskole et par uker. Hvis ikke dette fungerer, er du kvitt meg for alltid.»

Jeg hadde oppvokst i en adventistfamilie i Malaysia, men fant ingen glede i åndelige ting. Jeg likte å være sammen med en ikke-kristen mann i åtte år og likte min godt betalte jobb som musikk lærer. Men jeg fant ikke fred, så jeg ba og dro på denne bibelskolen.

Vi studerte helligdommen i to uker. Jeg lærte om Guds kjærlighet og store offer, at han kunne tilgi alle mine synder og ønsket å leve sammen med meg for alltid.

Noe uventet skjedde da jeg kom tilbake til jobben som musikk lærer for 5-6-åringer. Jeg skulle innlemme verdslige feiringer med julenisse, alver og hekser i musikk timene. En dag ba jeg elevene matche lydene jeg spilte med bildene av et golvur, flagrende flaggermus og skranglete skjeletter i et hjemsøkt slott.

Mine to beste elever, Ethan og Lucas, nektet å delta. De holdt seg for ørene og nektet å synge om det forheksede slottet. Etterpå spurte jeg dem: «Hva går av dere i dag? Hvorfor gjør dere ikke som jeg sier?» Ethan sa: «Jeg er kristen, jeg kan ikke høre på sånt.» Så gråt han. Lucas nikket alvorlig. Det var en av de største irettesettelsene jeg noen gang har fått. Gud talte gjennom guttene. Jeg tenkte: «Hvorfor lærer jeg barna slik djevelskap?»

Jeg skjønnte at Gud ville at jeg skulle slutte i jobben, men maktet det ikke. En bibelskolelærer sa: «Du har et mektig vitnesbyrd, men uten handling.» I Hebr 4,7 står det: «I dag, om dere hører hans røst, så gjør ikke hjertene harde.» Man skal ikke vente med å være lydig. Jeg overga meg til Gud og skrev min oppsigelse.

Jeg var på bibelskolen i fem måneder, men så ble det kamp mellom Guds vilje og min. Jeg hadde tjent godt i lærer jobben, og jeg orket ikke å være pengelens. Så jeg fant en jobb som ville bli enda bedre betalt enn den forrige, men jeg måtte jobbe på noen sabbater. Jeg snakket med en pastor på bibelskolen om det, og ha sa rett ut: «Du har nettopp kommet deg ut av den forrige jobben, og nå vil du tilbake igjen?»

Gud er større enn våre kamper, og i siste øyeblikk åpnet han en dør. Jeg fikk jobb på adventistenes førskole i Korat i Thailand. Gud er god, og han svarte min bønn om å få undervise i musikk. Etter to år i førskolen ble jeg sjef for musikkavdelingen på misjonsskolen. Jeg har aldri kjent slik fred og glede. Gud har seiret, og jeg vil føre andre til hans kjærlighet.

Takk for gavene for tre år siden som hjalp Charmaines skole i Korat å utvide til videregående skole og bygge klasserom og andre bygninger på et nytt stykke land. I dag tar vi opp et offer som vil bidra til å spre evangeliet i hele denne divisjonen. Takk for at dere gir rundhåndet.

Last ned bilder på FB: bit.ly/fb-mq.

FREMTIDIGE PROSJEKTER:

Offeret 13. sabbat neste kvartal vil hjelpe Sørlige-Afrika- og Det indiske hav-divisjonen å opprette:

- Kirke og barneskole i Belize i Angola
- Gutteinternat ved Adventist University of Angola i Huambo i Angola
- Veiledningssenter omkring vold i familien i Lombe i Angola
- Sequele barneskole i Luanda i Angola
- Senter for engasjement og lederutvikling ved Malawi Adventist University i Mzuzu i Malawi
- Helsesenter og FM-stasjon i Mayotte

K-STUD

Kristelig studieforbund

Kristelig studieforbund er et ideelt, demokratisk og offentlig godkjent studieforbund. Våre medlemmer er kristne trossamfunn, ideelle organisasjoner og institusjoner. Enkeltstående, lokale organisasjoner kan være tilsluttet oss gjennom en samarbeidsavtale.

Vår visjon er å skape gode læringsarenaer for troen og livet.

Formålet er A) å fremme og styrke livslang læring i medlemsorganisasjonenes menigheter, organisasjoner og institusjoner og B) å bidra til å gi alle mennesker lik adgang til kunnskap og kompetanse ved å fremme den enkeltes menneskelige og åndelige utvikling og møte behovene i samfunns- og arbeidsliv i henhold til voksenopplæringslovens overordnede mål for studieforbundenes virksomhet.

Virksomheten drives i tråd med voksenopplæringsloven, og finansieres med medlemskontingent og bevilgninger fra Kunnskapsdepartementet. Vi bygger virksomheten på disse verdiene:

- Frivillighet
- Menneskeverd
- Utvikling
- Økumenikk
- Samfunnsansvar

Å fordele tilskudd til opplæring, arrangere Årets kurs for lokale ressurspersoner, gi pedagogisk veiledning, være en pådriver for utvikling av studiemateriell og pedagogiske arbeidsformer og drive interessepolitisk arbeid overfor myndighetene er blant våre kjerneområder.

<http://k-stud.no/>

Adventistkirken er medlem og bibelgrupper kan derfor søke om tilskudd her:

<http://minekurs.studieplaner.no/k-stud/>

SOLNEDGANG FREDAG KVELD I 2022

	DATO	OSLO	KRISTIANSAND	BERGEN	TRONDHEIM	BODØ	HARSTAD	TROMSØ	HAMMERFEST
Januar	1	15.22	15.48	15.40	14.44	13.00	-	-	-
	8	15.34	15.59	15.52	14.59	13.32	-	-	-
	15	15.49	16.12	16.07	15.18	14.05	13.15	12.18	-
	22	16.05	16.27	16.24	15.39	14.37	14.00	13.30	12.33
	29	16.23	16.44	16.42	16.01	15.08	14.39	14.15	13.35
Februar	5	16.41	17.01	17.01	16.23	15.38	15.13	14.53	14.20
	12	17.00	17.17	17.20	16.46	16.06	15.46	15.28	14.59
	19	17.18	17.34	17.38	17.07	16.33	16.16	16.01	15.34
	26	17.36	17.51	17.57	17.29	17.00	16.45	16.31	16.07
	5	17.54	18.07	18.15	17.49	17.25	17.13	17.01	16.38
Mars	12	18.11	18.23	18.33	18.10	17.50	17.40	17.29	17.09
	19	18.28	18.39	18.50	18.30	18.15	18.06	17.57	17.38
	26	18.45	18.55	19.08	18.50	18.39	18.33	18.25	18.08
	2	20.02*	20.11*	20.25*	20.10*	20.04*	20.00*	19.53*	19.38*
April	9	20.19	20.26	20.42	20.31	20.29	20.27	20.22	20.09
	16	20.37	20.42	21.00	20.51	20.55	20.56	20.52	20.42
	23	20.54	20.58	21.18	21.12	21.21	21.26	21.25	21.17
	30	21.11	21.14	21.35	21.33	21.50	21.58	22.00	21.57
	7	21.28	21.29	21.53	21.55	22.19	22.34	22.41	22.47
Mai	14	21.45	21.45	22.11	22.16	22.52	23.17	23.36	-
	21	22.01	21.59	22.27	22.38	23.29	00.13	-	-
	28	22.16	22.12	22.42	22.58	00.10	-	-	-
	4	22.28	22.22	22.55	23.15	-	-	-	-
Juni	11	22.37	22.31	23.04	23.29	-	-	-	-
	18	22.42	22.35	23.10	23.36	-	-	-	-
	25	22.43	22.36	23.11	23.37	-	-	-	-
	2	22.40	22.33	23.07	23.30	-	-	-	-
Juli	9	22.32	22.27	22.59	23.18	-	-	-	-
	16	22.21	22.17	22.47	23.01	00.18	-	-	-
	23	22.07	22.05	22.33	22.42	23.28	00.23	-	-
	30	21.51	21.51	22.16	22.21	22.53	23.15	23.29	-
	6	21.34	21.35	21.58	21.59	22.21	22.34	22.39	22.42
August	13	21.15	21.18	21.39	21.36	21.51	21.58	21.59	21.55
	20	20.55	21.00	21.19	21.13	21.21	21.24	21.23	21.14
	27	20.35	20.41	20.58	20.49	20.51	20.52	20.48	20.37
	3	20.14	20.21	20.37	20.25	20.22	20.20	20.15	20.01
September	10	19.53	20.01	20.15	20.01	19.53	19.49	19.42	19.27
	17	19.32	19.42	19.54	19.36	19.25	19.18	19.10	18.53
	24	19.11	19.22	19.32	19.12	18.56	18.48	18.38	18.19
	1	18.49	19.02	19.11	18.48	18.28	18.17	18.07	17.46
Oktober	8	18.29	18.42	18.49	18.24	18.00	17.47	17.35	17.13
	15	18.08	18.23	18.29	18.00	17.32	17.17	17.03	16.39
	22	17.48	18.04	18.08	17.37	17.04	16.46	16.31	16.04
	29	17.29	17.47	17.49	17.15	16.36	16.15	15.58	15.29
	5	16.11*	16.30*	16.30*	15.53*	15.08*	14.44*	14.24*	13.51*
November	12	15.54	16.15	16.13	15.32	14.40	14.11	13.47	13.09
	19	15.40	16.02	15.58	15.13	14.12	13.36	13.06	12.13
	26	15.27	15.51	15.45	14.57	13.45	12.57	12.05	-
	3	15.18	15.43	15.35	14.43	13.17	-	-	-
	10	15.12	15.38	15.29	14.34	12.51	-	-	-
Desember	17	15.10	15.37	15.27	14.30	12.29	-	-	-
	24	15.13	15.40	15.30	14.33	12.28	-	-	-
	31	15.21	15.47	15.38	14.42	12.54	-	-	-

Solnedgangstabellen er basert på følgende nettside:

<https://www.timeanddate.no/astronomi/sol/norge/>

*Tabellen tar hensyn til sommertid mellom 27. mars og 30. oktober

BIBELSTUDIEMATERIELL FOR BARN OG TENÅRINGER

Vi minner om at det er mye fint bibelstudiemateriell tilgjengelig for barn og tenåringer.

GraceLink-materialet finnes i følgende aldersgrupper på norsk, både som elevhefte og lærerhefte:

Minsten, 0–2 år

I 2022 brukes årgang A

Smårollingene, 3–5 år

I 2022 brukes årgang A

Miniorene, 6–9 år

I 2022 brukes årgang C

Power Points, 10–13 år

I 2022 brukes årgang C

Real Time Faith, 14–16 år

I 2022 brukes årgang C

Lærerheftet er på engelsk.

Ta kontakt med
Norsk Bokforlag
for bestilling på
ordre@norskbokforlag.no
eller til ordrekontoret
på tlf. 32 16 1560.

BIBELSTUDIER FREMOVER

2. KVARTAL 2022

Tema: Første Mosebok

Første Mosebok er en bok som svarer på spørsmålet *hvorfor*. Teksten forteller oss hvor vi kommer fra og hvorfor vi er her. Det er en viktig bibelbok fordi den tar opp mange av temaene som går igjen i den store bibelfortellingen: skapelse, synd, offer, dom – boka har alt. Men første Mosebok handler mest av alt om forholdet mellom Gud og mennesker, spesielt Jesus. Jesus som skaper, Jesus som opprettholder og Jesus som vår frelser. Bibelteksten forteller oss også at Gud bryr seg om den enkelte av oss og at han ønsker å ha en personlig relasjon til oss alle.

1. studium: Skapelsen

Minnevers: 1 Mos 1,1

Bibeltekster: Sal 100,1–3; 1 Mos 1–2; 2 Mos 20,8–11; 2 Mos 40,33; Matt 25,14–30; Matt 19,7–9

2. Studium: Syndefallet

Minnevers: 1 Mos 3,15

Bibeltekster: 1 Mos 3; 2 Kor 11,3; Åp 12,7–9; Joh 8,44; Rom 16,20; Hebr 2,14; 1 Tim 2,14.15

3. KVARTAL 2022

Tema: I digelen med Kristus

4. KVARTAL 2022

Tema: De døde tilstand

1. KVARTAL 2023

Tema: Vårt oppdrag mens vi venter

Endringer kan forekomme.

TIPS OG RESSURSER TIL BIBELSTUDIELEDEREN

Takk for at du har påtatt deg den viktige oppgaven som gruppeleder/tilrettelegger for bibelstudier i din menighet! Her er tips og ideer til forberedelsene:

Danskene prøver noe nytt og spennende dette kvartalet. På deres nettside ligger en oversettelse av det tyske bibelstudiematerialet. Det tyske bibelstudiematerialet følger temaet for verdenskirken, men de har skrevet leksene selv, se <https://adventist.dk/adventister/bibelstudie>

Hvis du er interessert i å finne sabbatsskoleleksen på et annet språk eller finne leksehjelpene utarbeidet for lærere finnes dette via dette nettstedet (det er ikke en offisiell «adventistside», men de som driver siden har samlet mange ressurser på ett sted): www.ssnet.org

Misjonsfortellingene som film, Mission Spotlight

Hvert kvartal er alle misjonsfortellingene tilgjengelige som film, med norsk tale.

Du finner fortellingene for dette kvartalet her:

<http://www.hopechannel.no/on-demand/episoder/ml/mission-spotlight-q2/>

Bibelstudiet på TV

Hope Channel sender bibelstudiet på TV hver uke, i tillegg er det tilgjengelig on demand via nettsiden deres, se <http://www.hopechannel.no/> NB! Dette er norske programmer!

Du kan også velge å se bibelstudiet på andre språk via Hope Channel andre steder. Her er en link til Derek Morris sitt bibelstudieprogram: <http://hopess.hopetv.org/>

Hjelp for bibelstudieledere på norsk

Hver uke forbereder sabbatsskoleavdelingen tips til bibelstudiet. Du kan abonnere på dem her: <https://www.adventist.no/bibelstudier/>

Hvis du har noen gode ideer, hører jeg gjerne fra deg. Jeg bidrar også gjerne til en inspirasjonssamling om sabbatsskolen/bibelstudiene i din kirke. Hvis din menighet kunne tenke seg å være vertskap for en kursdag for flere menigheter, kan jeg eventuelt være behjelpelig med arrangementet og å skaffe en eller flere egnede kursholdere. Ta kontakt med meg på e-post eller telefon.

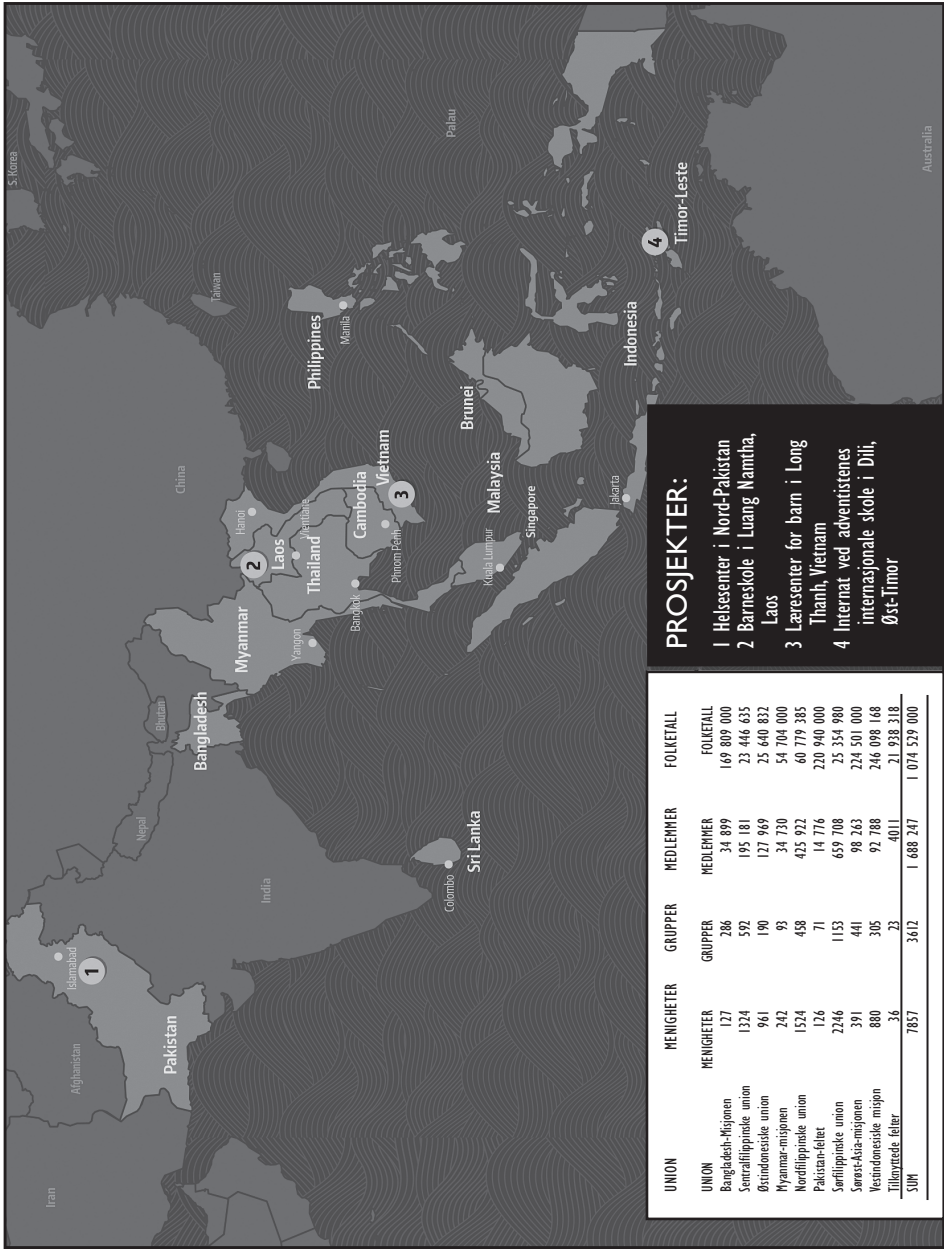
Hilsen fra Nina Myrdal, leder for sabbatsskoleavdelingen

E-post: nina.myrdal@adventist.no

Tlf. 32 16 16 75

Lykke til med bibelstudiene!

DEN SØRASIATISKE STILLEHAVSDIVISJON

[illegible]

[illegible]

Innhold

1 1. JANUAR	Brevet til hebreerne og til oss	8
2 8. JANUAR	Hebreerbrevets budskap	16
3 15. JANUAR	Sønnen som var lovet	24
4 22. JANUAR	Jesus, vår trofaste bror	32
5 29. JANUAR	Jesus gir hvile	40
6 5. FEBRUAR	Jesus, den trofaste presten	48
7 12. FEBRUAR	Jesus, sjelens anker	56
8 19. FEBRUAR	Jesus, mellommann for den nye pakt	64
9 26. FEBRUAR	Jesus, det fullkomne offer	72
10 5. MARS	Jesus åpner veien gjennom forhenget	80
11 12. MARS	Jesus, troens opphavsmann og fullender ...	88
12 19. MARS	Motta et urokkelig rike	96
13 26. MARS	Hold søskenkjærligheten levende	104
	Solnedgangstabell	113